

Tosi Kovat Veijarit

Kirjalinen
Die Hard

JARNO JÄPPINEN



Kuva MorgueFile
Tmi Anargia – Entertainment 2016

ISBN 978-952-67403-2-4 (nid.)
ISBN 978-952-67403-3-1 (PDF)

Copyright

Jarno Jäppinen

Omistettu kaikille koulu-, työpaikka- ja nettikiusaamisen uhreiksi joutuneille.

1. LUKU

Malin aurinko oli kuuma ja armoton, kun tulitus kiihtyi kohti Eurocopterin valmistamia kahta Tiger-helikopteria, jotka Ranskassa ja Espanjassa tunnettiin nimellä Tigre. Ne lähestyivät määränpäättään, joka oli lähellä Konnan kaupunkia.

Tigereiden takaan taivaanrannasta ilmestyi kolme jykevää Cougar AS532 UL/AL -mallista kuljetuskopteria, joissa jokaisessa oli kahden hengen miehistö ja jokainen niistä pystyi kuljettamaan 29 sotilasta.

Nyt jokaisessa Cougarissa oli 25 muukalaislegioonan sotilasta, jotka innosta soikeina odottelivat pääsevänsä tositoimiin. Siitähän heille kuitenkin maksettiin.

- Miksi me tätä tehtiinkään? Timo Rotko huusi Kalle Kovalle korvia huumaavan melun yli.

- Operaatiossa me haetaan pari kapinallisten kidnappaamaa arvokasta ranskalaista diplomaattia ja teollisuusporhoa kapinallisten käsistä. Me teemme tätä jännityksen ja adrealiinin takia.

- Niin ajattelinkin.

Timo Rotko ja Kalle Kova olivat ylpeitä siihen mihin kuuluivat, koska muukalaislegioonalla oli erilainen ja romantisoidumpi maine kuin minkään muun maan armeijalla.

Legioonaa pidettiin yleisesti ottaen lähes mystillisenä joukkona, joka on useissa elokuvissa ja kirjoissa romantisoitu kuvaksi kovajoukkoisia palkkasotilaita, joille kunnia ja uskollisuus legioonaa kohtaan on kaikki kaikessa.

Tämä myyttinen ja vahvasti väritetty sekä romantisoitu kuva oli vetänyt sekä Kalle Kovaa, että myös Timo Rotkoa puoleensa ja niinpä he olivat aikoinaan värväytyneet muukalaislegioonaan.

Heillä oli myös äärettömän kova halu näyttää sekä itselleen ja myös muille, että heillä oli taitoa ja kykyä mennä sellaisiin paikkoihin ja tilanteisiin, joihin ihan tavalliset tahverot eivät todellakaan menneet.

Legioonan takia he olivat valmiita vaikkapa uhraamaan oman henkensä.

Nyt tuo henkikulta piti laittaa luodeille altiiksi Malin auringon alla ja lähinnä sen takia, että Ranska halusi yhtä tuntoa itsensä suurvallaksi.

Kun Pohjois-Malissa oli puhjennut kapina, jonka takia valtio hajosi lähes keinotekoisesta liitoksestaan, niin ääriliikkeet, kuten MNLA, alkoivat vaatia itselleen suurempaa itsemääräämisoikeutta yhdessä islamistiryhmien AQIM, Anser Dine ja MUJAO kanssa.

Nämä islamistiryhmät valtasivat nopeassa tahdissa Pohjois-Malin tärkeimmät kaupungit.

Siivilituaregien paetessa väkivallan ja sharia-lakeja noudattaneen islamistihallinnon jaloista, niin vihdoin ja viimein länsimaat havahtuivat Malin todellisuuteen ja säikähtivät oikeasti islamistien nousua

Malin poliittinen johto ja kansainvälinen yhteisö uskoivat taistelujen pysyvän maan pohjoisosissa pitkään ja ajan kanssa uskottiin olojen vakautuvan hallituksen joukkojen haltuun.

Islamistikapinallisten nujertamiseen tähtäävään operaatioon katsottiin olevan paljon aikaa, eikä kansainvälisten joukkojen haalimiseen edes pidetty kiirettä.

Toisin kuitenkin kävi.

Islamistiryhmät päättivät ottaa riskin, kun Malin poliittinen tilanne ei ollut selkeä ja ryhmät lähtivät etenemään kohti etelää.

Kun Islamistit alkoivat lähestyä pääkaupunki Bamakoa, joka on maailman kuudenneksi nopeiten kasvava kaupunki, Malin presidentti teki Ranskalle virallisen ja kiireellisen avunpyynnön, johon Ranska tarttui.

Niin laitettiin pystyyn operaatio Serval.

Käytännössä se tarkoitti sitä, että Timo Rotko ja hänen maanmiehensä Kalle Kova olivat yhdessä toisten kovien muukalaislegioonalaisten kanssa sekä Ranskan muiden armeijan yksiköiden kanssa, laittamassa Ranskan poliittisia ja taloudellisia intressejä kuntoon niillä metodeilla, joita käytetään sen jälkeen, kun neuvottelijat poistuvat pöydästä turhautuneena.

Äkkiä pari luotia osui kopterin runkoon ja se sai aikaan kovaa ranskankielistä kiroilua kopterin sisällä.

Timo Rotko tunsu adrealiinia eriytyvän vereen ja hän piti siitä.

Se antoi tunteen, että oli oikeasti hengissä ja eli merkittävää elämää.

Myös Kalle Kova oli innosta piukkana, vaikka kovin kummoista osumaa

kopteri ei tarvitsisi, kun he kaikki olisivat hetkessä kuolleita.

- Ihan kuin Ilmestyskirja Nyt:ssä. Kalle Kova huusi.

- Tämä ei ole elokuvaa, vaan totta. Timo Rotko vastasi Kalle Kovalle roottoreiden jylinän ja luotien viuhunnan yli.

- Aivan, tämä on parempaa.

Äkkiä viereinen Cougar räjähti.

Paineaalto heilutti myös muita lähellä olleita koptereita. Myös räjähtäneen kopterin osia lenteli ilmassa ja niitä osui myös muihin koptereihin.

- Jumalauta. Onko niillä ohjuksia? Kalle kova huusi ääni innosta väristen.

Timo Rotko nousi ja meni kohti ohjaamoa.

- Mistä tuota tulitusta tulee?

- Autosaattuesta, joka on suoraan edessämme. Pilotti vastasi selkeä hermostuneisuus äänenpainossaan.

Kopterit alkoivat lähestyä kapinallisten autosaattuetta, joista tulitettiin voimakkaasti koptereita kohti.

Kapinallisten neljällä Toyota Land Cruiserilla oli lavallaan ilmatorjuntaan suunniteltuja konekiväärejä, pari olalta laukaistavaa venäläistä SA-24 tai toisinsanoen 9K38 Igla-ilmatorjuntaohjusta.

Autojen lähettyvillä noin parilla kymmenellä kapinallisella oli käsissään venäläisiä Kalashnikov-rynnäkkökivääreitä.

Ja kaikista niistä lähti tulijuovia kohti ranskalaisten koptereita alhaalta ylöspäin.

Ranskalaisten Tiger-kopterit vastasivat tuleen.

Kummastakin Tigerista lähti raketteja ylhäältä alaspäin ja myös niiden automaattitykit rummuttivat iloisesti kuolettavaa sanomaansa.

Valtava leimahdus levisi ympäristöön, kun raketit osuivat kahteen ajoneuvoon, jotka räjähtivät kappaleiksi.

Toisen Tigerin automaattitykin ammuksentulo hakkasivat maata ja kaatoi muutaman kapinallisen maahan, eikä välttämättä yhdessä osassa.

Kapinallisten joukossa alkoi selkeää pakokauhua näkyä. Muurahaiset alhaalla eivät enää olleetkaan niin yhtenäisiä, kun Tigerit aloittivat oman show'nsa.

Kaksi kapinallisten autoa oli nyt tullessa ja maassa makasi kapinallisia, joista osa ei enää koskaan liikkuisi ja osa huuti tuskissaan.

Myös Gougareissa oli konekiväärit ja nekin alkoivat tulittaa kapinallisia kohti.

Toisen auton johtaja nousi autonsa katon päälle ja yritti innostaa kapinallisia pistämään hanttiin edelleen.

Kapinallisten into katkesi vastarintaan kuin kananlento seinään, kun Tigerin automaattitykin sarja katkaisi miehen kahtia.

Saattueen kaksi vielä ehjää ajoneuvoa päättivät hajaantua. Niiden kyytiin koitti moni kapinallinen päästä.

Kaikki halukkaat eivät ehtineet kyytiin.

Autot lähtivät hurjaa vauhtia poistumaan alueelta. Tigerit alkoivat jahtaamaan niitä.

Cougar kopterit sen sijaan lähtivät laskeutumaan lähelle palavia ajoneuvoja joiden suunnasta vielä tulitusta kantautui. Myös Cougarit tulittivat tiivistii maastoon.

- Nyt on meidän vuoromme. Timo Rotko huusi koko kopterin miehistölle selkeällä ranskalla.

Kopterit lähtivät laskeutumaan ja muukalaislegioonalaisia alkoi hyppäämään pois kopterista.

Ryhmän jokainen mies oli laittanut mieleensä tehtävän, maaston ja reitin, joka oli käyty niin tarkasti läpi ennen operaatiota kuin se oli ollut mahdollista.

Timo Rotko meni ulos heti kopterista Kalle Kovan perässä ja kääntyi heti vasemmalle väistääkseen roottoria.

Muukalaislegioonalaiset asemoituivat maastoon ja odottivat, että kopterit nousivat poistuaakseen. Antaen koptereille suojatulta.

Koptereiden jättäessä taisteluareenan, Timo Rotko antoi käskyn ja Kalle Kova sekä muut muukalaislegioonalaiset lähtivät etenemään kovasti tulittaen.

Timo Rotko ja Kalle Kova olivat kovasti koulutettu omaamaan legioonan hyökkäysvoittoisen ampuma- ja taistelukoulutuksen.

Muu ryhmä seurasi heitä.

Sen sijaan toinen kopteri oli jättänyt miehet sivummalle ja he etenivät

ripeään tahtiin omassa suunnassaan. Täysin yhtenäistä hyökkäysrintamaa legioona ei nyt pystynyt tälle areenalle rakentamaan.

Timo huomasi vierellään liikkuvan Kalle Kovan liikkuvan turhankin innostuneesti ja tulittaen kovasti.

Kalle Kova tulitti nopeasti ja panosti etenemisessään enemmän siihen, että kudit lähtivät nopeasti vihamieliseen suuntaan kuin että hän olisi tähdännyt tarkasti kohteisiinsa.

- Ihan kuin Cameronissa. Kalle Kova sanoi.

- No ei nyt ehkä lähellekään.

Cameronin legenda oli yksi asia joka oli innostanut Timo Rotkoa liittymään legioonaan.

Legenda meni suurinpiirtein näin.

30. päivä huhtikuuta 1863, Cameronin Haciendassa, Meksikossa lähellä Pueblaa, 3 upseeria ja 62 legioonalaista taisteli 2000 meksikolaista vastaan suojellakseen kuljetussaattueita.

Lopuksi kun jäljellä oli vain enää vain viisi legioonalaista, he asensivat pistimet kivääreihinsä ja hyökkäsivät urhoollisesti huomattavan suurta ylivoimaa vastaan.

Joidenkin mukaan hulluuden, toisten mielestä sankarillisen eleen seurauksena, kapteeni Jean Danjou menehtyi.

Legioonalaisille tämä taistelu oli legendaarinen ja sen nimi koristaa jokaista Legioonan lippua, muistuttaen Legioonan velvollisuudesta taistella tarpeen vaatiessa katkeraan loppuun asti.

Muukalaislegioonalaiset lähestyivät kovasti tulittaen kapinallisia, jotka olivat jo hajaantuneet laajalle alueelle.

Koptereiden tulitus oli hajottanut kapinallisten autosaattueen ja nyt jäljelle jääneet miehet tulittivat paniikissa sinne ja tänne.

Muukalaislegioonalaiset sen sijaan toimivat kurinalaisesti ja etenivät järjestelmällisesti tuhoten käytännössä kaiken mikä heidän vastaansa tuli.

Timo Rotko meni polviasentoon ja alkoi ampuu kapinallisia, jotka eivät tienneet olisivatko paenneet, antautuneet vai pistäneet vastaan viimeisillä voimillaan.

Timo Rotko johti ryhmää ja se tarkoitti, että vastuu operaation onnistumisesta oli nyt yksin hänen.

Legioonalaiset olivat toimineet kurinalaisesti ja järjestelmällisesti koko

taistelun ajan ja heitä oikeastaan vain häiritsi se, että he olivat menettäneet 25 hyvää miestä ja 2 pilottia.

Kapinalliset eivät toimineet kurinalaisesti ja heidän tulituksensa oli hapuilevaa. Silti siitä huolimatta he olivat saaneet legioonalle aiheutettua paljon tuhoa kopterin tuhon myötä.

Toisaalta se sai myös raivon heräämään legioonalaisissa ja suurella raivolla he hyökkäsivät kohti kapinallisia.

Viimeinen kapinallisten ryhmä hyökkäsi Timoa ja Kalle Kovan ryhmää vastaan. Legioonalaiset tulittivat heidät viimeiseen mieheen matkalle toiseen tietoisuuden tilaan.

Kalle Kovan ja Timo Rotkon tulitus yhdistettynä muiden muukalaislegioonan tulittajiin teki sen, että vastahyökkäys oli torjuttu, ennen kuin se käytännössä oli edes ehtinyt alkaa.

Ylhäällä lentävät Tiger-kopterit tekivät vielä sen tunteen, että legioona oli nyt ylivoimainen, niin kuin se olikin.

Loput kapinalliset päättivät antautua.

Kun legioonalaiset kohtasivat tuaregeja, joilla oli kädet ylhäällä, he alkoivat kasata kapinallisia yhteen ryhmään.

Kun tilanne oli rauhoittunut ja legioonalaiset hallitsivat aluetta, jonne heidät oli käskytetty, Kalle Kova päätti aloittaa kapinallisten kuulustelun.

- Mitä tämä merkitsee. Yksi kapinallinen huusi yllättäen suhteellisen hyvällä ranskan kielellä.

- Kalle Kova iski rynkynperällä kaveria kasvoihin. Mies kiljahti ja kaatui taaksepäin maahan.

- Olemme tulleet hakemaan ranskalaisia panttivankeja. Kahden erittäin tärkeän miehen piti olla täällä.

- Ei täällä ole mitään ranskalaisia.

- Kertokaa totuus tai tapan teidät siihen paikkaan. Kalle Kova huusi.

- Ota vähän rauhallisemmin. Timo Rotko sanoi ja koitti rauhoitella tilannetta.

- Jos sen teen, niin emme saa koskaan panttivankeja vapaaksi.

- Pidä taukoa kuuluisteluissa. Minä otan yhteyden esikuntaan.

Timo Rotko meni yhteydenpitoupseerin luokse ja käski tämän ottaa yhteyttä esimiehiinsä ja kertoa, että paikka on saatu hallintaan.

Tärkeistä ranskalaisista panttivangeista ei paikalla näkynyt jälkeäkään.

2. LUKU

Jos kenelle tahansa pienestä pitäen väitetään, että hän on epäonnistuja, niin yleensä hänestä tulee sellainen.

Määritelmä voi muokata kohteensa määritelmänsä mukaiseksi ja valitettavan usein se Suomessa, kuten muuallakin maailmassa, niin tapahtuu.

Niin kävi minullekin.

Monestakin eri sattuman syystä, sekä omatoimisesta koheltamisesta johtuen, olin sotkenut asiani romantiikan, työn, talouden ja jopa ihmissuhteiden suhteen aivan mallikkaasti jo pitemmän aikaa.

Tosin kukaan ei kyllä päässyt sanomaan, että elämäni olisi ollut tylsää ja eikös tärkeintä ollut se, että edes yritti tehdä jotain, kuin olla aloillaan ja odottaa, että elämä tuo kaiken valmiina pöytään?

Tosin viime aikoina oli ollut sattumuksia ja kummallisia tapahtumia niin paljon, että aloin epäillä saaneeni kummallisia tapahtumia elämäni kartalle vähän muiltakin, kuin mitä Isä Jumala oli minun varalleni suunnitellut.

En tosin ollut kovinkaan uskonnollinen ihminen ja sen todisti jo sekin, että naamataulussani oli arpia, jotka kertoivat uravalinnasta, joka ei vienyt sisälle siistiin ja hyvin ilmastoituun toimistoon johonkin ylikansalliseen yritykseen.

Kokemuskasseissani oli paljon tapahtumia, joita normaalille asuntovelalliselle ei yleensä tapahdu.

Henkisesti oloni oli jo pitkään ollut kuin rekan alle jääneellä siilillä.

Pikkuhiljaa sitä toivoi pääsevänsä mukavan viileään arkkuun lepäämään ja jättää kaikki nämä kohellukset nuoremmille kolleille.

Tai no, jos ei nyt ihan taivaanporteille asti, niin sitten mukavaan hoitotaloon, jossa voisi puristella nuorien hoitajattarien perseitä samalla, kun kertoisi näille kaunottarille todella törkeitä tarinoita menneen elämänsä vaiheilta.

Sinne oli kuitenkin vielä aikaa tai niin toivoin, vaikken enää mikään

poikanen ollutkaan.

Paras ystäväni Timo Rotko sanoo aina, että paras tapa lopettaa maanpäällinen vaellus on kuunnella Huriganesia ja katsoa viimeisellä hengenvedollaan halvan huoran pomppimista kalunsa päällä.

En viitsinyt koskaan mainita, että Suomessa ei vain ollut halpoja huoria: aina siitä joutui maksamaan ison hinnan, jossain muodossa.

Huoran alle kuoleminen olisi hänen tyylistään muutenkin, ei niinkään minun.

Timo oli entinen muukalaislegioonalainen ja eikös siellä huhujen mukaan pojat pitäneet aika paljon pojista ihan sen takia, että tyttöjä oli niin vähän. Timo ei pitänyt pojista sillä tavalla ja ilmeisesti huhujen takia myös hänen seksuaalisuutensa oli ylikorostunut.

Sinällään itse pidin kliseistä, joka saattaisi tässä tapauksessa tarkoittaa menemistä metsään tai navettaan narun kanssa.

Tai sitten haulikon piippu suuhun ja olohuoneen sisustus uusiksi, jos ja kun asiat eivät mene niin kuin saduissa pitäisi mennä.

Suomalaisella miehellä se elämänpolku ei yleensä mennyt niin kuin saduissa.

Yleisesti ottaen ne miehet, joilla ei ollut omaa naista, sanoivat aina haluavansa lähteä pillun päältä autuaammille pokaamismarkkinoille.

Onneksi minulla oli kuitenkin nainen ja silloin säännöt muuttuivat.

Mikä parasta, sillä naiseni oli blondi. Tosin alkuperältään punapää ja hän oli 39-vuotias, muutaman vuoden minua nuorempi.

Hän oli luonteeltaan minunkaltaiseni ja myöskään hänen elämästään ei puuttunut särmää tai outoja tapauksia.

Esimerkiksi kun hän oli tullut aikaisemmin töistä kotiin ja tavannut miehensä siskonsa kanssa pedissä, niin hän ei ollut mennyt äitinsä luo itkemään maailman julmuutta tai juomaan baariin liikaa viinaa ja herännyt sen jälkeen jonkun pikkurikollisen sängystä.

Ei, hän oli mennyt suoraan talosta autotalliin.

Tullut sieltä kirveen ja bensakanisterin kanssa, josta hän oli heittänyt bensaa sängylle ja sen jälkeen heittänyt tulitikun perään.

Sitten hän oli ottanut kirveen ja lähtenyt jahtaamaan siskoaan oikein tosissaan. Murha mielessä.

Hänen aviomiehensä oli palanut pahoin, samaten kuin talo, mutta hänen siskonsa oli selvinnyt, kun poliisit olivat ehtineet väliin.

Minä kuitenkin rakastin tätä pahuksenmoista oliota, joka totteli nimeä Maarit.

Vaikka tunsinkin aina pientä hermostuneisuutta, kun hän oli teräaseiden tai öljykanisterien läheisyydessä.

Erityisesti silloin, kun meillä oli ollut pientä riitaa jostain ei välttämättä niin tärkeästä asiasta.

Yleisesti ottaen blondeilla oli omat hyvinkin haitalliset puolensa, koska niitä riitoja oli aika usein.

Blondit voivat silmänräpäyksessä muuttua viehättävistä prinsessoista erittäin hankaliksi noidiksi.

Siinä samalla sotkien mitä ihmeellisimmillä tavoilla miehen elämän, vaikka eivät tahtoisikaan ja vaikka eivät olisi suoraan vastuussa aiheuttamistaan ongelmista.

Blondit ovat yleisesti ottaen ongelmamagneetteja.

Erityisesti hankaluudet seuraavat aina blondeja, jotka ovat aikaisemmin olleet punapäitä.

Se on jopa tieteellisesti todettu fakta, jonka ystäväni Timo Rotko kerran kännipäissään väitti ja näin minua valaisi.

Olin vähän aikaa sitten muuttanut ystäväni Timo Rotkon asuntoon, kun omakotitalo jossa olin asunut oli mystisesti räjähtänyt.

Supolla oli vieläkin tutkinta kesken ja viranomaiset eivät olleet pitäneet kiirettä kertoa mitä tarkalleen ottaen oikein tapahtui.

Eikä minulla ollut mitään halua alkaa kertoa omaa teoriaani kuka siitä saattoi mahdollisesti olla vastuussa.

Kävin vanhoja tavaroitani läpi ja olin iloinen vinyylikokoelmastani, jonka olin ehtinyt pelastaa omakotitalosta joka oli nyt kuoppana Sunilassa.

Kokoelma oli hyvin arvokas ja sisälsi useita harvinaisuuksia, kuten Suomipunkin alkuaikojen bändien sinkkuja.

Ystäväni luona asuminen ei ollut kuulunut suunnitelmiini alunperin.

Olihan tämä hänen kotinsa, mutta en pitänyt siitä siivoamisen määrästä, jota jouduin tekemään lähes jatkuvasti.

Lisäksi jouduin nukkumaan olohuoneen sohvalla.

Olimme toki asuneet yhdessä ennenkin, mutta olin jo tottunut asumaan yksin jo jonkun aikaa ja se, että joutui jakamaan talon toisen kanssa otti päähän hyvinkin rajusti.

Lisäksi minulla oli suunnitelmia tämän blondatun punapään varalle, mutta olin ristiriitatilanteessa.

Toisaalta olisin halunnut jatkaa poikamieselämääni, jota en tosin juuri nyt pystynyt kovinkaan hyvin elämään.

Toisaalta halusin elämääni ihmisen, jonka kanssa jakaa asioita sekä jota voisi rakastaa ehdoitta ja saada vastarakkautta.

Toisaalta halusin säilyttää elämässäni täydellisen riippumattomuuden yhtään kenestäkään.

Toivoin ettei asuntoni olisi räjähtänyt, koska se mahdollisti suhteellisen riippumattoman ja itsenäisen elämän.

Elämässä nyt vain sattuu ja tapahtuu sellaisia asioita, ettei niihin voi itse välttämättä vaikuttaa mitenkään.

Toisaalta välillä, kun mietin elämääni, tulin surullisesti siihen tulokseen, etten ehkä pystynyt tai mikä pahempaa halunnut olla onnellinen.

Olin siis Timon autotallissa käymässä vinyylikokoelmaani läpi ja tunsin tuskaa, kun en tiennyt mitä olisi pitänyt hävittää ja mitä ei - niin

levykokolmassani kuin myöskin elämässäni.

Kuitenkin olin päättänyt tehdä kokoelmastani tiiviimmän ja sen takia kävin sitä läpi, että oikeasti helmet erottuisivat jyvistä.

Ei ole mitään järkeä pitää jotain 10000 levyn kokoelmaa, kun niistä kuitenkin kuuntelee vain muutamia säännöllisesti.

Eppu Normaalin Aknepop nyt ei kuitenkaan katoaisi minnekään: se, jos mikä, oli pomminvarma juttu, sillä sen tahdissa lähti poikuus silloin joskus aikoinaan.

Timo saapui talosta autotalliin ja hänellä oli käsissään kaksi Olvin olutta.

- Maistuuko?

- Todella tyhmä kysymys. Vastasin ja heitin rekistöröidyn virneen naamalleni. Timosta se korosti typeryyttäni, minusta leikkisää poikamaisuuttani.

Timo ojensi toisen oluen minulle.

Olin haistavinani Timosta vanhan Koskenkorvan hajun. Timo katsoi minua suoraan silmiin ja jotenkin toiveikkaasti.

- Lähdössä jonnekin? Maaritin luokse kenties?

- En ole varma. Vastasin.

- Minusta sinun pitäisi, jos kerran rakastat häntä. Timo sanoin.

- Vai niin, aivan kuin sinä haluaisit minusta eroon.

- Voihan sitä noinkin ajatella. Sinun tapasi elää, eroaa minun tavastani hyvinkin radikaalisti. Esimerkiksi en pidä siitä, että heität likaisia vaatteitasi miten sattuu. Tai annat pölyn keräytyä joka paikkaan.

- No kyllähän sinä tiedät, että mielelläni minä asuisin omassa asunnossani, mutta tiedäthän miten sille kävi?

- Tiedän, tiedän. Enkä minä tätä pahalla sano, mutta myös minä haluaisin omaa tilaa. Ja jos sinä kerran rakastat Maaritia, niin miksi et muuttaisi yhteen hänen kanssaan? Uskon puheitteisi perusteella, että

hänkin haluaisi sitä.

- Minuun on vain sattunut henkisesti niin monta kertaa, kun olen aloittanut vakavan suhteen, etten enää ole varma haluaisinko kokea kaikkea sitä paskaa uudelleen mitä siitä voi pahimmillaan tulla. Sanoin ja otin huikan.

- Niin, mutta ne edelliset naisesi eivät olleetkaan priima tavaraa. Toisin kuin Maarit.

- No siinä olet kyllä aivan oikeassa. Hän tosin poltti miehensä ja oli paloitetella siskonsa ja kun muistelen niitä tapahtumia, niin minua vain alkaa hermostuttamaan.

- Minusta siinä ei ole mitään pahaa mitä Maarit teki aikoinaan.

- Joo, mutta sinä oletkin aina ollut vähän outo.

- Maarittiahan ei kuitenkaan tuomittu teoistaan?

- Ei, Maaritin mies oli kuulunut valtavaan lapsiporno renkaaseen ja yhteiskunta halusi lähettää viestin näille pedofiileille, ettei heidän henkensä merkinnyt Suomelle mitään. Lisäksi kun Maaritin sisko tajusi lapsipornorengas kuvion, heidän välinsä palautuivat normaaleiksi. Asiakirjat ovat salaisia vielä jonkun aikaa, mutta mieluummin yhteiskunta pitää yhden hullun naisen vapaana kuin pedofiilin kaupunginjohtajana. Sanoin ja vedin ison huikan Olvia uudestaan nieluuni. Se tuntui tosi hyvältä.

- No niin kai se tänä päivänä menee. Timo vastasi.

- Varsinaisesti en pelkää Maarittia ja pidän hänestä todella paljon, enkä haluaisi mokata suhdetta hänen kanssaan.

- Kuule, kaikki mokailevat ja se kuuluu elämään. Surullisempaa on ettei ota riskiä sen ihmisen kanssa, jota rakastaa kuin, että pelkää mokaavansa koko ajan. Mikset sano hänelle, että haluat asua hänen kanssaan?

- No koska en ole täysin varma asiasta.

- Näetkö häntä tänään? Timo kysyi mukamas viattomasti.

- Joo, myöhemmin iltapäivällä olemme sopineet tapaamisesta.
- Hän kai odottaa sinulta siirtoa suhteenne suhteen jossain kohti?
- Jooo – o, kyllä kai? Vastasin hyvin epävarmasti.
- Tee se tänään.

Kieltämättä se oli hyvä neuvo, mutta neuvon voimaa laimensi se, että tiesin ystäväni haluavan enemmänkin minun häipyvän hänen nurkistaan kuin löytäväni onnen Maaritin kanssa.

Onneksi kuitenkin ystävät pystyi valitsemaan.

- Olet oikeassa. Minä teen sen tänään. Vastasin ja viimeistelin olueni.
- Teetkö? Timo Kysyi ja minua oikeasti raivostutti tuo hymy hänen kasvoillaan.
- Olet oikeassa tämä päivä on ihan hyvä päivä ottaa niitä tärkeitäkin askeleita.
- Hieno homma. Mitä, jos ennen sitä lähdettäisiin lenkille?
- Lähdetään vaan. Sinä olet tänään vähän turhankin pirtsakalla tuulella.
- Joo seurasin äsken pörssiä ja osakesalkkuni kasvoi taas. Finanssikonserni Soinnun osake on tänään noussut korkeimpaan arvoonsa koskaan.
- Ja sinulla tietenkin on siinä paljon rahaa kiinni? Kysyin kateellisena. Toista olutta alkoi tehdä mieli.
- Tietenkin. Vaikka en Bruno Waldenin näkemyksiä jaakkaan, niin hän on nostanut pienen vakuutusyhtiö Soinnun isoksi finanssikonserniksi ja tehnyt itsestään rikkaan siinä samassa.
- Ja sinuakin on onnistanut?
- Kyllä mutta ei niin isosti kuin Ballea. Finanssikonserni Soinnun pääarkkitehti oli pankkiiri Bruno Walden, jonka lempinimi oli Balle.
- Lähdetään nyt sinne lenkille sanoin. Minulla ei ole paljoa rahaa enkä

minä pidä siitä, että joillakin menee taloudellisesti paremmin kuin minulla.

- Selvä. Urheiluvaatteet päälle ja sitten lenkille. Timo uhkui vähän liiankin innokkaasti.

Tästä kyllä näytti tulevan normista poikkeava päivä.

3. LUKU

Vanheminen alkoi tuntua rankemmalta päivä päivältä. Silti sitä vastaan oli pakko tapella, ihan periaatteesta.

Sitä paitsi ei kukaan nykyään enää edes vanhentunut.

Nykyään takana olleet 41 vuotta oli uusi kaksyks. Olo ei kyllä tuntunut nuorekkaalta, kun hikosin kuin sika uusissa lenkkareissani.

- Sä olet hidas. Timo huusi, kun jouduin pysähtymään paikoilleni vetämään henkeä.

- On tullut syötyä yksi pizza liikaa. Huusin takaisin ja valehtelin.

Oli tullut syötyä enemmän kuin yksi pizza ja juotua enemmän kuin yksi tuoppi, eikä nyt niin kovinkaan kauaa aikaa sitten. Se olivatko ne liikaa oli ihan tulkintakysymys. Oli niitten seurassa hauskaakin ollut.

- Mitä olen sivusilmällä seurannut elämääsi, varsinkin nyt, kun lojut nurkissa, niin minusta sinä syöt koko ajan, ihan liikaa ja epäterveellisesti.

- Pentele, ottaa päähän, että saatat olla oikeassa. Sanoin huohotuksen ohessa.

Puuskutin todella raskaasti päästessäni takaisin Timon asunnolle. Painuin suoraan suihkuun, Timo päätti mennä nostamaan painoja yhteen huoneeseen rakentamaansa kuntosaliin.

Timo oli addiktoitunut oman fysiikansa kunnossa pitämiseen sekä adrenaliiniin.

Suihkussa ajattelin entistä kulttuuriministeriämme, sitä yhtä entistä missiä, yhtä niistä monista ja vedin käteen hänen nimiinsä.

Sitten otin kylmän suihkun ja pesin hiet sekä muut liat pois.

Aina, kun saippuoin jotain yhtä monista arvista, joita kehossani oli, mietin että olisinko jossain vaiheessa voinut valita elämänsuuntani paremmin, vai olisiko niitä arpia tullut siitä huolimatta?

Suihkun jälkeen palasin autotalliin, jossa olin aiemmin ollut ja jonne Timo oli tullut hakemaan minua lenkkiseuraksi.

Timon autotalli koostui nykyisin paljon minun laatikoistani, joita en ollut halunnut purkaa.

Halusin yhä uskotella, että olin vain käymässä ja että hyvin pian taas jatkaisin matkaani ja löytäisin oman kodin, jonne saattaisi jossain kohti perhekin perustua.

Timon Dodge Dakota avolava oli minun tilan tarpeeni takia joutunut ulkoilman armoille ja myös minun ikivanha Toyota Corolla oli pihalla.

Ja hyvä ystäväni Timo Rotko jaksoi muistuttaa minua tästä vähän väliä.

Oli Timo myös usein oikeassa ja olin varma, että hän oli täysin oikeassa sen blondatun punapään suhteen.

Ehkä tänään oli oikea päivä tehdä päätös suuntaan, jos toiseenkin Maaritin suhteen.

Ne päivät, jotka muuttavat elämän ja ovat niitä elämämme tärkeitä päiviä, ovat niitä vain sen takia, että me teemme ratkaisevia päätöksiä ja otamme jonkun suunnan elämällemme juuri sinä päivänä.

En huutanut Timolle mitään kun olin laittanut parhaimmat vaatteeni päälle, halpaa Menneniä kasvoihin ja päättänyt lähteä Maaritin asunnolle, ottamaan selvää menisimmekö eteen vai taaksepäin suhteessamme.

Hyppäsin Corollaani, joka ei tahtonut startata millään. Kiroilin nyt, että olin ostanut moisen romun vaivoikseni.

Matkalla ajattelin miksi tunsin koko ajan alemmuutta Maaritin suhteen.

Olin sentään vartiointiyhtiön osakas ja olihan minulla mielenkiintoinen elämä takana.

Mitä yrittäjän uraani tuli, niin eihän kyseessä ollut kuin neljästä miehestä ja kahdesta autosta koostuva vartiointiryhmä, joka kieltämättä sai ne asiakkaat, joita isommat, kuten Securitas, eivät huolinneet.

Valitettavasti meidän pieni yhtiömme ei oikein voinut valita asiakkaitaan

ja senpä takia väkivalta ja ihmisten ruhjominen kuului toimenkuvaani epäsuorasti, jos tilanne niin vaati.

Valitettavan usein vain meidän asiakkaidemme takia vartiointialan epäsovinnaisempiin toimintatapoihin joutui turvautumaan.

Fakta vain oli se, että hankin toimeentuloni puolittain rikollisin keinoin ja minulla oli sekava menneisyys.

Lisäksi oudot tapahtumat tuppasivat saapumaan aina elämääni, kun siihen oli tulossa nainen ja olin asettumassa aloilleni.

Se teki sen, että tunsin itseni altavastaajaksi aina, kun tapasin Maaritin.

Olin saanut kasvatuksen työläisperheessä ja minut oli opetettu kunnioittamaan työtä, aikana jolloin työnantajat eivät kunnioittaneet työntekijöitään ajassa jossa näköjään vain osakkeenomistajilla oli ihmisarvo.

Lapsesta asti minut oli opetettu uskomaan itseeni, sekä uutteruuteen ja niin olin tehnytkin.

Kunnes eräs päivä sitä tajuaa, ettei ole nuori poikanen enää, eikä elämässä ole uraa, asuntoa kuin mitään muutakaan, jolla kunnollinen mies yhä mukamas raamitetaan.

Se, että yhteiskunta oli valehdellut minulle, nosti yhä kiukun pintaan. Vaikka reiluuden nimissä, kyllä osa syistä, jotka tekivät minut onnettomaksi, johtui siitä, että olin ihan itse tehnyt huonoja valintoja elämässäni.

Joskus jopa samoja virheitä jatkuvasti toistaen.

Olin pian Maaritin talon edustalla. Hänellä oli sievä rivitalon pätkä Turvalassa ja Maarit oli juuri tulossa talostaan ulos.

Nousin autosta ulos ja pakotin valloittavimman hymyni naamalleni, se ei ollut vaikeaa.

- Hei miten menee?

- No eipä kummenmin. Maarit vastasi. Hänen hymyssään oli jotain väkinäistä ja tiesin, että kaikki asiat eivät ole kunnossa.

- Katsoin häntä suoraan silmiin.

- Älä nyt, kuulen äänestäsi, että kaikki ei ole hyvin. Vastasin ja näin Maaritin silmistä lähtevän kyyneseen. Menin hänen luokseen ja laitoin käden hänen olkapäilleen ja katsoin häntä silmiin.

- Hei kulta, mikä on oikeasti vialla? Kysyin.

- Susku. Maarit sai sanotuksi vaimealla äänenpainollaan.

Susku oli Maaritin tytär, joka näin nätisti sanottuna oli menettänyt elämänsä suunnan.

Sinällään suhteellisen kliseinen tarina väärille teille joutuneesta työstä, joka ei poistanut sitä tosiseikkaa, että tarina oli myös surullinen.

Susku oli ollut ahkera bilettäjä ja eipä aikakaan, kun hän oli rakastunut väärään mieheen.

Väärän miehen huumen mukana olivat tulleet huumeet, sitä kautta itsensä myyminen ja pian oltiin järjestäytyneen rikollisuuden piirissä.

Ja ei emme olleet siirtyneet tarinassa Yhdysvaltoihin, tuota sattui myös täällä koivun ja tähden alla.

Maarit oli rukoillut Suskua jättämään sellaisen elämän, mutta minä tiesin, ettei sieltä maailmasta ihan noin vaan palattukaan.

Varsinkin, jos oli ehtinyt sukeltaa tarpeeksi syvälle.

Tuohon maailmaan on helppo mennä sisään. Ongelmia tuppasi aina olemaan sen paluun kanssa.

- Kerro tarkemmin. Sain sanotuksi ja aloin halaamaan Maarittia.

- Aamulla joku outo mies soitti ja sanoi Suskun olevan pahoissa vaikeuksissa ja että hän haluaisi tavata minut.

-Eikö hän kertonut tarkemmin, miksi haluaisi tavata sinut?

-Ei, mutta hän vaati saada rahaa, paljon rahaa tiedoista, joilla saisin Suskun takaisin.

- Missä teidän piti tavata?
- Leikarissa ja hän vaati minua tuomaan 2000 euroa mukanaan.
- 2000 euroa, eikä kertonut missä vaikeuksissa Susku on?
- Niin. Sanoin kuitenkin, etten uskalla tulla yksin ja että tarvitsisin jonkun tuomaan minut.
- Viisaasti sanottu.
- Hän sanoi, että hänelle sopisi niinkin, kunhan vain rahat olisivat mukana. Olin juuri lähdössä pankkiin ja sen jälkeen olisin soittanut sinulle.
- Etkö harkinnut kertaakaan soittaa poliisille?
- Hän sanoi, että jos viranomaiset sotketaan mukaan kuvioon, niin hän katoaa ja sitten Susku vasta pulassa onkin. Olen peloissani, enkä oikein tiedä mitä tehdä. Hän kertoi vakuuttavia yksityiskohtia Suskusta, joita itse en ole kertonut kenellekään. En yhtään tiedä mitä tehdä.
- Ei mitään hätää, mennään yhdessä, mutta pankin jälkeen meidän pitää vielä käydä toimistollani.
- Miksi?
- Luota minuun. Sain sanotuksi ja aloin miettiä mihin hiton laatikkoon olin toimistolla pakannut ehkäisyvälineeni, enkä tarkoita tässä yhteydessä kondomeja.

4. LUKU

Hiki valui Timo Rotkon kypärän alta, jonka hän riisui, kun tilanne oli saatu legioonan haltuun.

Timo Rotko laittoi vihreän baretin päähänsä, sekä kypäränsä sivummalle.

Timo veti huikan vihreästä kenttäpullostaan, jonka kyljessä oli risuaitoja, jotka kertoivat työssä vastaantulleiden kollegoiden kielteisestä kohtamisesta.

Timo katsoi ylpeänä, kun yhtä useampi legioonalainen vaihtoi kypäränsä vihreään barettiin.

Kapinalliset oli saatu kekkoon ja heitä vartioitiin tarkasti. Ruuti ja savu haisi ja se tuntui Timosta hyvin kotoisalta.

Kaikkialla hiki valui ja hiki johtui osin auringosta, osin hermostumisesta sillä Timo Rotko ei ollut koskaan ollut kuulustelutilanteessa joka tulisi kohta eteen.

Poikkeuksellisen siitä teki vielä se, että se tapahtui keskellä taistelukenttää ja melkein heti taistelun jälkeen.

Oli kuitenkin selvää, että panttivankeja ei ollut alueella joiden takia tänne oli tultu ja heidän olin paikkansa oli syytä saada nopeasti selville heidän oman turvallisuutensa takia.

Timo ei ollut ihan varma toimittiinko täysin lakien ja asetusten mukaan, kun hän katsoi miten vankeja kohdeltiin, mutta legioonan toimintatapoja hän ei lähtisi arvostelemaan ikinä.

Timo käveli lähemmäs vankeja, ottaen samalla huikan kenttäpullostaan.

Hänen edessään oli polvillaan seitsemän kapinallista, joilla jokaisella oli ruskea kangassäkki päänsä yli laitettu ja heidän kätensä oli sidottu selän taakse.

Kalle Kova ja toinen muukalaislegioonalainen kävivät aina välillä kovistelemassa vankeja ja huutivat heidän korvaansa solvauksia, jotka eivät kuitenkaan olleet sieltä pahemmasta päästä.

- Kypsytetään niitä ensin. Kalle Kova sanoi Timo Rotkolle ja vinkkasi silmää.

Timo nyökkäsi Kallen puheeseen. Kapinallinen oli Timo Rotkon edessä ja Kalle Kova hänen takanaan.

- Tehdään niistä jono ja viedään tuonne sivummalle. Kalle Kova sanoi.

Kapinalliset laitettiin naruilla kiinni ja heitä lähdettiin retuuttamaan suojaisempaan paikkaan.

Koko ajan muukalaislegioonalaiset tönivät kapinallisia ja vaativat tietää missä siepatut ranskalaiset ovat.

Sieltä täältä kantautui edelleen taistelujen hajanaisia ääniä sekä koptereiden hurinaa.

Äkkiä vangeilta otettiin huput pois ennen kuin he tajusivat ollenkaan mitä oli tapahtumassa.

Kalle Kova meni ensimmäisen kapinallisen luokse ja iski tätä tainnuttimella kylkeen.

Vanki meni kippuraan ja alkoi ulista maassa. Muut kapinalliset katsoivat vihasin silmin Kalle Kovaa.

Legioonan tulkki tuli Kalle kovan viereen

- Missä siepatut ranskalaiset ovat? Kalle Kova huusi.

Tulkki käänsi välittömästi puheen ranskasta paikalliseksi kieleksi.

Kalle Kova heristi sormeaan kapinallisen edessä. Tämä sylkäisi Kalle Kovaa kohti.

Kalle Kovan Famas rynnäkkökiväärin perä tavoitti kapinallisen posken.

Timo Rotko tiesi, että Kalle Kova oli huono ottamaan kriittistä palautetta vastaan.

Kapinallisen pää tärähti lujaa taaksepäin ja pian hän sylki verta Kalle Kovan kengille.

- Missä ranskalaiset ovat? Kalle Kova huusi.

-Te ranskalaiset paskiaiset olette tulleet tukemaan korruptoitunutta hallitusta. Huusi varmaan ainoa ranskaa ymmärtävä ja puhuva

kapinallinen kauempaa.

- Kalle Kova iski rynkynperällä uudestaan kaveria päähän, joka pyörtyi toisen iskun voimasta.

- Mitä sitten?

- Hei. Vähän rauhallisempi ote. Timo Rotko sanoi.

Timo Rotkoa alkoi hermostuttamaan Kalle Kovan kiihtyvämpi ja kovempi ote kuulusteluissa.

- Mutta nämä on saatava puhumaan. Tiedustelutiedon mukaan autosaattueen piti kuljettaa pantivankeja, mutta ei niitä täällä ole.

- Tiedän, mutta vähän rauhallisemmalla otteella kuitenkin, jos sopii.

Seuraavaksi vangeille laitettiin pussit päähän uudestaan ja heitä juoksutettiin edes takaisin.

Välillä heitä laitettiin polvilleen ja heille huudettiin solvauksia, sekä sähköiskuja annettiin tainnuttimella Kalle Kovan toimesta.

Missään välissä vangeille ei tarjottu vettä.

Timo Rotko näki erään nuoren pojan, ehkä noin kuusitoista vuotiaan olevan aika kypsässä kunnossa, kun heiltä oli jälleen otettu pussit pois päästä.

Timo Rotko lähestyi Kalle Kovaa.

- Laita vangituille pussit päähän ja vie vanhemmat kaverit sivummalle. Pitäkää mekkalaa, mutta käytä vähän vähemmän väkivaltaa.

- Mitä sinä aiot? Kalle Kova kysyi hämmentyneenä.

- Hankkia meille ne tiedot, jotka me tarvitsemme. Jätä tuo poika minulle. Timo Rotko sanoi.

Kalle Kova katsoi poikaa ja sitten Timo Rotkoa, nyökkäsi ja lähti kohti vankeja.

Kalle Kova lähti käskyttämään miehiä sivummalle ja vangeille laitettiin pussit päähän ja sitten heitä alettiin taas juoksuttaa päämäärättömästi.

Timo Rotko pyysi paikalle tulkin ja vei nuoren pojan sivummalle.

Ja otti tältä hupun pois silmiltä.

- Älä pelkää. Timo sanoi pojalle jonka tulkki käänsi nopeasti. Poika näytti olevan säikähdyksen voimasta peloissaan.

- Sinun ei tarvitse sanoa mitään, kunhan kuuntelet.

Timo Rotko kertoi, että he olivat tulleet etsimään ranskalaisia panttivankeja ja he tekisivät mitä tahansa saadakseen tuon tiedon, koska kyseessä olivat erittäin tärkeät ihmiset.

Lisäksi näiden pelastamisen takia oli jo uhrattu yli 20 legioonalaista. Legioona ei todellakaan palaisi takaisin tyhjin käsin.

Jos poika kertoisi tarvittavat tiedot, niin he antaisivat hänelle ruokaa ja juomaa sekä koko kuulustelu lopetettaisiin.

- Poika katsoi pelokkaasti kohti vangittuja joita yhä juoksutettiin kangassäkit päässä.

- Älä pelkää. He eivät tiedä, että sinä olet meidän kanssamme ja he eivät tule koskaan tietämään mistä tiedustelutietomme saimme.

Tulkki käänsi puheen ja poika katsoi pelokkaasti kohti vangittuja ja sitten pelokkaammin Timo Rotkoa.

Äkkiä Kalle Kova jälleen käytti tainnutinta.

- Isä. Tuli hiljaa pojan suusta.

- Kerro meille mitä me haluamme tietää, niin kuulustelut loppuvat saman tien. Timo Rotko sanoi.

Poika nyökkäsi ja Timo Rotko vihelsi Kalle Kovalle, joka katsoi heitä ja tajusi, että nyt oltiin saamassa arvokasta tietoa.

Kalle Kova alkoi huutamaan vangituille, mutta enää hän ei töninyt tai käyttänyt tainnutinta kapinallisia kohti.

Poika kertoi kaiken mitä Timo Rotko Halusikin tietää juodessaan Coca – Colaa ja syödessään leipää, jota Timo tälle tarjosi.

Saattueella oli ollut ranskalaiset kyydissään, mutta heidät oli viety erään sissipäällikön komentokeskukseen tämän vaatimuksesta.

Sissipäällikkö piti ranskalaisia arvokkaana neuvotteluvalttina ja halusi pitää nämä lähellään ja tietenkin nostaa omaa statustaan suhteessa muihin sissipäälliköihin.

Timo otti kartan esiin ja pyysi poikaa näyttämään missä panttivangit olivat.

Poika teki niin.

Sen jälkeen Timo Rotko sanoi tulkin kääntäessä, että pojalle laitettaisiin huppu päähän ja vähän ajan päästä hänet viettäisiin huomaamattomasti muiden vankien joukkoon.

Poika nyökkäsi vaisusti.

Tulkki lähti saattamaan huputettua poikaa muiden huputettujen vankien joukkoon.

Kalle Kova tuli Timo Rotkon luo ja Timo kertoi kaiken mitä tiesi Kallelle.

- Mitäs nyt tehdään?

- Otetaan yhteys esimieheen ja kysytään neuvoja.

Timo käveli yhteysmiehen luo ja halusi tämän ottavan yhteyttä esimiehiinsä.

Kalle Kova katsoi sivummalta, kun Timo Rotko huitoi ja puhui kovalla äänellä ja kertoi oman näkemyksensä mitä oli tapahtunut ja ennen kaikkea mitä kannattaisi nyt tehdä.

Sen jälkeen Timo Rotko käveli Kalle Kovan luo.

- Mitä siellä sanottiin? Kalle Kova kysyi.

- Tänne tulee autosaattue joka ottaa vangit haltuunsa ja me teemme toisen ryhmän jonka kanssa lähdetään hakemaan panttivangit sissipäällikön hallusta.

- Hieno homma. Onhan täällä äijiä ja enää tarvitaan kalustoa. Kalle Kova hihkui.

- Sekä minä, että esimieheni olimme sitä mieltä, että kun tässä iskussa on jo menetetty 29 miestä ja sen takia tämä sota alkaa saada Ranskassa epämiellyttäviä sävyjä, kun viesti kiirii mediaan, niin päätimme, että pelastusoperaatio jatketaan, mutta huomattavasti maltillisemmin.

- Mitä se tarkoittaa käytännössä?

- Se tarkoittaa sitä, että tänne tulee autosaattue joka antaa meille ajoneuvot ja me jatkamme operaatiota pienemmällä miehityksellä.

- Riittääkö meidän resurssimme täysimittaiseen pelastusoperaatioon?

- Uskoisin niin. Alueella on partioinut ranskalaisia joukkoja, joten me sulautudumme joukkoon ja kun olemme lähempänä, niin joko iskemme suoraan leiriin jossa panttivangit ovat tai voin pyytää puhelimella lisää joukkoja joita tuodaan helikopterilla.

- Tulee siis automatka?

- Siltähän tuo näyttää. Timo Rotko sanoi ja oli sydämmestään iloinen, että oli valinnut aikoinaan sellaisen uran alalla, josta itse oikein nautti ja niin näytti nauttivan Kalle Kovakin.

Timo Rotkon mielestä ehkä jopa liiaksikin.

5. LUKU

Jätin elämän kolhiman autoraasuni Maaritin pihalle ja otimme hänen uutuuttaan kiiltelevän Mersunsa.

Maarit oli hyvin toimeentuleva nainen ja todella hyvännäköinen.

Asiat liittyivät toisiinsa erittäin merkityksellisellä tavalla.

Jos olisimme ottaneet Corollani ja hän olisi ollut kyydissä, niin autonkotteroni arvo olisi hetkessä tuplaantunut.

Myös oma arvoni nousi, kun Maarit oli vierelläni.

- Älä ole huolissasi, asiat selviävät kyllä. Sanoin ja niin rauhallisella äänenpainollani kuin vain pystyin.

Maarit ei vastannut mitään, hymyili minulle takaisin väkinäisesti.

Ajoimme paikallisen Nordean pihaan tai pikemminkin kyseessä oli S-Marketin parkkipaikka, jossa myös Nordea nykyään sijaitsi.

Maarit poistui ja kävi nostamassa rahaa sisältä ja minä jäin odottamaan autoon.

Yritin kuunnella radioasemia. Se oli nykyään äärimmäisen vaikeaa, koska niistä tuli niin hirvittävää säksätystä, jota mukamas puheeksi väitettiin.

Lisäksi joka asemalta soi samat Cheekit ja Jenni Vartiaiset, joita oli kuultu jo kyllästymisiin asti.

Kun Maarit tuli pankista autoon, ajoin sen jälkeen työpaikalleni, joka sijaitsi lähellä Hietasen satama-aluetta Hovinsaarella.

Nyt Maarit jäi autoon odottamaan. Hän laittoi Yle Puheen päälle ja minä menin yksin sisälle toimistoon, jossa Reiska istuskeli.

Reiska oli Vanhin yhtiömme osakkaista ja hän kuunteli parasta aikaa cd-soittimestaan Junnu Vainiota.

Minusta se oli piristävää vaihtelua sen hirveyden vastapainoksi, jota olin juuri kuullut radiosta.

- Moi. Huusin nopeasti ja suorastaan juoksin huoneeseeni, enkä jäänyt odottelemaan Reiskan vastausta.

Niin sanotun vartiointiliikemme toimisto sijaitsi vanhassa tehtaassa Hietasen sataman läheisyydessä, lähellä Kotkan saarta.

Me olimme se alueen erilainen vartiointiyhtiö.

Meidän ei tarvinnut valvoa marketteja tai tehdasalueita alaikäisiltä

huligaaneilta tai leipää varastelevilta narkkareilta.

Meidän asiakkaamme soittivat meille, kun tarvitsivat meidän palveluitamme.

Nimenomaan tietynlaista turvallisuutta, tietynlaisin metodein ja tietenkin tietynlaista uhkaa vastaan, johon poliisista ei välttämättä ollut apua tai heillä ei ehkä edes ollut halua puuttua asiaan.

Vedin työpöytäni auki ja huomasin Reiskan tulleen oven suuaukkoon.

Reiska ei kysynyt mitään, enkä minä vastannut, kun otin työpöytäni laatikosta hopeisen Walther PPK:n.

Olihan se kliseinen pyssy.

Toisaalta kliseitä käytetään sen takia, että ne toimivat ja kukapa pikkupoika nyt ei *James Bondista* tykkäisi?

Tarvitsetko apua, kumppani? Reiska viimein kysyi.

Sanoin, että kyseessä olisi yksityisasia, joka ei liittyisi yritykseen millään tavalla.

En ollut ihan sinut yhtiökumppaneitteni kanssa, enkä aina oikein pitänyt siitä mistä - ja etenkin miten - sain elantoni.

Suurena suunnitelmanani oli, että työelämäni ja blondattua punapäätä, jota pidin myös niin sanottuna vapaa-aikanani, en tulisi ikinä yhdistämään.

Ne maailmat halusin pitää erossa toisistaan.

Laitoin aseeni ja kotelon takkini sisään.

Reiska oli nyt ainoa osakas, joka oli päivystämässä. Toiset osakkaat, kuten Jarmo ja Lasse olivat viettämässä vapaapäiväänsä.

Eikä siinä mitään vaikka näennäisesti toimimme vajaalla miehistöllä, koska me olimme se toisenlainen vartiointialanyritys, kuten sloganimmekin meni.

Eikä olisi ensimmäinen kerta, kun Lasse tai Reiska hoitasivat työnsä joko krapulassa tai humalassa, jos niikseen tuli.

Silläkään ei tosin ollut merkitystä, koska he saivat aina työnsä tehtyä.

Sanoin Reiskalle, että otin kättä pitempää varmuuden vuoksi, vaikka en uskonut sitä tarvittavan. Sen jälkeen palasin autolle.

- Löysitko sen mitä etsit Maarit kysyi?

- Löysin. Toivon vain ettei sitä tarvitsisi käyttää. Sanoin ja toivoin myös

asian menevän niin.

6. LUKU

Timo Rotko näki kauempaa, kun autosaattue lähestyi aluetta, jonka yksikkö oli ottanut haltuunsa.

Konnan lähiseutu oli karua aavikkoa, jota reunusti sodassa vaurioita saaneet talot, jotka olivat muuttuneet raunioiksi, autojen ja tankkien raadot sekä vain harvat puut joita alueella vielä kasvoi.

Edellä tuli kolme Panchardin valmistamaa VBL-maastoautoa, joiden katolla oli konekiväärit ja niiden takana oli tuimailmeisiä legioonalaisia tai sitten muita Ranskan yksikön sotilaita.

Maastoautojen perässä tuli viisi panssaroitua ajoneuvoa, jotka Timo tunnisti VAB-merkkisiksi ja jokaisessa niissä oli myös konekivääritorni.

- Miehet, tarkistakaa varusteenne. Timo Rotko huusi miehilleen ja alkoi käydä omia varusteitaan läpi huolella.

Vangitut kapinalliset olivat sivustalla ja heiltä oli otettu huput pois päästä. Poika jolta oli saatu arvokasta tiedustelutietoa katsoi Timoa yhä pelokkaasti.

Timo Rotko kuitekin tiesi, että oli parempi olla noteeraamatta tätä, että hänelle ei tulisi enempää ongelmia kuin mitä nyt jo oli luvassa hallituksen joukkojen taholta.

Kun Timo Rotko ajatteli koko legioonalaisaikaansa, niin välistä Timosta tuntui kuin hän olisi ollut suuren amerikkalaisen toimintaelokuvan pääosassa.

Hänellä oli kypärä, jossa oli suojalasit karujen aavikko-olojen varalta, tosin nyt hän kantoi ylpeänä vihreää barettiaan, kuten muutkin legioonalaiset.

Jaloissaan Timolla oli maihinnousukengät ja siitä ylöspäin siirryttäessä oikealla puolella oli kotelo jossa oli Timon pistooli, Pamas G1 ja vasemmalla puolella oli veitsi, joka ei ollut enää pitkään aikaan ollut neitsyt.

Keskivartaloa puki taisteluvyö, jossa oli useampia taskuja joista löytyi ammuksia, kenttämuonaa ja kenttäpullo.

Timo Rotko käytti Famas-rynnäkkökivääriä, joka oli legioonan perustustyökalu. Myös muut miehet kävivät varusteitaan läpi.

Timo Rotko nousi ja kertoi miehistölle mitä nyt tehtäisiin. Autosaattue tuli paikalle ja pian päätettiin saattue jakaa kahtia.

Timo Rotkolle oli tehty selväksi esimiesten taholta, että vankien löytäminen oli nyt pääsijainen tehtävä.

Koska tässä operaatiossa oli tapahtunut isoja menetyksiä, niin nyt alueella huolehdittaisiin, että vangit siirtyisivät hallituksen joukkojen haltuun ja paikalle tulisi vielä lisää joukkoja, jotka huolehtisivat kuolleista ja lisäksi selvitetäisiin mikä meni vikaan.

Pelastusoperaatiota ei kuitenkaan haluttu lopettaa, joten Timo Rotkolle oli annettu kymmenen miestä ja kaksi ajoneuvoa etsiä panttivangit.

Tietenkin hän ottaisi ensimmäiseksi Kalle Kovan, koska hän luotti Kalleen ja tämän taitoihin taistelukentällä ja hän tiesi kyllä myös ketkä muut miehet hän ottaisi mukaan.

Ensiksi tarvittiin konekiväärin mies ja se saatiin saksalaisesta Hansista, joka hallitsi AA-NF1-Konekiväärin.

Brittiläinen Tony oli hyvä tarkka-ampuja FR F2 -tarkkuuskiväärillään ja loput olivat monia taisteluja kokeneita legioonalaisia, joiden kanssa Timo Rotko oli ennenkin taistellut.

Eikä hän edes harkkinnut yhtä ainutta sotilasta ottaa mukaan tähän operaatioon joiden kanssa hän ei olisi aiemmin ollut taistelukentällä.

- No niin nyt lähdetään. Timo Rotko huusi ryhmälleen, joka valpastui ja ryhdistyi heti käskytyksen kuultuaan.

- Hienoa. On tätä toimintaa odotettukin. Kalle Kova vastasi kärsimättömästi.

Timo Rotko ja kaksi muuta miestä ottivat Pachardin VBL-ajoneuvon ja Timo käskytti Kalle Kovan ja muun ryhmän VAB-ajoneuvoon.

- Saatko aina tahtosi läpi? Kalle Kova kysyi harmistuneena, kun ei päässyt johtamaan saattuetta.

- Yleensä. Timo Rotko vastasi ja tiesi itsekin ylimielisyyden kuultavan äänenpainostaan, kun hän astui pelkääjän paikalle.

Timo Rotko otti toisen kulauksen kenttäpullostaan ja ajoneuvot lähtivät liikkeelle.

Tämä, jos mikä, oli etuoikeutettua elämää!

7. LUKU

Mersu kulki Hietasesta Citymarketin kautta Karhulaan. Sieltä taas ajoin pieniä teitä pitkin kohti hotelli Leikaria.

En halunnut ajaa moottoritietä pitkin, vaan halusin selkeyttää ajatukseni ja mietin mikä voisi olla pahin mahdollinen skenaario, joka siellä tulisi vastaan.

Maarit antoi minun olla omissa ajatuksissani matkan ajan. Hetken päästä olimme hotelli Leikarin pihassa.

Saavuimme sen huoneen ovelle jonka numero oli meille annettu ja se oli numero kuusi.

Tunnettu paikallinen kirjailija tuli meitä vastaan. Hän oli todella juovuksissa ja tapansa mukaan soperteli sekavia Orionin tähtiryhmästä, Illuminatista ja nykyisestä talousjärjestelmästä, sekä siitä kuka sen takana oli.

Mies oli hullu kuin pullosta tullut ja kuitenkin noilla scifi-tarinoillaan hän myi paljon, niin paljon, että *Juha Vuorinen* itki aina, kun kuuli kaverin nimen.

Me, Maaritin kanssa jatkoimme kohti määränpäättämme.

Koputin ovelle ja sen jälkeen astuin syrjään. Sipaisin kädelläni puseroani - sitä kohtaa, joka peitti kainalokoteloni.

Oven avasi lihaksikas kaljuhko mies, joka ohitti katseellaan minut ja alkoi silmillään kuolata Maaritia.

- Ookko sää Maaret?

- Olen. Tai siis nimi on Maarit.

- Siun pitti tulla ykssin. Kalju jatkoi ja katsoi tuimasti minuun.

- Sen ihmisen kanssa joka soitti minulle, sovittiin, että saisin ottaa kyydin. Maarit puhui suorastaan stoalaisen kylmäverisesti ja katsoi tuimasti tätä korstoa, joka puhui oudosti.

- Myö luulttiin, että sie olisitte tullut jonkun naikkosen kyytissä. Korstomongersi.

- En ole missään vaiheessa antanut ymmärtää, että tulisin nimenomaan jonkun naisen kyydissä. Olen toiminut täysin ohjeiden mukaan. En ymmärrä mikä nyt on ongelmana? Maarit sanoi mahdollisimman rauhallisella äänenpainolla.

Sitä huolestunutta äitiä jonka kanssa olin ajellut Leikariin ei ollut enää missään näköpiirissä.

- Enpä miä tiiä onkko mittään onkelmaa, mutt myö ei ootettu, että sie tulisitte jonkun miekkosen seurasa. Kalju korsto sanoi. Enkä ollut varma, että oliko hän tyhmä, vai eikö hänen äidinkielenään ollut Suomi.

- No, tulin kuitenkin. En kyllä ymmärrä miksei se käynyt teidän mielessänne. Maarit sanoi napakasti.

- Hei pääasiahan on, että on toimittu teidän ohjeidenne mukaan ja näytänkö minä miltään uhkaavalta kaverilta. Sanoin ja pakotin typerimmän virnistyksen päälleni.

- Että sie minnusta uhkaavalta näyt. Kalju sanoi ja väistyi ovelta, jotta pääsimme huoneeseen.

Sen jälkeen silmäni välittömästi laajenivat, koska huoneen sängyllä istui musta kääpiö.

Ne tuppaavat olemaan Kymenlaaksossa hyvin harvinaisia.

Mieleeni tuli Jim Carreyn elokuva: Me kaksi ja Irene. Pakotin itseni toimimaan ammattimaisesti ja asiallisesti, vaikka osa minusta olisikin halunnut nauraa.

Musta kääpiö esittäytyi Robertiksi ja hän oli pukeutunut tyylikkäästi, vähän niin kuin amerikkalaiset parittajat elokuvissa.

Oli keltaista stetsonia, valkoinen paita, punaisen puvun takin alla piilossa ja taskusta pursusi värikkäät liinat ja kaiken kruunasi valkoiset bootsit, joista minulle tuli mieleen Veikko Ennala.

Ensimmäisenä tuli mieleen, että tämä kaveri oli eksynyt sirkuksesta.

Päätin olla kuitenkin tuomatta ääneen tätä johtopäätöstäni.

Käännyin katsomaan Maaritia ja hänen takanaan oleva kalju, jonka nimi kuulemma oli Tumppi, oli vetänyt esiin automaattiaseen.

- Miksi ase? Kysyin hyvin rauhallisesti ja ei todellakaan ollut ensimmäinen kerta, kun minua osoitettiin mutkalla.

- Tumpin paineensietokyky on pienempi, toisin kuin nähtävästi sinun. Ropert sanoi.

- Mitenkäs on sinun laitasi? Hermoiletko sinä? Kysyin ja näin Maaritin ilmeestä päätellen joutuvan kohta paniikkiin. Maaritin tunnetilat vaihtuivat äärimmäisen nopeasti.

Yritin pitää äänenpainoni rauhallisena.

- Miksi minä hermoilisin? Tumpilla on ase ja se on tähdätty sinuun. Ei minulla ole mitään syytä hermoilla.

- Sehän on hyvä. Sanoin.

- Istukaa alas ja ottakaa tuolit jostakin. Ropert sanoi.

Katsoin kaljua ja hänen asettaan. Nimen oli pakko olla ironiaa.

- Tämä on julkinen paikka, joten jos painat liipaisinta, syntyy hässäkkää. Sanoin ja samalla toimintakuvio napsahti päähäni.

- Elä sie murrehdi semmoiset. Se on täyssin miun omma onkelma.

- No niin rauhoitutaanpas kaikki. Kuka haluaa juotavaa? Robert sanoi.

- Ei kiitos. Maarit vastasi ja myös minä pyöritin päätäni kieltäytymisen merkiksi.

- Kumpi teistä soitti tyttärestäni? Maarit kysyi.

- Se olin minä. Robert tokaisi ja huomasin, että Tumppi oli laskenut aseensa reidelleen ja näytti, että hän piti minua vaarattomana. Ehkä jonain huolestuneena poikaystäväniä.

Se oli loistava merkki minulle

- Käskit tuoda 2000 euroa tiedoista, jotka koskevat tytärtäni. Maarit sanoi.

- Kai voin ottaa tupakan taskustani. Kysyin huolettomasti ja Robert nyökäytti hyväksynnän merkiksi. Kalju oli keskittynyt katsomaan Maaritin rintoja ja hänellä näytti ottavan eteen.

Hyvä minulle, että kaverin verenkierto oli lähtenyt päästä jalkoväliin.

- Minulla on rahat. Maarit sanoi ja näytti kirjekuorta, johon hän oli laittanut Nordeasta hakemansa rahat.

- Olisi pitänyt pyytää tuplana. Robert sanoi silmät kiiluen katsoen kirjekuorta.

- Et kuitenkaan pyytänyt ja meillä on vaatimasi rahat. Sanoin ja käyttäydyin mukamas ettei tupakat olisi tulleet mukaan.

- Myö voittoa ottaa teidän rahat siltti, ettekkä työ voi yhttään mittään. Tumppi sanoi ja heilutti pistooliaan päätänsä yläpuolella.

Laitoin käden toiselle puolelle takkiani ja vedin aseeseen nopeasti esiin. Tähtäsin Tumppia päähän.

Hän oli kuin shokissa havaittuaan minulla aseeseen, joka osoitti häntä silmien väliin.

- Mitäpä, jos se kuvio ei menekään käsikirjoituksen mukaisesti. Sanoin, Robert naurahi ja hän näytti olevan todellisia pelimiehiä.

- Mittee tie on, Mittee tie on? Kalju huuteli ja heilutteli asettaan yhä päätänsä yläpuolella.

- Laita tykki pöydälle. Sanoin.

- Tumppi tee, niin kuin kaveri sanoo. Robert sanoi rauhallisesti. Nyt vasta kiinnitin huomiota siihen, että hänen Suomen kielensä oli loistavaa.

Tumppi laittoi aseensa pöydälle ja otti itselleen tuolin kiivaasti tuhahtaen. Maarit katsoi Robertia ja tokaisi:

- No niin, minkä takia tänne piti tulla 2000 euron kanssa?
 - Koska rouvan tytär on oikeasti hemmetin moisessa kusessa... tarkoitan vaikeuksissa.
 - Senkö takia me ollaan täällä? Sanoin ja jatkoin. - Että kuultiin asia minkä sanoit jo puhelimessa.
 - Me Tumpin kanssa ajoimme pitkän matkan tänne, jotta saisimme tukun seteleitä tästä tiedosta, joka meillä on. Ja meillä tosissaan on huutava käteisen tarve.
 - No kelläpä ei olisi? Sanoin ja annoin Waltherin levätä polvellani, mutta pidin huolen siitä, ettei minua tultaisi yllättämään.
 - Me ollaan Tumpin kanssa matkalla Viroon. Me oltiin töissä vielä vähän aikaa sitten Yrjö Janhusella. Robert sanoi.
- Vihelsin, kun yllätyin.
- Kuka on Yrjö Janhunen? Maarit kysyi.
 - Robert katsoi minuun ja kun huomasin etten aikonut selittää, hän alkoi selittää Janhusta Maaritille.
 - Yrjö Janhunen on helsinkiläinen liikemies, joka käytännössä hallitsee Helsingin talousalueen huume-, prostituutio ja muutakin järjestäytyntä rikollisuutta. Mikään isompi rikos ei mene läpi, mikäli sillä ei ole Janhusen hyväksyntää Helsingissä ja vähän muuallakin Suomessa.
 - Ja miten tämä liittyy tyttäreeni? Maarit kysyi.
 - Meidän toimenkuvaamme Janhusen organisaatiossa kuului prostituutio ja tyttöistä huolehtiminen.
 - Susku ei ole huora, ei ole koskaan ollut. Maarit kivahti.
 - Otetaan rauhallisesti, kerron vain miten asia on.
 - Ole hyvä ja jatka. Sanoin ja neuvoin Maaritia rauhoittumaan.
 - No alunperin rouvan tytär ei tullut Janhuselle töihin suoraan, vaan Janhunen valtasi Helsingin eliittihuoramarkkinat kovalla kädellä.

- Kuinka kovalla? Kysyin.

- Helsingin eliittihuorat kuuluivat aikaan Rouva Tyrneelle, joka tajusi pian, että vastassa oli kovan luokan rikollinen ja ettei hän voisi pitää bisnestään.

- Niin?

Rouva Tyrnee suostui aluksi Janhusen ehdotukseen ja alisti kaikki liiketoimintansa Janhusen alaisuuteen.

Janhunen antoi hyvän korvauksen ja sanoi, että rouva Tyrnee saa vapaat kädet liiketoiminnan kehittämiseen, mutta että valtaosa voitoista tulee hänelle.

Janhunen osaa olla oikein ymmärtäväinen ja jopa lämminhenkinen herrasmies, mutta hän ei salli yhtään sitä, että häneltä yritetään vetää välistä.

- Ja rouva Tyrnee tuli ahneeksi? Kysyin.

- Aivan. Janhunen lähetti minut ja Tumpin tapaamaan rouva Tyrneetä siitä, että tämä yritti vetää välistä.

- Ja miten meni?

- Rouva Tyrnee ei ottanut kuuleviin korviinsa sitä mitä me oltiin sanomassa. Hän luuli, että hän olisi ollut hyvinkin fiksu.

- Mutta ei nähtävästi ollut? Kysyin.

- Ei todellakaan. Meillä oli ohjeet, että jos rouva Tyrnee olisi vain alistunut ja todennut, että hän kohtasi vahvempansa, hän eläisi yhä ja hoitaisi Helsingin eliittihuoria ja tienaisi hyvin. Tosin valtaosa menisi Janhuselle, mutta hän eläisi ja voisi varakkaasti.

- Mitä tapahtui.

- Rouva Tyrnee odotteli meitä ja hän oli palkannut pari venäläistä kaveria meitä vastaan. Rouva Tyrnee halusi lähettää Janhuselle viestin, että hän halusi palata itsenäiseksi yrittäjäksi, mutta aliarvioi meidät täysin.

- Niinpä se tätsy tossissaan aliarvioiv meiät. Tumpppi sanoi ja naurahti.
- Siitä tuli aika rumaa jälkeä, verta kaikkialla ja...
- Kerrotko tuollaisia tarinoita, jotta saisimme kuulla kuinka kova tyyppi olet. Vai pidätkö oman äänesi kuulemisesta? Maarit kysyi.
- Sekä että. Robert vastasi epäröimättä. - Minulla on kaunis ääni.
- No kerro nyt Suskusta. Maarit alkoi tivaamaan.
- No siis Susku, siis rouvan tytär oli rouva Tyrneellä töissä. Kun me Tumpin kanssa nitistimme Rouva Tyrneen ja hänen dopermanninsa, niin me jouduimme viemään heidät pois Helsingin alueelta. Niinpä me otimme käyttöömmme muuttoauton, joka muuten kuulu Janhusen laillisiin bisneksiin. Se jätkä on osannut sotkea omat lailliset ja laittomat liiketoimintansa mukavaksi sekamelskaksi.
- Asiaan. Maarit vaati.
- No me painuimme Helsingin ulkopuolelle ja kun löydettiin mukava järvi, jossa ei ollut ihmisiä lähistöllä, heitimme rouvan ja hänen dopermanninsa sinne muutaman lyijypainon tykö tietysti. Sellainen mukava katoaminen, joka ei vähään aikaan tule julkisuuteen.
- Miten tämä liittyy Suskuun?
- No ei varsinaisesti mitenkään, mutta kun Rouva Tyrnee ei ollut kuvioissa, Janhunen laittoi meidät hoitamaan prostituutiota siksi aikaa kunnes uusi madam löytyisi. Ja vaikka itse sanonkin, me saimme Tumpin kanssa liiketoiminnan hyvin liikkelle. Ihmiset nähtävästi tykkäävät ostaa pillua kääpiöiltä.
- Suskuun. Sanoin.
- No minä taisin vähän innostua tuosta liiketoiminnan pyörittämisestä ja minuun iski ahneus, aivan kuten Rouva Tyrneeseen. Nimittäin jotkut asiakkaat olivat valmiita maksamaan joidenkin tyttöjen tekemistä erikoispalveluista, moninkertaisesti sen mitä Janhunen oli laittanut meille vaatimukseksi ja Susku kuului näihin tyttöihin.
- Eli pissa- ja kakkaleikeistä pystyitte laskuttamaan ohi sen mitä

Janhunen teiltä vaati, mutta hän taisi saada vihiä. Sanoin.

- Aivan. Janhunen lähetti pari poikaansa meidän peräämme ja olisi käynyt huonosti, jos Tumppi ei olisi pistänyt hanttiin.

- Heistä taisi tulla raatoja? Kysyin.

- Ei, mutta kovaksi rähinäksi meni tässä ei nyt niin kovin kauaa aikaa sitten.

- Ette kai te olleet lööpeissä niistä Kallion ammuskeluista. Kysyin.

- Juuri niistä.

Vihelsin ja Maarit katsoi minuun oudosti.

- Kerron myöhemmin. Sanoin.

- Meille tuli kiire lähteä pois ja vaikka olimme tienanneet ihan hyvin, niin olimme Tumpin kanssa osanneet kyllä rahaa kuluttaakin. Me jouduimme pummaamaan tytöiltä rahaa. Monella heistä ei ollut, mutta rouvan tytär, Susku antoi tonnin ja sanoi, että rouva maksaisi sen tuplana, jos toisimme hänen viestinsä tänne.

- Mikä se viesti on? Maarit kysyi.

- Susku haluaa pois Janhusen kuvioista.

- Missä Susku siis on?

Kääpiö laittoi hitaasti kätensä housun taskuun ja nosti sieltä rauhallisella liikkeellä lapun, jonka ojensi Maaritille.

- Rouvan tytär on tuolla.

Pyysin Maarittia ojentamaan lapun minulle.

- Mitä, jos te kusetatte? Tuollahan voi olla vain pelkkä kuoppa.

- Hei. Googlen ja Ipadin aikakaudella tuskin kukaan keksii mitään.

- Ei ole mitään takeita, että tuolla on mitään sellaista, mistä kannattaisi maksaa 2000 euroa. Sanoin.

- Se on mukava pikku kylä, jossa Janhusella on liiketoimia, muunmuassa motelli, jossa myydään pillua. Saanko nyt ne rahat?

Maarit katsoi minuun ja nyökkäsin, sitten hän heitti kirjekuoren mustalle kääpiölle.

- Puhuit, että Susku on ongelmassa, kun soitit minulle. Mitä oikein tarkoittit?

Maarit kysyi.

- Luulen, että toiset tytöt ovat äkänneet, että Susku haluaa lähteä Janhusen tallista ja Janhunen ei sellaista hyväksy, ei tosiaankaan.

- Mitä hän aikoo tehdä? Kysyin.

- Janhusen tapaisilla miehillä on selkeät suunnitelmat loikkareiden varalle.

- Mitähän se käytännössä tarkoittaa?

- No hän voi myydä tytön vaikka Viroon.

- No sittenhän tällä lapulla ei tee mitään. Sanoin.

- Mutta se on kuitenkin hänen viimeinen osoitteensa ja Janhunen ei mielellään myy tyttöjään. Sanoisin, että teillä on noin viikko aikaa hakea rouvan tytär Janhusen hoivista pois. Sen jälkeen en ole varma mitä hän tekee rouvan tyttärelle.

Maarit katsoi minuun, minä katsoin Robertia.

- Tämän jälkeen me ei haluta nähdä teitä enää ikinä. Sanoin.

- Sopii, vannon että viimeksi, kun näin Suskun, niin hän oli Janhusen Hurjahovi motellissa ja kyllä hän halusi pois sieltä.

- Parasta että tuo osoite johtaa johonkin. Sanoin.

- Se johtaa. Robert sanoi ja Tumppi nyökkäsi.

Maarit alkoi olla romahtamassa ja näin kyyneleiden tulevan hänen

silmistään.

Minusta oli parempi lähteä. Ohjasin Maaritin ovelle ja poistuimme. Tapaaminen oli ohitse.

Kävelimme ripeästi autolle. Maarit katsoi minuun.

- Minä en yhtään tiedä mitä tehdä?

- Minusta tuntuu, että kaikkein parasta kaikille on, jos käydään hakemassa Susku Janhusen hoivista pois.

Sanoin ja avasin autonoven Maaritille.

8. LUKU

Autosaattue matkasi läpi lohdutonta Malia ajellen N16-tietä pitkin auringon paistaessa pilvettömältä taivaalta.

Matkattaessa ohitse vilahteli autoja, jotka olivat selkeästi ylirahdattuja ja joiden katoilla oli paljon ihmisiä.

Osa vilkutti ranskalaisille joukoille, osa huuteli jotain omalla kielellään ja yrittäpä aina silloin tällöin joku heittää saattuetta jollakin.

Välillä vastaan tuli palaneita autoja tien varrelta ja kerran vastaan tuli karrelle palanut panssarivaunu.

Timo Rotko otti kenttäpullostaan huikan ja katseli Malia maastoauton pelkääjän paikalta.

Ja hänestä aikoinaan toivottiin juristia. Varmaan hän vaihtaisikin tämän jännittävän ammatin johonkin kuivaan saivarteluun jossakin ummehtuneessa toimistohuoneessa.

Kalle Kova oli VAB:ssa ja tarkkaili ympäristöä konekiväärin takaa.

Sitten vastaan tuli sininen paketti Mersu, jonka katto oli täynnä olkia ja tietenkin ihmisiä. Ihmiset vilkuttivat heille, kunnes auto oli ohittanut saattueen ja katolla istunut pikkupoika heitti kivellä, jonka Timo huomasi osuvan takanaan olevaan VAB:iin ja siellä Kalle Kovan päähän.

- Että tekisi mieli räiskiä ja näyttää vähän jumalan vihaa noille epäkiitollisille ihmisille. Kalle Kova ilmoitti Timo Rotkolle panssariajoneuvosta radiolla.

- Koita rauhoittua. Meillä on operaatio kesken ja me emme saa herpaantua.

Timo Rotko tiesi, että kaikki eivät pitäneet ranskalaisia vapauttajinaan, vaan osa piti heitä miehittäjinä.

Se piti huomioida, kun alueella partioitiin.

Pohjoista Malia Malin hallitus ei ollut kehittyänyt juurikaan yhtään ja sen takia NMLA sai nopeasti vallattua tammikuussa 2012 kaksi kolmasosa

Malista hyvin nopeasti ja julistautua Azawad nimiseksi itsenäiseksi valtioksi.

Malin hallitus ei pärjännyt yksin ja pyysi apua länsimailta ja Ranska tuli apuun. Yleensä öljy on perussyy lähes jokaiseen sotilaalliseen operaatioon jonka länsimaat aloittavat muslimimaissa.

Mali ei ollut niin rikas kuin naapurinsa Nigeria.

Malissa oli kuitenkin suuret määrät uraania ja muitakin metalleja, sekä se on reitti suuriin öljy- ja kaasukenttiin lähinnä Algeriassa ja Nigeriassa.

Myös Timo oli katsonut ranskalaisia uutisia sekä ohjelmia ja huomannut, että tämän sodan väkivaltaisuus ja tuhovoima oli korvattu puheella Malin ihmisoikeuksista.

Se oli suhteellisen yleistä, että ranskalainen media ja sen haastatteleva poliittinen eliitti esitti aina armeijansa, joka oli toiminnassa Ranskan maaperän ulkopuolella, ei niinkään sotilaina vaan eräänlaisina ihmisoikeuden turvaajina.

Vaikka Malin hallitus ei ollut sen puhtaampi kuin kapinallisetkaan. Ja se oli yhtä julma tappaessaan sekä kiduttaessaan kuin kapinallisetkin: se vain tuppasi aina jäämään mainitsematta uutisissa.

Eikä Ranska ollut ainoa länsivaltio jossa vastaavaa tapahtui. Ilmiö on suurille länsimaille tyypillinen, jossa hyökkäyksen kohteena oleva maa ensiksi esitetään räikeänä, brutaalina ihmisoikeuksien rikkojana, jonne on suorastaan pakko mennä puolustamaan ihmisyyttä.

On aina tärkeää, että suuren yleisön mielipide olisi sodalle myötämielinen ja oikean asenneilmapiirin muokkaamiseksi sodalle myönteiseksi on tärkeä vaihe.

Yleensä tässä vaiheessa vapauden ja oikeudenmukaisuuden illuusio yhdistetään sotatoimien väkivaltaisuuden oikeutukseen.

Kuten George W. Bush teki vuonna 2003 hyökätessään mahtavalla Yhdysvaltain armeijalla Irakiin, jossa piti olla joukkotuhoaseita sekä maan mukamas väitettiin tukevan terroristeja.

Eikä sieltä loppupeleissä löydetty mitään konkreettisia todisteita niille väitteille, joiden takia miehitys suoritettiin.

Malin tapauksessa Ranska oli kovasti väittänyt edustavansa oikeudenmukaisuutta, sananvaputta sekä naisten fyysisen koskemattomuuden turvaamista.

Ranskalaisessa mediassa sota oli esitetty eräänlaisena ihmisoikeuksien turvaamisoperaationa.

Timo Rotko kuitenkin tiesi, että sotaa käyvät maat eivät halua kuulla uhreista ja varsinkin se, että miltei 30 miestä oli menetetty yhden päivän aikana tekisin sen, että yhä useampi Ranskassa tulisi haluamaan joukot pois Malista.

Tätä sotaa oli jo nyt vaikea myydä suurelle yleisölle niin, että Ranskan joukot ovat Malissa tekemässä humanitääristä työtä ja auttamassa malilaisia tämän ihmisoikeudellisen kriisin aikana.

Ranskalainen media myös yleensä näytti, että malilaiset olivat syvästi kiitollisia Ranskan väliintulosta.

Osa tietenkin oli, mutta eivät kaikki Malissa olijat ottaneet ranskalaisia joukkoja avosydämin ja riemumielellä vastaan.

Siviiliuhreja ei myöskään uutisoinnissa näkynyt ja Timo Rotko myös tiesi, että ei ollut yhtään hemmetin sotaa tai taistelua jossa viattomat eivät olisi joutuneet kärsimään.

Timo Rotkon ajattelu sodan syvemmistä syistä katkeutui, kun hänen kuljettajansa ensimmäisenä huomasi kauempaa useamman auton ajavan heitä kohti.

Kalle Kova myös ilmoitti, että tien sivuilla näkyi muutama auto lähestyvän saattuetta kovaa.

Timo käski saattueensa pysähtyä ja käski miehistönsä valmiusasemiin.

- Keitä luulet heidän olevan? Kalle Kova kysyi.

- Luulisin, että tuaregeja.

- Niin, joo, mutta tarkoitin, että mitä klaania.

- Ei aavistustakaan.

Timo Rotko tiesi, että sinällään tuaregit ovat paimentolaiskansaa ja he hallitsivat aikoinaan Saharan halki kulkevaa karavaanikauppaa.

Heille vain kävi niin, että eri valtiot alkoivat omia tuaregien alueita ja lisäksi aavikoituminen sekä kaupankulun muuttuminen näivettivät kansakunnan elämänmuodon.

Tuaregit ovat koittaneet saada itsenäistä valtiota vuosikymmeniä ja esimerkiksi MNLA-armeija on kovasti taistellut itsenäisyyden puolesta sekä Malissa, että Nigeriassa.

Se ei kuitenkaan edusta yhtenäistä tuareg-kansaa.

Lisäksi tuareg-sotilaita on toiminut palkkasotilaina muunmuassa Muammar Gaddafin Libyassa, sekä useat tuaregit ovat osallistuneet huumeiden ja aseiden salakuljetukseen.

Tätä kautta he he ovat tulleet yhteyksiin pahamaineisen Al-Qaida-verkoston kanssa.

Al-Qaidaan kuuluvan AQIM:n toteuttamat länsimaisten ihmisten sieppaukset ovat romahduttaneet matkailun ja saaneet lähes kaikki länsimaiset avustusjärjestöt lähtemään alueelta.

Se on taas puolestaan vähentänyt merkittävästi laillisia tulonlähteitä Pohjois-Malissa.

Lisäksi Maliakin koettelee paraikaa Länsi-Afrikan kuivuus. Kansalaisjärjestöt ovat varoitelleet ruokakriisistä ja tuaregit, lasketaan kaikista haavoittuvimpiin ryhmiin.

Tämä ei siis tarkoittanut ollenkaan sitä, että vastassa oli pahoja ihmisiä.

Todennäköisesti vastassa olisi tavallisia miehiä, jotka vain halusivat elannon perheelleen ja onnellisen elämän ja he kokivat nyt niin, että nykyisen Malin hallinnon alla se ei onnistunut.

Timo Rotko tiesi, että kun ihmiset eivät saaneet elää sellaista elämää kuin he halusivat tai edes siedettävää elämää, niin turhautuminen ja viha nousivat pintaan ja ennemmin tai myöhemmin se purkautui voimallisesti.

Autot lähestyivät saattuetta.

- Ammutaanko jo? Kalle Kova huusi kiivasti.

- Kukaan ei ammu, jos meitä kohti ei ammuta. Muistakaa, että meillä on

kesken kahden ranskalaisen panttivangin pelastustehtävä, jonka takia olemme jo menettäneet 27 miestä. Koitetaan selvittää tilan puhumalla. Timo Rotko vastasi.

Neljä autoa piiritti saattueen ja sieltä nousi miehiä. Miehillä oli tuaregien tärkein symboli eli tagelmut tai litham päällään tai ainakin useimmilla miehillä.

Se oli miesten käyttämä indigonsininen huivi. Se suojasi aavikolla ja kun sen käänsi suojaksi kasvojen eteen, niin sen tärkein tehtävä oli estää limakalvoja kuivumasta, suojella myös pöllyävältä hiekalta ja suojella myös pahoilta hengiltä.

- Minä koitan neuvotella. Timo Rotko huusi.

- Ole hyvä vaan. Kalle Kova vastasi nuivasti.

Timo Rotko käveli maastoautosta ulos ja katseli ympärillään olevia miehiään. Legioonalaiset olivat asettuneet asemiin ja olivat valmiita tositoimiin.

Yhdestä vastaantulleesta autosta nousi mies ja hän lähti lähestymään Timo Rotkoa ja alkoi puhua alkeellisella ranskalla.

- Meillä ylpeillä tuaregeilla on tänään suuren ilon ja juhlan päivä, sillä me tulemme tuhoamaan teidät ranskalaiset ja hakkaamme teidät tuhannen palan kappaleiksi.

Muut tuaregit yhtyivät tähän saarnaan omilla huudoillaan ja samalla he heiluttelivat kiivaasti aseitaan päittänsä yläpuolelle.

- Te valkoiset pirut olette tulleet tänne hallituksen puolelle. Mies jatkoi, jonka kasvoja Timo Rotko ei voinut nähdä.

Timo Rotko katsoi Kalle Kovaa, eikä oikein pitänyt tämän koventuneesta puristusotteesta konekivääriin.

- Eivät oikein taida luottaa ranskalaisiin. Kalle Kova huusi.

- Niin minäkin olin ymmärtävinäni.

Timo Rotko katsoi johtajaa tai sellaiseksi hän tämän miehen oletti.

- Montako miestä teitä on meitä vastassa?

- Yli sata.

Kalle Kova alkoi nauramaan.

- Älä viitsi. Ei provosoida heitä.

Timo Rotko kääntyi katsomaan johtajaa uudestaan.

- Katsopa ympärillesi. Meitä on vähemmän, mutta meillä on rynnäkkökivääreitä ja konekivääreitä teidän kalustoanne vastaan. Pystymme tuhoamaan teidät hetkessä, jos meidän vain tarvitsee niin tehdä.

Timo Rotko katsoi vihaista miestä suoraan silmiin ja päätti valehdella.

- Me ranskalaiset emme halua olla kenenkään puolella. Me tulemme rauhanmiehinä tarjoamaan apuamme sitä tarvitseville ja me haluamme liikkua täällä vain rauhassa.

Mies katsoi vihaisesti takaisin ja innostui huutamaan sekä huitomaan aseellaan kohti ilmaa.

- Me tiedämme miksi te ranskalaiset olette täällä. Te olette täällä tukeaksenne korruptoitunutta hallitusta. Me emme luota ranskalaisiin. Teidän takianne meidän kansaamme on kuollut ja me tapamme teidät tänään kostoksi siitä.

Koko ryhmän huuto nousi korkealle Timo Rotko yritti vielä neuvotella.

- Haluatko oikeasti, että me avaamme tulen ja tuhoamme joukkosi?

Joukon johtaja alkoi huutamaan jotain, mitä Timo ei ymmärtänyt.

Tilanne oli mennyt siihen tilanteeseen, että Timo Rotko otti liidun taskustaan ja veti maahan viivan ja katsoi sen jälkeen tuimasti ryhmän johtajaa.

Timo Rotkon edessä oleva tuareg-ryhmä kuitenkin alkoi lähestyä Timoa ja tämän ryhmää uhkaavasti.

- Menkää taaksepäin. Palatkaa kyläännne. Täällä teille käy ainoastaan

huonosti.

Tuaregit olivat todella vihaisia. He huutelivat ranskanvastaisia huutoja ja heiluttelivat aseita ilmassa yhä kiihtyvämmin.

- Joko aloitetaan? Kalle Kova huusi panssariajoneuvon katolta pitäen tiukasti konekivääristään kiinni.

- Koitetaan vielä saada neuvottelemalla asia selkeytymään. Timo Rotko vastasi..

- Te ranskalaiset kuolette tänään. Me tapamme teidät tähän paikkaan. Teidän luotinne eivät meihin pysty ja me hakkaamme teidät pieniksi paloiksi ja ruokimme sillä siat. Ryhmän johtaja huusi ontuvalla ranskalla.

- No katsotaan Kalle Kova. Huusi.

Timo Rotko ei ehtinyt tehdä mitään, kun Kalle Kova oli vetänyt konekiväärillään sarjan johtajan rintaan.

- En antanut käskyä ampua. Timo Rotko huusi.

Kukaan niin legioonalaisista kuin tuaregeistakaan ei ampunut, vaikka kaikki valpastuivat, kun tulitus alkoi.

- Hei tilanne on uhkaava, että ehkä se rauhoittaa tuon joukon, kun heidän johtajansa on kuollut. Kalle Kova huusi ylimielisesti.

- Meillä on voimankäytön suhteen tarkat määräykset. Tappavaa voimaa ei saa käyttää ellei joukon tai oma henki ole uhattuna.

Ja sinustako tämä tilanne ei ole uhkaava?

Johtajan tilalle tuli toinen kaveri ja hän otti aseensa käteensä ja alkoi huutaa, johon muu ryhmä vastasi yhä kovenevilla huudoilla.

Timo rotko koitti vielä rahoittaa tilannetta ja ampui sarjan ryhmän yli.

- Ottakaa johtajanne ja palatkaa kyläänne. Tämän enempää kuolemaa ei tänään tarvitse tulla.

Timon puheella ei ollut suurta merkitystä. Uusi johtaja huusi jotain ja otti

sen jälkeen edellisen johtajan asean ja ampui sarjan, joka osui panssariajoneuvoon.

- No nyt on ainakin oikeutus kunnolliseen voimankäyttöön. Kalle Kovahuusi.

Koko taisteluryhmä oli valmiudessa ja kun Kalle Kova ampui ensimmäisen sarjan, niin siihen yltyi koko osasto.

Muutamassa sekunnissa koko tuaregien ryhmä oli tuhottu.

Tie oli mustanaan ruumiita, verta ja haavoittuneiden kirkuna oli selkäpiitä karmivaa.

Yksi Toyotan avolavoista oli syttynyt palaamaan.

Timo Rotko päätti ottaa tilanteen haltuun.

- Miehet! Vaihtakaa täydet lippaat aseisiinne ja menkää autoihin.

Timo Rotko Katsoi Kalle Kovaan tuimasti.

- Tästä puhutaan vielä.

- Selvä on.

Muukalaislegioonalaiset hyppäsivät ajoneuvoihin ja ne lähtivät liikkeelle. Timo Rotko ei taakseen katsonut, vaikka tiesi paikalla vielä olevan haavoittuneita.

9. LUKU

Matkalla Maaritin asunnolle, huomasin hänen olevan hyvin synkässä olotilassa ja omissa oloissaan.

Taisin myös nähdä hänet ensimmäistä kertaa todella peloissaan.

Todellinen ihmisille tuleva pelko tuli siitä, että ei pelännyt oman terveytensä puolesta, vaan pelkäsi menettävänsä sen, joka on itselle kaikkein rakkain.

Surullista taisi olla se, että minä en ollut Maaritin rakkausluettelossa numerona yksi.

Matkan aikana se taisi minullekin tulla vähän yllätyksenä.

Nyt vasta Maarit taisi ruveta käsittämään kuinka syvälle pahaan maailmaan hänen pikkutyttönsä oli joutunutkaan ja millaisten ihmisten kanssa tämä oli tekemisissä.

Janhusen kaltaisia ihmisiä Maaritin kaltaisten ihmisten kannatti välttää kuin ruttoa.

Toisaalta kaikkien ihmisten olisi ollut hyvä välttää Janhusen kaltaisia ihmisiä kuin ruttoa.

Maarit oli tietenkin tiennyt, kun oli tajunnut Suskun tienaavan elantonsa pylyllään, ettei tämän työnantajat olleet mitään pyhäkoulupoikia.

Nyt kuitenkin hän taisi ruveta ymmärtämään, että tässä voisi käydä hyvinkin huonosti, sekä hänelle, että myöskin Suskulle.

Janhusella oli pahan miehen maine, vaikkei suuri yleisö sitä tiennytkään suuremmin.

Janhunen oli yksi Suomen vaarallisimmista miehistä, eikä kukaan tiennyt miltä hän näytti ja missä kaikessa hän oikeastaan oli mukana.

Se nosti Janhusen imagoa ja mainetta entisestään.

Maarit ei maininnut matkan aikana tunteistaan sanallakaan minulle, mutta minä olin oppinut tuntemaan naiseni mietteet ja ajatukset.

Tai luulin ainakin oppineeni.

Bensa alkoi olla vähissä ja ajoin Karhulan Shellille, lapsuuteni vanhaa Essoa, joka oli tien toisella puolella minulla oli yhä ikävä.

Maarit oli yhä syvissä mietteissään ja päätin katkaista hänen sekalaisten ajatusten virtansa.

- Käytäisiinkö sisällä syömässä, että voidaan vähän analysoida mitä ollaan kuultu ja mitä on tapahtunut?

- Käydään vaan. Maarit sanoi ja hän palasi hetkeksi tähän todellisuuteen.

Ensin tankkasin auton ja sen jälkeen menimme huoltoaseman sisälle. Ensin menin maksamaan kassalle bensat ja sen jälkeen me menimme kahvilaan. Ostin kahvit ja isot sämpylät kummallekin ja menimme pöytään.

Maarit katseli mietteliäänä ulos.

- Kaikki hyvin Muru? Kysyin. Maarit katsoi minuun ja purskahti itkuun.

Susku on oikeasti pulassa. Helveti vieköön, olen tiennyt koko ajan mitä tyttöni puuhaa selkäni takana, mutta miksen minä ole tehnyt mitään auttaakseni lastani?

Maaritin purkaus tuli rajuna ja sai ympärillä olevat ihmiset kiinnittämään huomion meihin.

- Olethan sinä yrittänyt puhua Suskun pois niistä piireistä. Sanoin ja yritin rauhoittaa naistani, ihan niin kuin toinen ihminen nyt voisi toisen ihmisen omistaa.

- Olisi pitänyt hakea pikkutyttöni ajat sitten sieltä pois, kotiin.

- Enpä usko, että olisit saanut häntä lähtemään.

- No nyt hän ainakin haluaa lähteä.

- Maarit hyvä. Me emme tiedä vaikka Susku olisi kuollut. Janhusen kaltaiset kaverit ovat äärimmäisen arvaamattomia.

- Älä sano noin. Janhunen on liikemies, ei hän tapa ilman hyvää syytä ja kuulithan itsekin, että Susku tuottaa rahaa.
- Niin minäkin uskon, mutta Suskun saaminen pois niistä piireistä on äärimmäisen vaikeaa. Sanoin niin rauhoittavalla äänenpainolla kuin vain pystyin.
- Jos minä ottaisin yhteyttä poliisiin.
- Älä suutu, mutta poliiseja tuskin kiinnostaa tutkia jotain ilotyttöä ja Janhusta he ovat jo yrittäneet pitemmän aikaa tuloksetta. En usko, että poliisista olisi mitään hyötyä.
- Voit olla oikeassa. Mutta jotain minun pitää tehdä, jotta saan Suskun takaisin. Autatko minua, Jorma, autatko?
- Tietenkin, mutta kai sinä ymmärrät, että se ei tule olemaan mikään sunnuntaivisiitti Haminassa.
- Tiedän.
- Tarkoitan sitä, että vaikka lähden auttamaan sinua, niin emme voi mennä Janhusen luo ja sanoa, että Susku palaa kotiin ja tuossa tonni korvauksena tulevista tulonmenetyksistä.
- Ymmärrän sen.
- Tämä kuvio voi mennä hyvinkin ilkeällä tavalla, huomioden Janhusen maineen. Eikä ole silti mitään takuita, etteikö Suskulle kävisi kaikesta huolimatta huonosti.
- Aivan kuin hänelle voisi käydä paremmin, jos hän jatkaa jo nyt hyvin alkanutta uraansa Janhusen huomassa.
- Olet oikeassa, mutta minä haluan vain sinun ymmärtävän täysin sen, mitä meille voi tulla vastaan, jos lähdemme tälle tielle. Tai pikemminkin minä lähden, sinä jäät tänne.
- Ei minä haluan mukaan. Äidillä on oikeus olla mukana pelastamassa lastaan.
- Sinulla ei ole kokemusta tämän kaltaisista jutuista. Minulla taasen on.

- Et voi lähteä yksin, se on liian vaarallista. Myös sinulle.
- Voisin ottaa Timon mukaan. Hänellä on myös kokemusta tämän kaltaisista asioista.
- Mistä sinä tiedät, että hän haluaa sotkeutua tähän?
- No, totta kai minä tunnen ystäväni. Tämä on sellainen juttu, johon meidät kaksi on luotu.
- Oletko täysin varma?
- 100% takuuta en voi antaa, mutta kyllä tämä vaikuttaa sellaiselta tapaukselta, johon Timo haluaa mukaan.
- Minä haluan myös mukaan, edelleen.
- Minusta se ei ole hyvä ajatus.
- Jorma, kyseessä on minun tyttäreni. Maarit katsoi minuun kyynelehtivien silmin ja tiesin, etten pystyisi puhumaan häntä jäämään kotiin.
- Entäs työsi?
- Sen voi aina antaa mennä. Töitä saa aina, mutta nyt puhutaan minun tyttärestäni ja lisäksi minulla on paljon työnantajani finanssikonserni Soinnun osakkeita ja ne tuottavat hyvin.
- Hyvä on, minäkin pystyn järjestämään asiat niin, että pystyn lähtemään.
- Varmastiko.
- No aivan varmasti. Jätin sen kertomatta, että meidän vartiointifirmamme oli kulissi neljälle kaverille, joilla ei ollut mitään muuta taitoa kuin ihmisten satuttaminen. Tuokin taito piti vain pukea juridiseen muotoon. Ja meidän työaikamme olivat joustavia.
- Hienoa, minä jään sinulle paljon velkaa. Kai voin sen maksaa luonnossa?

- Tietysti. Mutta meidän täytyy huomioida muutama seikka. Ensiksikin ne kaksi urpoa Leikarissa, jotka puhuivat Suskusta. Voi olla, että he valehtelivat.

- Sekin kävi minulla mielessä.

- Tästä sinä et pidä, mutta emme voi olla varmoja, että Susku haluaa välttämättä lähteä sieltä. Ja voi olla, että Susku oli kertonut niille kahdelle urpolle mistä saisi nopeasti pari tuhatta euroa.

- Mutta mitään muutakaan meillä ei ole.

- Niinpä, no joskus ne valtameritankkeritkin seilaavat huonommilla tiedoilla.

Lähdimme Shellistä ja ajoimme Maaritin talolle ja menimme sisään.

Ennen kuin oikein huomasinkaan, Maarit oli polvillaan ja imi minua.

Ilmeisesti hän halusi varmistaa, että minä todellakin aioin lähteä hakemaan hänen tyttärensä Janhusen hallusta pois.

Pian vaateparsi lensi sinne ja toinen tänne ja olimme hänen sängyssään ja eri ruumiinosat etsivät paikkaa toisilleen.

Kolmen vartin jälkeen, me vain makasimme autuaina vierekkäin Marimekon lakanoissa, joissa oli Tom of Finland -kuviointi.

Minulta pääsi todella pahanhajuinen pieru, mutta Maarit ei halunnut kuulla eikä haistaa sitä.

- Kai muistat mistä on tässä pitemmän aikaa ollut tarkoitus keskustella? Maarit kysyi, en viitsinyt leikkiä tyhmää, koska äskeinen pieru hävetti minua.

- Valistappa minua.

- Haluatko muuttaa kanssani yhteen asumaan?

- Tietenkin haluan muuttaa kanssasi yhteen, mutta vielä ei taida olla oikea aika.

- Miten niin? Koska muka on?

- Nyt tärkeintä on Susku ja jos saammekin hänet sieltä tänne, luulen, että joudut huolehtimaan hänestä vielä hyvän aikaa.

- Susku ja minä ja sinä ja minä, eivät minusta pois sulje toisiaan.

- Katsotaan nyt tämä kuvio ensin.

- Hyvä on. Haluatko vielä naida?

Se oli tyhmä kysymys.

Tietenkin halusin, me miehet haluamme aina ja jatkuvasti.

Maarit tosiaan halusi minun hakevan hänen tyttärensä takaisin, tiesin sen siitä, että nyt hän nuoli kivespussejani, enkä ollut koskaan aikaisemmin saanut häntä tekemään sitä.

Sitten naimme uudestaan ja nukahdimme.

Näin ihanaa unta minusta, Maaritista, punaisesta talosta perunamaasta sekä keinuissa olevista lapsista.

Jostain syystä postinkantaja unessa, joka toi minulle postia oli musta ja pienikokoinen, sekä kysyi halusinko ostaa pillua.

10. LUKU

Heti aamulla, aamupalan jälkeen Maaritin luota painuin rakkaan ystäväni Timo Rotkon asunnolle.

Toivoin, että minun ei tarvitsisi lähteä tähän seikkailuun yksin, johon olin nyt päättänyt lähteä.

Timo oli sisällä ja katsoi pornoa. Onneksi hänen kalunsa oli housujen sisällä.

Minulle riitti se, että yhden ainoan kerran tulin väärään aikaan huoneeseen, kun Timolla oli kauniisti sanottuna menossa herkkä hetki oikean kätensä kanssa.

Se muistikuva inhoitti minua vieläkin.

Timon vierellä sohvan käsinojassa oli tutunoloinen alushousu. Timo katsoi minuun tuimasti.

- Arvaa mistä löysin Nalle Puh -housut?

- Sohvan alta? Se oli arvaus, mutta uskoakseni aika hyvä.

- Sohvan alta. Voisit katsoa mihin heittelet alushousujasi ja voisit ylipäättään siivota täällä, kun kerran roikut nurkissa. Timo sanoi suhteellisen äreästi.

- Pyydän anteeksi, mutta sinun kannattaa varautua siihen, että noita kalsareita voi löytyä mitä yllättävemmistäkin paikoista. Vastasin.

- Arvaankohan oikein, ettet aio muuttaa Maaritin kanssa yksin tai et ainakaan tänään?

- Näin käy, mutta ei siitä syystä mistä sinä luulet.

- No valistappa minua, miksi sinä ja Maarit ette voi mennä yksin?

- Voi olla, että sinun on vaikea uskoa tätä mitä tulen kertomaan...

- Niinkö luulet? Niin minähän en ole seuraillut sinun touhujasi tässä vierellä ollenkaan tässä vuosien saatossa, enkä ole ollut

muukalaislegioonassa ja pahoissa paikoissa tai nähnyt yhtä ja toista. Silti luulet että sinulla on jotain sellaista kerrottavaa mitä minä en uskoisi.

- Olet oikeassa. Vastasin vaimeasti.

Sitten kerroin tarinan Timolle.

Tarinoinnin jälkeen Timo katsoi minuun oudosti.

- Menikö tämä kuvio nyt niin kuin näin? Musta kääpiö kertoi sinulle ja Maaritille suomeksi, että tämän tytär huoraa Janhuselle, joka on ilkein kusipää jota maa päällään kantaa, ainakin Suomenmaassa. Maaritin tytär haluaisi lopettaa duunin, kun meno on käynyt kovaksi, mutta hänen ei anneta. Lopuksi Maarit imee sinua hyvin ja sinä haluat lähteä pelastamaan tytön?

- No hyvin tiivistettynä ja yksinkertaistettuna, niin noin se meni. Änkytin Timolle.

- Kuvittelikohan Susku, sekö Maaritin tyttären nimi on, että ilotytöt pääsevät eläkkeelle, kun työ ei enää maistu?

- En usko, että Suskulla oli mitään käsitystä mihin hän lähti, kun lähti Helsinkiin.

- Ja sinä haluaisit minut mukaan tähän niin sanottuun pelastusoperaatioon?

- Hyvin mielelläni ja Maarit lähtee myös mukaan. En olisi halunnut hänen lähtevän, mutta en saanut millään hänen päättään käännettyä. Tiedäthän sinä äidit.

- Mitä minä kostun siitä, että lähden mukaan ja vaarannan oman nahkani? Timo kysyi.

- Senkö lisäksi, että sinulla on tylsää ja haluat kiihkeästi toimintaa, mitä et ole kokenut sitten sen jälkeen, kun tulit muukalaislegioonasta tänne?

- No sen lisäksi.

- Ja että, kun sotkeudumme Janhusen asioihin, se ei takuulla tule

menemään hyvin.

- Sen lisäksi.

- No minä pyydän sinulta ystävän palvelusta. Katsoin Timoa silmiin ja hän virnuili.

- Perkele, tunnet minut liian hyvin. Minulla on aivan helvetin tylsää nykyään, kaipaamaan legioonaa ja toimintaa.

- Hienoa. Olisin lähtenyt vaikka yksin, koska rakastan Maaritia, mutta kun sinä lähdet mukaan oloni on paljon huojentuneempi.

- Nyt kun kerran lähdemme tällaiselle retkelle, me tarvitsemme kunnon aseistusta ja sellaista, jota ei voida jäljittää takaisin meihin.

- Tiedän.

- Kun vastassa on Janhusen kaltainen peto, jolla on iso organisaatio, tämä ei mene pelkillä vesipistooleilla läpi.

- Tiedän, mutta minulla ei ollut suunnitelmissa rynnätä sinne ja räiskii sinne tänne. Minä en halua toimia sillä tavalla.

- Ymmärrän sen ja me toimimme rauhallisesti ja hienovaraisesti, jos se on mahdollista. Meidän täytyy kuitenkin varautua siihen, että meillä on vastassa pieni armeija, joka ampuu ensin ja kysyy vasta sitten.

- Minä en tiedä mistä järeämpiä aseita täältä päin saa.

- Minä tiedän yhden kaverin, joka ehkä voi auttaa meitä ongelmassamme.

- Koska me käymme tapaamassa sitä sinun tuttuasi?

- Olen puhunut tästä tyypestä ennenkin, Pasi Eernolinna. Hänelle ei voi soittaa, hänen luokseen pitää mennä rahojen kanssa ja toivoa, että kaikki menee hyvin.

- Eikö kaveri ole Facebookissa tai Twitterissä? Kysyin ihmeissäni.

- Tämä on vähän outo erakko, joka on luonut oman utopian jonnekin ei minneen ja hän ei ole linkittynyt mihinkään verkkoon. Suhteellisen

vainoharhainen salaliittohörhö.

- Ja hän käy asekauppaa? Kysyin.

- Niin. Hän tietää muutaman tyytin, jotka tietävät hänet ja jotka ostavat häneltä tavaraa. Eikä hänen tarvitse huudella toimistaan maailmalla. Timo vastasi.

– Selvä juttu, koska me siis lähdemme Eernolinnan luo? Kysyin

- Huomenna.

- Selvä.

- Katsokin, että olet.

11. LUKU

Saattue pysähtyi tien sivuun, kun oli ajettu jonkin matkaa.

Timo Rotko näki isomman rakennuksen silhuetin matkan päässä ja tiesi sen olevan Mudbrickin moskeija.

Vastaan tulivat vaunut joita aasi veti ja ohjaksissa oli vanha mies. Lastina oli iso kasa heinää ja heinäkasen päällä oli nuori poika, joka vilkutti legioonalaisille.

Legioonalaiset vilkuttivat takaisin, vaikka Timo Rotko näki miesten ilmeistä, että moni heistä oli valtavassa tunnekuohussa äskeisen kähinän takia.

Timo Rotko käveli VBL-maastoautosta VAB-panssariauton luokse.

- Kaikki valmiina. Kalle Kova sanoi VAB:n katolta, konekiväärin takaa ja hänestä ei näkynyt merkkiäkään katumuksesta tai hermostumisesta.

- Muistakaa ohjeet tälle operaatiolle. Timo Rotko huusi miehilleen.

Timo Rotko käskytti Kalle Kovaa tulemaan sivummalle tien sivuun ja kauemmas saattueesta.

Muuten aavikkotiellä oli hiljaista.

- Mitä helvettiä tuo äskeinen oli? Timo Rotko aloitti vaativasti.

- Toimin tilanteen mukaan ja minusta kaverin käyttäytyminen oli uhkaavaa.

- Siitä olisi selvitty puhumalla.

- Hei, en näe tässä mitään ongelmaa. Minusta tilanne oli uhkaava ja käytin harkintaa voimankäytön suhteen.

- Vai niin.

- Niin. Kalle Kova vastasi uhmakkaasti.

- Katso ettei äskeinen toistu ja tästä edes toimit vasta käskyn mukaan. Sooloilusi alkavat kyllästyttämään minua.

Timo Rotko käänsi selkänsä Kalle Kovalle ja lähti kävelemään kohti ryhmäänsä, joka oli valmiusasemissa tien reunassa.

Heidän ohitseensa meni mopedi jossa oli kaksi miestä, he näyttivät keskisormea legioonalaisille.

Timo Rotko katsoi mopediä ja mietti, että miten ihmeessä he pystyisivät rakentamaan yllätysedun, kun liikennettä oli koko ajan suuntaan ja toiseen.

Ja jossain kohti ei ollut epäilystäkään, etteikö sissipäällikkö jonka hallussa panttivangit olivat, niin saisi tietää ranskalaisista joukoista alueella.

- Mikä se suunnitelma on? Kalle Kova kysyi yllättäen Timon selän takaa.

- Koitamme löytää panttivangit ja pelastaa heidät vähemmällä metelillä kuin ensimmäisellä kerralla.

- Tiedätkö missä he ovat, siis ihan konkreettisesti?

- Heidät jätettiin Douentzassa olevaan rakennukseen.

- Ja luotatko siihen tietoon jonka siltä pojalta sait?

- Luotan, koska hänellä on aika paljon menetettävää, jos tieto ei pidä paikkaansa.

- Selvä.

- Suunnitelma on se, että kapinalliset alkavat tietää kopterin tipahtamisesta ja että panttivangit aiotaan pelastaa, joten meidän etumme on että annamme kuvan olevamme tavallinen partio täällä ja kun pääsemme lähemmäs aluetta..

- ...pelastamme päivän ja panttivangit.

- Jotain sen suuntaista.

Timo Rotko katsoi ryhmäänsä ja päätti ottaa tilanteen haltuun.

Äskeinen konflikti oli tehnyt legioonalaiset hermostuneiksi. Timo Rotko pelkäsi, että hermostuminen voisi purkautua yliherkkänä liipasinsormena vaikkapa jotain vastaantulevaa autoa kohtaan, josta saattaisi lentää jotain epämiellyttävää.

Oli pakko päästä taas tien päälle.

- Mitenkäs on veden kanssa mennyt?

- Vettä on säästely. Hans vastasi.

- Juotte nyt heti litran vettä.

- Mutta...

- Nyt ei hölmöillä. Kukaan ei saa saada lämpöhalvausta.

Kalle Kova tyhjensi oman kenttäpullonsa muutamalla huikalla. Myös muut miehet ottivat isoja kulauksia kenttäpulloistaan.

Timo Rotko katsoi Kalle Kovaa, jonka kasvoilla uhma yhä paistoi kilpaa auringon kanssa.

- Kuunnelkaa tarkasti. Timo Rotko sanoi yllättäen.

- En halua yhtään vastaavanlaista tilanne kuin mikä meillä äsken oli.

Timo Rotko käveli Kalle Kovan luo.

- Tästä eteenpäin tuli avataan vain minun suorasta käskystäni.

Timo Rotko oli ihan Kalle Kovan naaman edessä, jotka yhä olivat ilmeettömät.

- Erityisesti tämä käsky koskee sinua.

Kun Timo Rotko käänsi Kalle Kovalle selkensä, niin hän oli varma että kuuli kiroilua suomeksi.

- Nyt jatkamme operaatiota.

Timo Rotko nousi autoon ja sen perään lähti heti pansariajoneuvo, jonka konekiväärin takaa Kalle Kova näytti keskisormeaa edellä kulkevaa autoa kohti.

12. LUKU

Seuraavana aamuna päätimme lähteä tapaamaan Pasi Eernolinnaa.

Pasi Eernolinna asui Valkealassa Kymenlaakson suurimmassa kunnassa, Kouvolan takana tai nykyäänhän kyseessä oli Kouvola, kun kunnat olivat yhtyneet, mutta Timo puhui silti Valkealasta.

En ollut koskaan tavannut Eernolinnaa ja Timokin oli maininnut hänet vain muutamaan otteeseen, tosin ihan sivumennen ja vahingossa.

Olin ymmärtänyt sen, että Pasi Eernolinna oli niin punaniskainen kaveri kuin Suomessa vain voi olla.

Omaperäinen erakko, jonka oli parempi antaa olla omissa oloissaan ja elää oman kumman filosofiansa mukaan, johon jotenkin oudosti liittyi asekauppa.

Periaattessa minun olisi pitänyt tietää Eernolinnan kaltaiset asekauppiat työnkuvastani johtuen.

Kuitenkin se maailma missä minä pyörin, ei kuitenkaan käyttänyt niin järeää kalustoa kuin se maailma missä Timo pyöri vieläkin.

Jätimme romun Corollani pihaan, koska sillä nyt ei uskaltanut lähteä Valkealaan tai muutenkaan Kotkan ulkopuolelle.

Lisäksi kun tarkoituksenamme oli ostaa jonkin verran järeää tulivoimaa, niin sitä varten tarvitsimme auton jossa olisi kunnolla tilaa.

Niinpä otimme Timon kaupunkimaasturin, joka oli musta avolava Dodge Dakota.

Timo oli tienannut muukalaislegioonassa ihan hyvin ja lisäksi hän oli tehnyt erinäköisille ihmisille erinäköisiä tilaustöitä, joista pystyi laskuttamaan hyvin.

Näiden tulonlähteiden lisäksi hänen isänsä oli aikoinaan perustanut meklariyhtiön ja opettanut Timolle osakesijoittamisen salat.

Timo oli tätä kautta osannut laittaa tienaanansa rahat oikeaan paikkaan ja oikeaan aikaan. Hänen äitinsä oli hyvin myös varakasta sukua.

Varsinkin pankki- ja vakuutusyhtiöiden osakkeilla Timo oli tehnyt paljon rahaa.

Finanssikonserni Sointu oli Timon sijoituksista menestyksekkäin.

Itse en sen sijaan voinut sietää Soinnun toimitusjohtajaa Bruno Waldenia ja tämän näkemyksiä.

Tätä kutsuttiin Balleksi ja minusta Ballella oli vähän semmoinen näkemys, että rikkaiden pitikin rikastua vaikka köyhempien kustannuksella.

Vaikka Timo olikin suhteellisen varakas, niin hänellä oli kammottavan tylsää.

Timo oli vähän kuin Paris Hilton: vaikka toimeentulo oli turvattu, säpinää piti etsiä ja säväreitä saada. Järjellisesti ajatellen se ei ollut järkevä ajattelutapa.

Dodge rullasi Valkealan suuntaan metsää ja peltoja ohitellen. Päätin soittaa kännykälläni Maaritille.

- Otin kaksi viikkoa sairauslomaa töistä. Hän sanoi ensin moikattuaan.

- Sehän on hyvä asia.

- Kun Saamme Suskun takaisin, niin voin olla hänen kanssaan vähän aikaa,

ennen kuin minun pitää palata töihin. Hän sirkutti edelleen puhelimeen.

- Hyvä.

- Pakkailen tässä juuri matkaamme varten.

- Emme kuitenkaan aio lähteä vielä tänään, joten mikään kiire ei ole.

- Miksi emme lähde tänään?

- Me käymme nyt Timon kanssa Kouvolan suunnassa.

- Miksi siellä asti?

- Me haemme vähän varustuksia.
- Mitä varustuksia?
- Odota nyt vain rauhallisesti siellä kotonurkilla. Ymmärrän sen, että haluat lähteä mahdollisimman nopeasti. Meidän kuitenkin pitää valmistautua matkaa varten huolella.
- Millä lailla? Teenkö eväät ja silitätkö maastohoususi?
- Parempi, kun et tiedä. En voinut sanoa ääneen varsinkaan kännykässä, että olimme hakemassa isohkoa aselastia, jota ei pitäisi pystyä jäljittämään meihin.
- Koska me sitten lähdemme hakemaan tyttäreni?
- Lähdemme huomenillalla. Tällaisiin tapauksiin pitää valmistautua huolella. Soittelen huomenna ja kerron tarkemmin.
- Hyvä on, nähdään huomenna. Rakastan sinua.
- Minäkin rakastan sinua.

Minä tarkoitin mitä sanoin, mutta en ollut varma oliko Maarit sanojensa takana.

Nyt piti kuitenkin keskittyä tähän reissuun ja miettiä minun ja Maaritin suhdetta myöhemmin.

Timo oli käynyt Paasilinnan luona pari kertaa. Paikka oli hyvin syrjässä ja sinne oli vaikea mennä.

Onneksi olimme ottaneet kunnon auton.

Ajoimme kapoista tietä seudulla, jossa asutusta oli hyvin harvakseltaan.

Pian lähestyimme maalaistaloa, jota aika ei ollut kohdellut järin hyvin, eikä omistajaakaan näyttänyt kiinnostavan talon kunnossapito juurikaan yhtään.

Nousimme autosta, ketään ei näyttänyt olevan lähistöllä. Huomasin, että talon sivustalta lähestyi epäsiisti mies meitä kohti riuskoin askelin.

Kun hän lähestyi meitä, näin hänen kävelevän ilman kenkiä.

Oletin hänen olevan Pasi Eernolinna, asekauppias jossakin Jumalan perseen takana.

Eernolinnan ollessa vielä äänenkantaman ulkopuolella, Timo sanoi.

- Parempi, kun minä hoidan tästä eteenpäin.
- Sopii paremmin kuin hyvin. Vastasin vikkelästi.

Pasi Eernolinna tuli luoksemme.

Hän pyyhkäisi likaisia käsiään likaisiin verkkareihinsa, joissa hämärästi näytti olevan Niken logo. Työnsi kätensä sitten taskuunsa, vaikka yritin ojentaa oman käteni kätelläkseni häntä.

Huomasin hänen vasemman kätensä puristavan verkkareiden taskussa jotain muhkuraista.

Toivoin, että se olisi ollut hänen kalunsa, mutta pelkäsin ettei ollut.

Eernolinna katseli meitä silmä tarkkana.

Tämä kaveri hermostutti minua oikeasti ja jos olin tämänkaltaisen kaverin takia hermona, niin mitä sitten tapahtuisi, kun vastassa olisi Janhunen?

- Sut mä vissiin tunnenkin. Eernolinna sanoi, kun katsoi Timoon.
- Sinulla on loistava muisti. Timo vastasi.
- Erikoiskäsitelty Kalashinkonevi, eikös niin?
- Jotain sellaista.
- Legioonan pojat tuppaavat jäämään mieleen.
- Näinkö karusti sinä otat vastaan ihmiset, jotka tulevat tänne tekemään kauppvoja kanssasi? Kysyin.
- Näinä päivinä ei voi olla liian varovainen.

- Niinpä. Sanoin.
- No, mitä saisi olla?
- Me tarvitsemme tarvikkeita, joita ei voi jäljittää.
- Mitähän koko luokkaa?
- Isoja vieheitä, siis todella isoja.
- Kyllähän niitäkin löytyy ja ne maksavat.
- Kovin yllättävää, etteivät ne ole ilmaisia.
- Ne maksavat aika paljon.
- Onkohan mahdollista saada ne osamaksulla?
- Oletan, että tuo oli vitsi...ja se oli muuten huono sellainen.
- Me halutaan nähdä vieheet ensin, ennen kuin teen päätöksen ostoista.Timo sanoi.
- Tottahan toki se onnistuu.

Eernolinna lähti kävelemään navetan taakse ja vinkkasi meitä mukaansa.

Kävelimme todella kauan kohti metsänreunaa, josta lähti polku.

Aikamme käveltyä polkua yhä kauemmas talosta ja navetasta tulimme aukealle, jonne oli rakennettu lato ja sen sisään me sukelsimme.

Ensimmäiseksi tiedostin, että oli hyvä ilmastointijärjestelmä.

Eernolinna laittoi valot päälle ja näky hiljensi minut.

Lato oli oikea asevarasto aivan kuten Matrixissa.

En voinut uskoa, että Suomessa kellään olisi ollut omaa asevarastoa, jossa oli asetelineitä, jotka olivat täynnä rynnäkkökivääreitä ja haulikoita.

Kaikkialla leijui aseöljyn ja ruudin hajua ja jostain syystä aloin tuntea oloni kotoisaksi sekä rentouneeksi.

Ladon takaosaan oli rakennettu ampumarata hiekkasäkkeineen, heinäpaaluineen ja maalitauluineen.

- Generaattori pyörittää tätä varastoa. Eernolinna sanoi. Näiden kanssa täytyy olla varovainen ja lämpötilan pitää olla tasainen.

- Miten ihmeessä olet saanut tänne tällaisen asearsenaalin?

- Pitkä tarina, jota en kerro teille, mutta sanotaan nyt että se liittyy idänkauppaan.

Heitin jotain tyhmää vastaukseksi. Äkkiä Pasi Eernolinnan kädessä oli automaattipistooli.

- Mitäs nyt tapahtuu, et kai sä aio rullata meitä? Timo kysyi tyynesti.

- Menkää tuonne pöydän ääreen jossa on kynä ja vihko ja kirjoittakaa nimenne siihen. Sitten näytätte ajokortin tai henkilöllisyystodistuksen ja todistatte, että kirjoittamanne nimet ovat samat kuin ajokortissa. Kässäätteks te?

- Miksi?

- Jos joku menee vikaan ja poliisit ovat täällä, niin mä ja mun ystävät tietää teidän nimet ja osoitteet ja ymmärrätte varmaan loput?

Siirryimme pöydän luo ja kaivoimme lompakostamme henkilöllisyystodistukset ja kirjoitimme nimemme vihkoon. Laitoimme henkilöllisyystodistukset nimien viereen.

Minua pelotti eniten se, että jos poliisi tekisi ratsian tänne, he löytäisivät vihon, jossa oli nimemme ja osoitteemme.

Ilmeisesti se mitä teimme käskytyksen johdosta riitti Eernolinnalle. Hän toi meille pumppuhaulikon näyttille. Se oli M30BG ja se oli Flipippiineillä toimivan Armscorin valmistama.

- Paljonko? Timo kysyi.

- 1500 euroa.
 - Ihan liikaa.
 - Luulitteko te saavanne laittomia aseita samalla hinnalla kuin metsästysliikkeestä?
 - Niin me alunperin ajateltiin. Kai hintoihin sisältyvät myös ammuksset?
 - No ei todellakaan. Pari rasiaa voin heittää hyväntahdon eleenä, koska olen hyvä tyyppi.
 - Luulen, että tarvitaan varmuuden vuoksi vielä vähän kovempaa kalustoa. Timo sanoi.
 - Selkis. Eernolinna sanoi ja tuli hetken kuluttua tehokkaan näköisen rynnäkkökiväärin kanssa ja se oli legendaarinen AK-47.
- Pasi Eernolinna ojensi sen minulle. Minulle tuli armeija-ajat mieleen, vaikka Suomen armeija käyttääkin mallia RK 95 TP
- Paljonko? Kysyin.
 - Kaks ja puoli tonnia.
 - Ihan liikaa. Timo sanoi.
 - Hei näitä ei ihan noin vain saakaan, ei ainakaan Suomesta.
 - Puoltoista saa riittää.
 - Hyvä on, mutta nyt ei tule kuteja kaupan päälle.
 - Sitten tarvitaan pari pistoolia ja etenkin sotilas käyttöön suunniteltuja.
 - No tepä onnistuitte sitten tulemaan juuri oikeaan paikkaan.
 - Paljonko nuo käsiaseet maksavat
- Timo osoitti muutama Glock 17 – pistoolia kohti.
- 700 euroa kipale.

- Ihan liikaa, kaks ja puoli saa riittää.
- No sillä hinnalla ette saa luetteloakaan. Sanotaan neljä ja puoli.
- Kolme sataa. Timo innostui tinkaamaan.
- Viimeinen hinta on kolme ja puoli.
- No menkööt, mutta me haluamme nähdä, että nämä toimivat ihan oikeasti.
- No mennään ulos testaamaan. Pasi Eernolinna vastasi tuohtuneena, kun joku edes kehtaisi epäillä hänen myyvän sekundaa.
- Eikö sisällä olisi parempi ampua. Kysyin.
- Nyt on metsästyskausi, ei kukaan välitä pienestä ammuskelusta, kunhan ei käytetä automaattiasseita. Sisärataa käytetään vain järeimpiin aseisiin, ulkona voidaan ihan hyvin kokeilla pistooleja tai haulikkoja.

Lähdimme ulos, Pasi Eernolinnan johdattaessa meitä. Eernolinnalla oli isot tilukset ja me menimme hänen navettansa lähetyviltä jossa oli sikoja pihalla.

Minulla oli mukana automaattipistoolit ja Timolla kädessään pumppuhaulikko.

Pasi Eernolinnalla oli kädessään katkaistu haulikko, jonka hän taittoi ja laittoi kaksi kutia likaisten haalariensa taskusta ja latasi aseensa.

- Kattokee minnuu. Eernolinna huusi silmät kiiluen.

Eernolinna kääntyi haulikoineen kohti sikoja ja laukaisi haulikkonsa molemmat piiput ennen kuin me oikein ehdimme Timon kanssa tehdä yhtään mitään.

Jälki oli kaameaa.

Ensin kuului iso vinkuna ja sitten alkoi kuulua kamalinta ujellusta mitä olin ikinä kuullut.

Ensimmäinen sika oli tipahtunut välittömästi, mutta toinen oli jäänyt kitumaan.

- Hei, ei olisi tarvinnut. Sanoin ja vatsani alkoi kääntyillä ja vääntyillä oudosti, kun katsoin kuinka pahaa jälkeä katkaistu haulikko sai aikaan.

- Lihoiksi ne olisi pitänyt laittaa kuitenkin. Eernolinna puolusteli ylimielisesti.

- Ammu nyt tuo toinenkin, joka on tuskissaan. Sanoin.

- En ainakaan haulikolla. Sullahan on kädessäsi pistooli, hoida sinä se.

- No en todellakaan.

- Miksi et?

- Ei ole aikomustakaan tappaa viattomia luontokappaleita, joita en olisi alunperinkään ampunut.

- No hyvä on sitten.

Eernolinna ojensi kätensä minua kohti ja hetken sitä ihmeteltyäni, annoin toisen pistoolin hänelle.

Pasi Eernolinna meni lähemmäksi karsinaa ja ampui sitten kaksi laukausta kituvaan ja syyttömään eläimeen.

Minua touhu kuvotti. Eernolinnaa ei. Timon ilmeestä taas ei saanut selvää miten hän suhtautui koko tilanteeseen.

- Seuratkaa minua. Pasi Eernolinna sanoi.

Katsoimme Timon kanssa toisiimme ja päätimme seurata häntä.

Seurasimme häntä polulle, joka vei hyvän matkaa ladolta hiekkakuopalle, jossa oli muutamia maalitauluja sekä laatikoita, joiden päällä oli tyhjiä olutpulloja.

Alueen koko hämmensi minua ja siellä olisi hyvin voinut kouluttaa vaikka pientä armeijaa. Vieläpä niin, että siitä ei välttämättä olisi tiedetty yhtään mitään.

Timo ampui ensin pumppuhaulikolla muutaman laukauksen. Pullot kilahtivat kivasti hajalle.

Äkkiä paikalle tuli kulkukoira. Eernolinna ampui sitä kohti pistoolilla, kuitenkin osumatta.

- Mitä ihmettä sinä teet? Timo huusi vihaisena.

- Toi elukka käy täällä aina silloin tällöin, mutta tää on sen viimeinen kerta. Nyt sille tuli noutaja. Eernolinna alkoi tähtäämään koiraa. Näin Timon ilmeen, josta en pitänyt. Tiesin hänen pitävän eläimistä.

- Voisinkohan minä yrittää. Timo sanoi.

- No, oleppa hyvä.

Timo teki pumppuhaulikollaan latausliikkeen ja lähti kävelemään koiraa kohti.

Kun hän oli ottanut pari askelta ohi Eernolinnan, hän pysähtyi.

Pasi Eernolinna ei tajunnut mitään, kun pumppuhaulikonperä tuli kovaa kohti hänen naamaansa.

Mies tipahti polvilleen ja hänen naamansa oli räjähtänyt.

Tarkemmin sanottuna hänen nenästään, joka nyt oli sivulla naamaa, pulppusi valtavasti verta.

- Se on viaton luontokappale ja en todellakaan salli sitä tapettavan. Timo huusi.

Pasi Eernolinna makasi maassa ja selitteli jotain käsittämätöntä.

Koira haukkui ja ärisi taustalla.

Timo meni lähelle Eernolinnaa ja potkaisi tätä naamaan. Pasi Eernolinna tipahti välittömästi suuren tiedottomuuden maailmaan.

Olin varma, että hän oli kuollut.

Menin hänen lähelleen ja laitoin käden hänen kasvojensa eteen ja pyyhin myös verta pois Aku Ankka nenäliinalla hänen kasvoiltaan, joka

oli ollut taskussani.

Tunsin vaisun hengityksen ja sitten etsin pulssin.

Pasi Eernolinna oli hengissä ja meidän oli aika haihtua paikalta. Koira katseli meitä ja lähti lähestymään Timoa.

Se antoi Timon rapsuttaa itseään.

- Ala lastata. Timo käskytti minua ja heitti autonsa avaimet minulle.

Kävelin ripeästi talolle ja hyppäsin Dodgeen. Ajoin sillä asevaraston luokse ja aloin kantaa aseita autoon. Vähän ajan päästä Timo tuli paikalle kantaen Pasi Eernolinnaa, koira hänen vierellään kevyesti lönkytellen.

Timo kantoi Pasi Eernolinnan takaisin latoon. Koira jäi ulos nuolemaan kassejaan.

Siellä hän sitoi tämän tuoliin ja odotti, että Pasi Eernolinna heräsi. Kun olin raahannut autoon sopivan määrän aseita, menin takaisin vajaan.

Pasi Eernolinna alkoi heräilemään hämmentyneesti.

Timo sulloi rahaa Eernolinnan taskuihin.

- Vitun mulkerot. Pasi Eernolinna sönkötti sekavassa olotilassaan

- Siinä on rahat aseista, ammuksista ja pistin viisi kymppiä vielä koirasta.

Minulla oli säästöjä ja Maarit oli antanut meille jonkun verran rahaa ennen matkaa.

Timo oli myös sanonut matkan aikana, että hänen piti joka tapauksessa saada itselleen lisävarustuksia ja että hän olisi joka tapauksessa joskus tullut tänne ostoksille.

Timo katsoi ilmeettömästi sidottua miestä, jonka silmistä leimusi pyhä viha.

- Jos sinun pikkuaivoissasi käy edes hetken aikaa mielessä lähteä

kostamaan tätä tai aiot lähettää jonkun meidän peräämme, muistuttaisin sinua vähäsen miksi se ei kannata. Minä olin muukalaislegioonassa ja osaan yhtä ja toista. Jos ensimmäinen yritys ei vie minua multiin, niin me tulemme tänne uudestaan ja pistämme tämän paikan paskaksi ja sinut teho-osastokuntoon.

Eernolinna sähisi jotain, mutta selvää siitä ei saanut. Timo otti pöydältä sakset ja laittoi ne Eernolinnan käteen.

- Parin tunnin päästä sinun pitäisi olla vapaa, mikäli et tiputa saksia.

Lähdimme kävelemään ladosta ulos. Ulkona koira odotteli meitä. Se hyppi innoissaan, kun Timo tuli ulos.

Timo alkoi rapsuttaa sitä.

- Sille pitää antaa nimi. Sanoin.

- Miten olisi Äijä?

- Niin kuin se ikivanha telkkaohjelma?

- Joo, onhan se vähän Jone Nikulan näköinen. Timo sanoi.

- Joo, onhan se. Ei me sen nimeksi anneta Äijää, sen nimi on Jone. Yritin ehdottaa.

- No onhan sekin hyvä nimi.

Ahtauduimme autoon.

- Luuletko että Pasi Eernolinna lähtee peräämme. Kysyin.

- Minä tuhosin hänen kirjanpitonsa.

- Voi hän silti lähteä meidän peräämme. Hän saattaa silti muistaa meidät ja osoitteemme.

Timo teki pumppuhaulikollaan latausliikkeen ja sen seurauksena Jone alkoi haukkua aggressiivisesti takapenkillä.

- No tulkoot perään.

Katsoin Timo ja Jonea.

- Joo, luulen ettei hän meidän peräämme lähde.

13. LUKU

Autosaattue matkasi eteenpäin vaativan auringon alla RN 15 tietä pitkin, niin nopeasti kuin se oli turvallisesti vain mahdollista.

Palaneet ajoneuvot ja hävittäjien sekä helikoptereiden murjomat rakennukset kertoivat lohduuttomasti sen, että sotaa käyvässä maassa vierailtiin.

Eivätkä kaikki vastaantulleet ihmiset edellenkään hymyilleet.

Timo Rotko katsoi muutamaa jylhäistä vuorta, jonka he ohittivat ja mietti mielessään, että kuinka järkevää tai tarkoituksenmukaista tämä tappaminen ja tuhoamien loppujen loppuksi oli.

Kun tämäkin kähinä olisi ohi, niin vuoret tulisivat olemaan paikallaan, mutta kähinän osapuolet eivät.

Oppisiko ihminen koskaan näistä sodistaan kollektiivisesti mitään?

Sinällään toiminnasta, jännityksestä ja siitä adrealiinista, joka virtasi luotien viuhuesssa, niin sitä Timo Rotko rakasti.

Siitä oliko työllä sitten loppujen loppuksi hyötyä ihmiskunnalle, niin siitä hän ei ollut ollut pitkään aikaan varma.

Autoja tuli vastaan joissa oli ylikuormaa. Lämpötila oli 31° Celsiusta tuulensuunta lännestä ja tuulennopeus oli 4 m/s sekä ilmankosteus oli 59 %.

Douentzan piti olla hallituksen joukkojen sekä ranskalaisten hallinnassa kuten myös Diabalyn.

Diabaly oli aiemmin menetetty ja ei ollut mitenkään varmaa, etteivätkö kapinalliset pystyneet koko ajan toimimaan tehokkaasti.

Esimerkiksi Diabalynissä oli ongelmana se, että islamistit olivat kylväneet runsaasti miinoja kaupunkiin.

Se oli hyvä suoritus, kun ottaa huomioon, että kaupunki oli kapinallisten hallinnassa ainoastaan viikon.

Douentza oli kapinallisten hallinnassa useamman kuukauden ja oli ihan selvää, että vaikka hallitus ja ranskalaiset joukot olivatkin kaupungissa, niin kapinallisilla oli iso vaikutus alueella.

Vaikka kaupunkilaiset hurrasivatkin saapuville ranskalaisille joukoille, niin osa syrjemmälle ei hyppinyt riemusta kapinallisten menetettyä kaupungin.

Se oli jo tullut nähtyä, että irrallisia joukkoja pyöri alueella, jotka eivät näyttäneet olevan kenenkään hallinnassa.

Alueen asukkaat olivat fulbeja, songhaita, arameja, dogoneja sekä tuaregeja ja oikeastaan ainoa asia, joka yhdisti heitä, oli islam.

Autosaattueen ohitettua norsu, joka piristi koko ryhmää ja toi iloa taistelujen keskelle, Timo rotko löysi hyvän taukopaikan ja päätti sekä syöttää ryhmänsä, että tarkistuttaa heidän varusteensa.

Timo Rotkon syödessä, hänen vierelleen tuli Kalle Kova.

- Mitä mieltä olet tilanteesta? Timo Rotko kysyi.

- Olen vähän hermona, kun en tiedä vastaantulevista ketkä ovat ystäviä ja ketkä vihollisia. He kun he näyttävät aika samankaltaisilta. Menemmekö kaupunkiin?

- Menemme sen läpi. Poika näytti minulle, että tukikohta olisi Douentzasta noin 15-20 kilometrin päässä olevassa rakennuksessa.

- Jos täällä on kapinallisia, niin he osaavat olla piilossa meiltä ja hallituksen joukoilta. Voiko pojan antamaan tietoon luottaa?

- Poika pelkäsi sukulaistensa puolesta, että olen varma, että hän ei valehdellut.

- No parempaakaan informaatiota meillä ei ole ja johan se alkuperäinen tiedustelutieto osoittautui joksikin muuksi kuin sen piti.

- Se kuuluu kuvioon näissä näytelmissä. Tilanteet muuttuvat tosi nopeasti ja meidän on vain pystyttävä reagoimaan todella nopeasti muuttuviin tilanteisiin.

- Niinpä.

- Lähdetään jatkamaan matkaa. Timo Rotko sanoi.

Kalle Kova käskytti miehet valmistautumaan, Timo Rotko kävi nopeasti miesten varusteet läpi ja pian autosaattue lähti jatkamaan matkaansa.

Saattueen ohitettua Douentzan kaupungin ja jälleen Timo päätti pitää tauon ja kartoittaa tilannetta.

Douenzassa oli ollut ranskalaisia joukkoja joita he olivat tervehtineet, mutta juttusille he eivät olleet jääneet.

He olivat vain olleet läpikulkumatalla.

Kaupungissa ihmiset yrittivät päästä takaisin arkeen kiinni. Rakennuksia kunnostettiin ja ihmiset pyörivät toreille. Kauppoja oli auki ja karjaakin tuli vastaan.

Saattue oli ohittanut Douenzan suhteellisen nopeasti. Matkaa kohteeseen oli vielä jonkin verran ja oli oltava valmiina kapinallisten varalta. Nyt oli kuitenkin tilannekartoituksen vuoro.

Timo Rotko katsoi kiikareilla seutua ja näki rakennuksen jonka vierellä oli lato. Lato oli pikemminkin varastomainen rakennus, joka oli suhteellisen korkea.

Siellä oli myös liikehdintää.

Timo Rotkon luokse tuli Kalle Kova.

- Mitä tuumit?

- Tuon kauempaa katsoen hylätyltä näyttävän varaston luona on toimintaa.

Kalle Kova otti kiikarit ja katsoi varastoa kohti.

- Siellä on jotain laatikoita edessä, joita vahdit näyttävät vaalivan kuin silmäteriään ja sisältä tuodaan niitä enemmänkin ulos.

- Huomasin ihan saman asian.

- Mitähän noissa laatikoissa on?

- Eiköhän siellä ole järeää asearseanaalia ja pelkään vähän, että nuo laatikot liittyvät siihen, että menetimme koplerin.

- Ei oikein hyvältä näytä.

- Tekisi todella hyvää, jos nuo laatikot eivät pääsisi koskaan perille tai ettei niitä käytettäisi täällä.

- Sanoppas muuta. Kalle Kova vastasi ja astui samalla häntä lähestyvän skorpionin päälle.

- Mitä siis tehdään? Kalle Kova kysyi.

- Minulla on suunnitelma.

- Entä operaatio, eikö se vaarannu?

- Ei se vaarannu. Kukaan ei edes tajua, että me kävimme tuolla.

Timo Rotko sanoi ja vinkkasi silmää Kalle kovalle, jonka naama vääntyi pikkupoikamaiseen hymyyn.

14. LUKU

Kotiin päästyämme, Jone kiersi talon nopeasti läpi tarkasti haistellen, kusaisi lattialle jääneen takkini päälle ja hyppäsi sohvalle.

Sekä tietenkin murisi minulle, kun lähestyin sitä.

Laitoin kahvit valumaan ja päätin olla ottamatta erää selkeästi luonnevikaisen koiran kanssa.

Timo tuli keittiöön, kun oli vienyt Jonen sohvalta ulos ja tuli hyvin selväksi keneltä Jone niitä käskyjä otti vastaan ja keneltä ei.

Timo näytti hyvin miettelialt.

- Näytät vähän miettelialt. Sanoin.

- Janhunen mietityttää.

- Oletko tullut katumapäälle ja haluat jäädä tänne?

- En, huomenna lähdetään. Täytyy tosiaan varautua siihen, että tästä tulee kova reissu.

- Se minua huolettaakin, se mahdollinen väkivalta jota on tulossa.

- Sitä on tulossa, mutta senhän me tiesimmekin, kun Janhusen nimi mainittiin ensimmäisen kerran. Sinällään sinähän olet tottunut väkivaltaan ja olet jopa tappanut miehen, joten tiedät mitä tuleman pitää.

- Se oli eri asia, se oli itsepuolustusta.

- Niin. Timo sanoi ja jatkoi:

- Entäs yhtiösi ja sen osakkaat? Niistä tyypeistä voisi olla hyötyä tässä kähinässä.

- Ei, heitä ei sotketa tähän.

- Miksi ei?

- Mitä useampi kokki niin sitä paskempi keitto yleensä. Lisäksi, kun Janhunen on kyseessä, niin mitä pienemmällä porukalla pystytään toimimaan hissunkissun, niin sitä parempi.
- Oletko miettinyt yhtä asiaa?
- Niin mitä?
- Janhunen on vaikutusvaltainen kaveri hämărăhommissa ja hänen bisneksensä voivat hyvinkin ulottua Kotkaan asti.
- Niin? Ja samalla tajusin mitä Timo ajoi takaa.
- Oletko varma ettei sinun vartiointiyhtiölläsi ja Janhusella ole yhteyttä?
- Helvetti sentään. Sanoin ja jatkoin:
 - Se voi olla hyvinkin mahdollista. Toki epäsuoraan, mutta ei minulla ole mitään takeita, etteikö joku asiakkaamme olisi liiketoimissa Janhusen kanssa.
- Haluatko sinä perua? Timo kysyi.
- Mietin asiaa hetken.
- Ei minä olen rakastunut. Me haemme Suskun pois ja jos siitä tulee jälkiseuraamuksia, niin sitten tulee.
- Selvä. Mutta muista että voit joutua tappamaan jonkun ja että tämän reissun jälkeen Janhunen voi lähteä perääsi kaikella voimallaan.
- Tiedän.
- Kunhan tiedät ja ennen kaikkea ymmärrät, ettei tämä ole mikään pikkujuttu välttämättä.
- Minä rakastan Maaritia ja Maarit rakastaa ylikaiken tytärtään. Tässä ei meikäläisellä ole oikein valinnan varaa. Eikä sinullakaan, jos haluat minut oikeasti pois nurkistasi.
- Selvä. Koitetaan tehdä nopea operaatio. Nopsasti sisään ja nopsasti Suskun kanssa ulos ja toivotaan, ettei kukaan tajua ketkä iskivät ja mistä suunnasta.

- Kuulostaa hyvältä. Sanoin.

- Se on loistava suunnitelma, jos se toimii ja täysin perseestä, jos ei toimi. Timo sanoi.

- Niinpä vastasin.

Timo kertoi mitä hän oli miettinyt ja koitti ennakoida mitä vastassa saattaisi mahdollisesti tulla juodessamme hirveänkauheaa kahvia, joka oli tavaramerkkini keittiössä.

Kahvin jälkeen lähdimme talosta ulos ja Jone tietenkin pimahti siitä täysin ja alkoi haukkua aggressiivisesti, kun jäi yksin taloon. Mietin, että Timon sohva saattaisi olla jännässä kunnossa, kun palaisimme.

Timo ja minä erkaannuimme ja minä lähdin tapaamaan Maaritia.

Sanoin vielä Timolle, että todennäköisesti olisin yötä Maaritin luona, mutta

minut kyllä tavoittaa kännykällä.

Pian olimme Maaritin kanssa yhdessä syömässä pizzat Rossossa Kotkansaarella. Selitin suunnitelmaamme, jota olimme kyhällleet Timon kanssa Maaritille.

Kyhäily siis tarkoitti paskan jauhamista keittiössä ja järjettömien skenaarioiden esiintuomista.

Timo oli legioonalainen mieleltään yhä ja hän olisi halunnut mennä Janhusen luo helikopterilla, joka olisi täynnä erikoiskoulutettuja legioonalaisia ja heillä huipputeknisiä aseita parin taisteluhelikopterin saattamana, mutta resurssipulan takia, meidän täytyi jättää tuo suunnitelma käyttämättä.

Meitä olisi kaksi miestä, yksi huolestunut äiti ja ehkä täysin hallitsematon koira.

- Mihin aikaan huomenna lähdetään? Maarit kysyi.

- Aikaisin, jotain 8-9 maissa.

- En voi sille mitään, että minua pelottaa.
- Niin pelottaa minuakin. Päätös on nyt kuitenkin tehty. Minä sanoin.
- Lisäksi ei kannata tehdä tästä liian isoa juttua vaikka Janhusen kaltainen kaveri onkin sotkettu juttuun mukaan. Jatkoin.
- Mitä tarkoitat?
- Ei anneta asioille liian isoa painoarvoa. Mennään siihen osoitteeseen, jonka saimme, katsotaan onko Susku siellä, jos on otetaan mukaan ja tullaan tänne.
- Noin vain.
- Lähdetään siitä. Vaikka kaikkeen pitää varaututua, luulen ettei Janhunen yhdestä huo... tarkoitan yhdestä työstä välitä.
- Sanot noin vain sen takia, etten tuntisi suurta huolta ja murhetta tästä reissusta.
- On siellä mitä tahansa, niin me selvitämme tämän jutun sanoin.

Maarit laittoi vielä tavaroita laukkuunsa ennen kuin lähdimme ravintolasta ja minä katsoin hänen herkullisesti hytkyvää takamustaan.

Sitten menimme hänen luokseen, kun olimme saapuneet hänen kotiinsa ja aloin koskettelemaan häntä.

Maarit huokaisi, kun koskettelin häntä rinnoista ja sitten me riisuduimme sekä rakastelimme intohimoisesti ja sitten nukahdimme.

Unessa aikoinaan tappamani mies tuli vastaan, kun ulkoilutin koirantalutushihnalla Timoa ja hän sanoi, että Janhusen jälkeen hän tulisi perimään velkojaan. Unessa Timo haukkui ja murisi tälle miehelle todella kovasti.

Sitten heräsin hiestä märkänä aamulla kellon soittoon.

Maarit oli noussut ennen minua ylös.

- Viitsisitkö laittaa kahvit tulemaan? Sanoin.

- Mikäpä siinä.

Joimme kahvit ja huomasin ikkunasta Timon ajavan pihaan ja tietenkin takapenkillä oli se sekopäinen rakki.

Hyppäsimme Maaritin kanssa Timon autoon ja sitten lähdimme Kotkasta kohti Vihtiä.

15. LUKU

Timo Rotko katsoi mahallaan kiikareilla kohti rakennuksia, joissa takuulla oli vihamielistä toimintaa Ranskan intressejä vastaan.

Jossain kaukana kuului, kun hävittäjä sukelsi pilveen.

Ryhmä ja ajoneuvot olivat kauempana. Timo Rotko oli käskyttänyt miehistön huoltamaan ajoneuvoja ja varusteita, sekä olemaan tietenkin valppaana.

Ranskalaisia ajoneuvoja liikkui koko ajan alueella ja varaston luona olevat miehet ilmeisesti olettivat, että kukaan ei tiennyt tai piitannut heidän toiminnastaan.

He olivat tavallaan vihollisen selustassa ja he ilmeisesti luottivat siihen, että ranskalaiset pitivät heitä ihan normaaleina alueen ihmisinä.

Timo Rotko oli kuitenkin harjaantunut sotakoira. Hänen silmänsä oli kiinnittänyt huomiota miesten sotilaalliseen käyttäytymiseen ja se oli saanut hänen mielenkiintonsa heräämään.

Kalle Kova ryömi Timo Rotkon viereen.

- Mitä me teemme noitten laatikoiden suhteen? Kalle Kova kysyi.

- Pidetään ryhmä tien sivussa ja mennään kahdestaan sinne, että ei synny turhaa metakkaa.

- Mikä on suunnitelma?

- Estetään ensinnäkin noiden laatikoiden matka.

Timo Rotko antoi kiikarit Kalle Kovalle, joka otti kiikarit ja katsoi varaston

suuntaan.

- Sinne on matkaa noin puoli kilometriä tai kilometrin verran. Kalle Kova sanoi.

- Niin minäkin arvioisin. Timo Rotko vastasi.

- Mennään katsomaan lähempää.

- Mennään vaan.

Kalle Kova nyökkäsi outo virne naamallaan. Sitten he lähtivät ryömimään varovasti kohti varastoa.

Kalle Kova viestitti käsillään, että hän haluaa mennä yksin lähemmäksi. Timo Rotko jäi asemiin ja katsoi ympärilleen.

Alueella oli nyt hyvin hiljaista. Kalle Kova kääntyi hetken päästä takaisin päin. Pian hän oli ryöminyt Timo Rotkon vierelle.

- Siellä näyttää olevan jonkinlainen kokoontumisalue. Mitäs nyt tehdään? Kalle Kova kysyi.

- Haetaan ryhmä ja tullaan takaisin. Tuodaan niin sanotusti Jumalan viha pahojen ihmisten kotioville. Timo Rotko vastasi.

- Minulla voisi olla toisenlainen idea.

- Millainen?

Kalle Kova kaivoi housuistaan kaksi dynamiittipötköä.

- Mistä sinä nuo sait?

- Minä pidän niitä aina mukana varmuuden vuoksi.

- Hoidetaan tämä sitten kahdestaan.

- Niin me teemme.

- Katso tuonne. Kalle Kova sanoi.

Kaksi miestä tuli ulos rakennuksesta ja he alkoivat huilata suurten vihreäksi maalattujen laatikoiden päällä.

Miehet olivat hyvin väsyneen oloisia ja heidän aseensa nojasi laatikoihin.

- Mitähän noissa laatikoissa on?

- Luulisin, että jotain sellaista millä saa helikopterin, jos toisenkin alas.
- Missähän loput miehet ovat?
- En tiedä. Noita laatikoita on viisi ja uskon, että he odottavat jonkun johtajansa tulevan tänne määräämään mitä niille tehdään.
- Minä haluan, että nuo aseet eivät päädy kapinallisille.
- Olen samaa mieltä.
- Mitä siis tehdään?
- Emme todellakaan lähde kiikuttamaan niitä yhtään minnekään, joten on parempi, että tuhoamme ne täällä. Kun nyt sattumalta otit dynyä mukaan. Timo Rotko sanoi.
- Kuulostaa hyvältä suunnitelmalta. Kalle Kova sanoi ja virnisti sairaammin

kuin Timo Rotko oli koskaan nähnyt kaverinsa virnistävän.

Kalle Kova asensi tulilangat nalleihin ja painoi nallit pehmeään räjähdysaineeseen.

- Mitä aiot tehdä nyt? Timo Rotko kysyi.
- Ideana on se, että rakennan ansakentän, joka laukeaa, kun laatikoita aletaan liikuttaa. Jos me iskemme suoraan, niin siitä tulee mekkalaa...
- ...jos laatikot räjähtävät, kun me emme ole paikalla, se voi mennä huolimattomuuden piikkiin. Timo Rotko jatkoi Kalle Kovan lausetta.

Timo Rotko otti kiikarit ja huomasi miesten nukahtaneen laatikoiden päälle.

- Nyt voisi olla tilaisuus mennä tuonne.
- Mennään kahdestaan nyt. Kalle Kova sanoi Timo Rotkolle.
- Kerro tarkemmin.

- Koska muita ei näy niin me kaksi pystymme toimimaan, niin ettei toimistamme jää mitään jälkiä. Kierrämme sivustastasta huomaamatta vartiomiesten lähelle.

-...ja sitten kolkaamme vartijat ja sinä teet ansan.

- Kuulostaa suunnitelmalta.

- Kuulostaa hyvältä suunnitelmalta vaikka itse sanonkin.

Jännitys alkoi saada otteen sekä Kalle Kovassa, että Timo Rotkossa.

Äkkiä varaston ja laatikoiden luokse tuli kolmas mies, joka alkoi potkia kahta muuta hereille.

Sitten siellä alkoi kova meteli ja koko ryhmä poistui sisälle rakennukseen.

- Tuossa on meidän mahdollisuuksiemme ikkuna.

- Eikun sitä sitten vain käyttämään.

Timo Rotko ja Kalle Kova lähtivät ryömimään laatikoita kohti.

Pian he olivat kahdestaan laatikoiden luona. Kalle Kova otti dynamiitit taskustaan ja Timo Rotko piti vahtia veitsi kädessään.

Hän luotti siihen, että yllätys olisi hänen puolellaan ja pystyisi hoitamaan sen turvin kolme miestä veitsen avulla.

Kalle Kova panosti laatikot ammattimiehen varmuudella ja niin, että ensimmäiseen laatikkoon laitettiin vetosytytin.

- Heti, kun laatikkoa aletaan siirtämään, niin tömähtää. Kalle Kova kuiskasi.

- Hyvä.

- Muihin laatikoihin Kalle Kova laitto TNT:tä räjähtävän tulilangan päähän.

Tulilangat hän peitti vetämällä veitsellään maahan syvän uran, sekä laittamalla tulilangan siihen ja sen jälkeen hän peitti tulilangan hiekalla.

- Onko jo valmista? Timo Rotko kysyi.

- On. Kalle Kova kuiskasi.

- Timo Rotko ja Kalle Kova lähtivät ryömimään muun ryhmän luokse.

Pian he olivat tarpeeksi kaukana rakennuksesta ja he lähtivät juoksemaan kohti ajoneuvoja.

Timo Rotko katsoi vielä hyvän matkan päästä kiikareilla ja näki, että kukaan ei ollut huomannut heidän käyntiään siellä.

Timo Rotko ja Kalle Kova jatkoivat ajoneuvoille ja Timo Rotko käskytti miehet ajoneuvoihin.

- Mennään kauemmaksi ja vähän äkkiä.

Saattue lähti kauemmaksi ja he jäivät hyvän matkan päähän seuraamaan tilannetta.

Legioonalaiset olivat sen verran kaukana, että heitä ei nähty, kuitenkin sen verran lähellä, että kiikareilla näki rakennukset hyvin.

Timo Rotko kertoi ryhmälle mitä hän suunnitteli ja mitä he olivat Kalle Kovan kanssa tehneet.

Operaatio oli kesken ja periaatteessa Timo Rotkon olisi pitänyt lähteä jatkamaan pelastusoperaatiota. Hän ei kuitenkaan malttanut, vaan hän päätti hetken odottaa ja katsoa tapahtuisiko rakenneuksen luonna jotain.

Juuri, kun hän päätti, että odottelu loppuu, niin alueelle alkoi tulla vilkkaasti porukkaa.

Miehiä tuli eri suunnilta. Jotkut tulivat kävellen ja jotkut jo tutuiksi tulleille Toyota Land Cruisereilla, joissa joissakin oli lavalla M2 Browning 50 kaliberin konekiväärit.

Miehet juttelivat keskenään hyvinkin veikeästi. Joku osoitteli aselaatikoita, mutta kukaan ei koskenut mihinkään.

Paikalla oli pian yli toistakymmentä miestä. Miehillä oli värikkäitä turbaaneja ja valtaosan kasvot olivat peitettynä ja vain silmät näkyivät huivin raosta.

Valtaosan aseet olivat AK-47 rynnäkkökiväärejä. Eräällä miehellä oli kyltti, jossa luki selvästi englanniksi: *French army, you will pay - the muslims are on their way.*

Pian paikalle tuli kolme muuta kaveria, joista yksi oli ihan selkesti johtaja. Hän oli hyvin lihaksikas ja hänellä oli vihreä baskeri päässään, kuten myös muukalaislegioonalaisilla.

Lisäksi hänellä oli aurinkolasit sekä kädessään hänellä oli Kalashinkonev.

Mies alkoi pitää kiivasti puhetta ja kaikki maassa nousivat ylös.

Pian valtava määrä miehiä oli johtajansa ympärillä, joka oikein huusi asiaansa hullunkuilto silmissä.

Timo Rotko katsoi, kun valtaosa myös hänen miehistään meni aseisiin ja alkoi katsoa kohti varastorakennusta.

Mies lopetti puheensa ja osoitti kahta miestä joiden kanssa hän oli tullut ja käskytti näitä kiivaasti.

Nämä miehet menivät yhden laatikon luokse ja toinen heistä ryhtyi avaamaan laatikon kantta.

Näkyi suuri välähdys ja sen jälkeen oli kuin itse ukkosen jumala Thor olisi iskenyt alueelle.

Räjähdyksen voima ravisutti lähiympäristöä ja ilmassa kieppui irtomaata ja laudan kappaleita.

Sen jälkeen oli hetken aikaa aivan hiljaista, kun kuolema alkoi laskea saldoaan.

Kalle Kova kiikaroi ja huomasi paikalla olevan valtaisan kuopan entisen varastorakennuksen tilalla.

Aseita oli singonnut sinne ja tänne räjähdyksen voimasta. Pikkuhiljaa

alkoi alueelta kuulua epätoivoista huutoa ja valitusta.

- Menemmekö paikalle varmistamaan, että heistä ei ole uhkaa naisille ja vanhuksille. Kalle Kova kysyi ironisella äänensävyllään.

- Luulen, ettei heistä ole uhkaa enää yhtään kenellekään. Timo Rotko sanoi ja jatkoi.

- Nyt me menemme ajoneuvoihin ja jatkamme matkaa.

Timo Rotko istui VBL-maastoauton penkille ja laittoi aurinkolasit päälle ja käski saattueen matkaan.

Hän näki peilistä kuinka hänen takanaan VAB-panssariauto jyrähti käyntiin.

Timo Rotko näki kuinka Kalle Kova laittoi konekiväärin takana kasvoilleen pääkallohuivin.

16. LUKU

- Olen muuten maanut Remun kanssa. Maarit sanoi, kun ohitimme Porvoon.

En tiedä miten se liittyi mitenkään mihinkään.

Toki olin minäkin pannut Porvoossa, tosin en Remua. Hurriganesin rouhevasta soundista tosin itse pidin kovastikin.

Autossa oli jännittynyt tunnelma ja sitä kiristi se, että huolimatta minun ja Maaritin vastustuksesta, Timo oli päättänyt ottaa Jonen mukaan. Jone oli epäsovinnaisin koira jonka tunsin.

Lisäksi minun ja Timon musiikkimaku erosi toisistaan kuin yö ja päivä ja siitäkin jouduimme matkalla vääntämään kättä.

Saavuimme Vihtiin ja otimme huoneen Selli majoituksesta, joka oli Vihdin Kirkonkylässä toimiva motelli. Se oli toiminut paikallisena poliisiasemana 2000-luvun alkuun asti, kun tilat jäivät tyhjäksi Poliisin muuttaessa Karkkilaan.

Hotellihuone oli hyvä olla varalta, jos Susku ei heti löytyisikään vaan hänen etsimiseensä menisi aikaa.

Maarit ja minä majoitumme kahden hengen huoneeseen ja Timo otti yhden hengen huoneen yhdessä Jonen kanssa, josta maksettiin hyvän koiran lisää ja jonkin verran.

Sitten päätimme lähteä siihen pikkukylään, joka oli Helsingin ja Vihdin kupeessa, Urpolaan.

Ajaessamme Timo meni hyvin vakavaksi.

- Se on sitten niin, että me teemme sen minkä täytyy saadaksemme Suskun takaisin.

- Tietenkin, mutta aluksi ehdotan, että menemme tähän osoitteeseen jonka saimme kääpiöltä, eiköhän se ole Janhusen huoratalo. Sainoin.

- Että siis ajetaan sinne ja haetaan Susku takaisin, noin vain? Maarit kysyi.

- Joo, se ei taida mennä ihan niin. Sanoin ja jatkoin.
- Ehkä meidän Timon kanssa täytyy tekeytyä asiakkaiksi.
- Ja mitenhän se onnistuu uskottavasti? Maarit kysyi.
- No alkajaisiksi minä otin puvun mukaan. Sanoin.
- Ei kai sinne noin vain mennä? Tarkoitan, että eikä se ole mikään burger-paikka, josta noin vain voi ostaa pillua. Eikös ne ole kallispalkkaisia naisia?
- Joo, mutta tämä on pikkupaikka. Kun hyvin pukeutunut humalainen kaveri, jolla näyttää olevan paljon rahaa, menee paikalliseen juottolaan puhumaan pillun saamisesta, luulen että hänelle neuvotaan osoite.
- Sekö on suunnitelma?
- Jep.
- Olen varautunut siihen, ettemme saa välttämättä tällä reissulla Suskua mukaamme, mutta halusin tehdä kaikkeni saadakseni tyttöni takaisin, jotta tiedän yrittäneeni kaikkeni.
- Ole huoletta, vaikka suunnitelma tuntuu ehkä sinusta oudolta niin me tiedämme mitä teemme. Timo tuli kompaamaan minua.

Sitten Timo katsoi minua ja tiesin, että meillä ei ollut aavistustakaan miten me lähtisimme etsimään Suskua.

Perusidea oli vain mennä sinne minne lappu osoitti ja etsiä Suskua.

Jos Susku löytyisi niin tyttö kyytiin ja Kotkaan palaamatta Vihdin kautta.

Jos ei löytyisi niin palaisimme motelliin ja miettisimme uutta toimintakuviota.

Oli myös täysin mahdollista, että Maarit oli maksanut kaksi tonnia pelkästä palasta paperia, joka ei johdattaisi meitä yhtään mihinkään.

Tätä en tietenkään halunnut sanoa ääneen. Maaritilla oli oikeus saada tyttärensä takaisin ja uskoa tuohon paperiin, jos hän niin halusi.

17. LUKU

- Sehän oli pamaus. Kalle Kova ilmoitti innoissaan Timo Rotkolle autosaattueen jatkatessa yhä matkaansa.

- Niin oli.

- Alammeko olla lähellä kohdetta?

- Alamme. Ajamme kohta sivuun ja kartoitamme tilan...

Timo Rotkon lause katkesi äkkiä, kun sulavalinjainen hävittäjä tuli pilvien takaa esille.

Timo Rotko tunnisti sen heti Dassault Aviationin valmistamaksi Dassault Rafale F1 -hävittäjäksi ja katsoi sitä ihailevasti autosta käsin.

Äkkiä läheltä olevasta rakennuksesta lähti ohjus kohti hävittäjää.

- Jumalauta, pysäytä. Timo Rotko huusi kuljettajalle.

Molemmat ajoneuvot pysähtyivät ja niistä purkautui ulos legioonalaisia katsomaan, kun hävittäjä lähti karistamaan ohjusta.

Hävittäjä teki muutaman tiukan väistöliikkeen. Ohjus oli kuitenkin lämpöhakeutuva ja sen harhauttaminen oli vaikeaa.

Virallisesti vähäteltiin kapinallisten kalustoa ja virallisesti oli annettu useampikin lausunto, jonka mukaan kapinallisilla ei pitänyt olla järeämpää kalustoa, jolla esimerkiksi tiputtaa lentokoneita tai helikoptereita.

Timo Rotko tiesi, että sillä koitettiin vain rauhoitella kotirintamaa ja se oli kaukana totuudesta.

Ohjus lähestyi hävittäjää. Pilotti aavisti sen.

Ennen kuin ohjus tavoitti hävittäjän, niin pilotti veti hätäkatkaisusta ja laukaisi heittoistuimensa taivaalle. Ensin koneen kuomu irtosi paineilman vaikutuksesta ja sen jälkeen lentäjä nousi raketin lailla lentokoneen yläpuolelle.

Ohjus osui koneeseen ja se räjähti.

Pilotti alkoi leijailemaan laskuvarjon avustuksella alaspäin yhdessä palavien koneen osien kanssa. Kun lentäjä ja istuin olivat poistuneet koneesta, niin sen jälkeen istuimen kieppumista ja nopeutta vakautettiin ja jarrutettiin vakautusvarjolla, ennen kuin pelastuslaskuvarjo aukesi.

Legioonalaist katsoivat, kun koneen hylyn tai palavien osien lisäksi ilmassa leijailivat laskuvarjon varassa laskeutuva lentäjä, irtautunut vakautusvarjo ja vapaasti putoava istuin.

- Mitäs nyt tehdään? Kalle Kova kysyi.

- Me haemme tuon kaverin turvaan ja sen jälkeen hoidamme tuon ohjuslavetin pois pelistä.

- Tai toisinpäin.

- Tai toisinpäin.

- Mitä nyt tehdään? Kalle Kova kysyi.

- Jaetaan ryhmä kahteen osaan. Mennään me hoitamaan tuo ohjusmaja ja toinen ryhmä saa hakea tuon tippuneen lentäjän.

- Hyvä idea.

Timo Rotko käskytti ohjeet miehistölleen ja Timo, Kalle Kova ja kaksi muuta muukalaislegioonalaista lähti lähestymään rakennusta, josta ohjus oli laukaistu aseet tanassa.

Rakennus oli muutaman sadan metrin päässä tiestä.

Timo Rotko luotti siihen, että miehet talossa olivat keskittyneet hävittäjään ja he eivät ehkä olleet pitäneet tietä niin silmällä.

VBL-maastoauto oli tien reunassa ja sen ehkä saattoi hatarasti nähdä ja VAB-panssariajoneuvo oli lähtenyt kohti tippuvaa laskuvarjoa.

Sinällään oli riski, että talossa tai pikemmin aavikkohökelissä huomattaisiin muukalaislegioonan läsnäolo.

Timo Rotko ei nyt välittänyt siitä, hän oli suhteellisen ärsyyntynyt siitä, että kalustollisesti tänään Ranska näytti saavan alkuasukkailta kunnolla pataan.

Helikopteri ja hävittäjä tiputettu samana päivänä. Se ei ollut hyväksyttävää.

Timon Rotkon johtama ryhmä oli nopeasti edennyt rakennuksen eteen ja Kalle Kova vei loput miehet rakennuksen taakse.

Talosta tuli ulos kaksi miestä, jotka nauroivat ja alkoivat sytyttää tupakkaa. He olivat ilmeisesti innoissaan tiputtamastaan hävittäjästä, eivätkä välittäneet muusta maailmanmenosta.

Timo Rotko ja Kalle Kova kommunikoivat käsimerkein.

- Hoidetaan nuo kaksi vartijaa nyt. Timo viestitti.
- Selvä. Kalle Kova vastasi. Timo Rotko nosti aseensa hitaasti suojaavan kiven takaa ja keskitti tähtäyksen kaempana olevaan vartijaan. Sen jälkeen hän puristi varovaisesti liipaisemisesta.

Famas potkaisi hivenen, mutta hihna ja Timo Rotkon jyhkeät kädet pitivät sen aloillaan.

Vartija lysähti maahan ja hänen vieressään ollut toinen vartija havahtui, kuitenkin lysähtäen heti veltona maahan.

- Sehän meni nätisti. Kalle Kova sanoi savuava ase kädessään. Sitten Kalle Kova otti kranaatin ja heitti sen ovesta sisään.

Räjähdyksen jälkeen kaksi muuta muukalaislegioonan sotilasta hyökkäsi rakennukseen sisään.

Hetken talosta kuului jotain huutoja, sen jälkeen kuului laukauksia ja sen jälkeen oli hyvin hiljaista.

Timo Rotko katsoi kiikareilla kauampana olevaa VAB-ajoneuvoa, joka oli palaamassa.

- Tämähän meni hyvin Timo Rotko sanoi.
- Hyvä niin. Kalle kova vastasi.

Kaksi muuta legioonalaista tuli talosta ulos.

- Talo on varmistettu.
- Hieno homma. Timo Rotko sanoi.

VAB ajoi majan lähettyville.

- Saitteko lentäjän? Kalle Kova huusi.
- Saimme. Hans vastasi konekiväärin takaa.

VAB:sta astui ulos tyrmäävän näköinen nainen pilotin vihreissä haalareissa.

- Hei, sehän on tyttö. Kalle Kova huusi.

18. LUKU

Jormala näytti olevan pieni kylänosa, jossa kaikki varmaan tunsivat toisensa. Niin kuin Jumalan hylkäämissä pikkukylissä yleensä oli tapana.

Nummela ei halunnut nähtävästi olla tekemisissä Vihdin kanssa mitä sivukorvalla kuulin, kun lähdimme majapaikastamme kohti suurta seikkailua.

Jormala puolestaan oli osa Nummelaa, tosin se ei ollut sen virallinen kylänosan nimi, mutta kaikki tiesivät missä Jormala oli.

Robert oli selittänyt kaiken lapussa jonka Maarit oli kovalla rahalla ostanut, mutta ymmärsin idean jo omalta työelämän kokemuspohjaltani.

Tiesin, että Janhunen käytti valekylän nimiä omissa operaatioissaan.

Jos kylän tai kaupunginosan kaikki liiketoiminta pyörii laittoman toiminnan ympärillä ja sitä kontrolloi mafiapomo, niin on fiksumpaa näyttää ulospäin, että kaikki on normaalia ja antaa peitenimi sille kaikelle muulle, joka tuo rahan kylään.

Se toimi yllättävän hyvin jopa näinä internetin päivinä ja jopa myös Kotkassa, jossa Karhuvuoren kaupungiosa tunnettiin meidän piireissämme ihan toisella nimellä.

Lisäksi poliisin resurssipulan ja typerien säästöjen takia kaikki rikostutkinta oli nykyään puutteellista, joten koodien ja salanimien käytöllä laittoman toiminnan pystyi pitämään hyvinkin tutkan alla piilossa pitemmänkin aikaa.

Ajoimme Robertin antamaan osoitteeseen Helsingintien taakse, oudolle sivutielle.

Siellä oli selkeästi palaneen talon jätökset.

Nousimme autosta ja kävelimme jätösten luokse. Minä löysin 9 millisen hylsyn palaneiden lautojen luota.

- En haluaisi sanoa, että mitäs minä sanoin. Timo sanoi.

- Älä sitten sano. Vastasin hyvinkin ärhäkkäästi ja laitoin hylsyn

taskuuni.

- Mitä me nyt teemme? Maarit kysyi kyynelehtien sekä lähes hysteerisesti ja sitten töräytti kunnolla nenäliinaan.
- Emme ainakaan anna periksi ja antaudu apatiaan. Nyt sitten täytyy alkaa tiedustella asioita.
- Mikä tarkoittaa konkreettisesti mitä? Timo kysyi.
- Minä jalkaudun ja alan ottaa asioista selvää. Onhan tuossa joskus ollut talo ja siitä me lähdemme eteenpäin.
- Mitä me siis konkreettisesti teemme?
- Mehän näimme tänne tulelssamme muutaman liikkeen ja taksitolpan keskustassa.
- Niin?
- Minä lähden ottamaan asioista selvää. Vastasin.

Timo ajoi lähelle taksitolppaa. Nousin autosta ja lähdin kävelemään. Emme antaisi periksi näin helposti.

Tiesin, että jokaikisellä kylällä oli omat salaisuutensa, jota ei kerrottu ulkopaikkakuntalaiselle.

Olin varma, että tämän kylän ihmiset eivät noin vain kertoisi sitä missä paikallinen ilotalo sijaitsi, jos täällä enää sellainen edes olisi.

Täällä lähdettiin siitä, että se, joka kyseisiä palveluja tarvitsi, tiesi tarkalleen minne mennä.

Olin lähtenyt yksin liikkeelle ja tarkoituksena oli ennen kaikkea vain tiedustella.

Olin ottanut muutaman kulauksen viinaa autossa, Timon hansikaslokeron jemmapullosta. Olin kuitenkin kaatanut Absolutia enemäkseen pukuni päälle ja pidin huolta, että haisin viinalle enemmän kuin olin sen vaikutuksen alaisena.

Toivoin, että näytin rikkaalta liikemieheltä, jolta oli lähtenyt kostea lounas

käsistä ja jolle pimsan haju oli käynyt ylivoimaiseksi.

Kävelin vähän ristiin rastiin ja tarkoituksella pysäyttelin muutamia ihmisiä häiritsevästi ja kyselin vähän sitä ja tätä.

Halusin luoda itsestäni kuvan, että en oikein itsekään tiennyt mitä hain ja että olin selkeästi ulkopaikkakuntalainen, humalassa ja muutenkin vähän hukassa.

Lopulta lähdin lähestymään läheistä taksitolppaa ja siellä olevaa taksia. He, jos ketkä, tiesivät kaikki kylän asiat.

Paikalla oli yksi keski-ikäiseltä vaikuttava kaveri, jolta aika oli vienyt tukan.

Hän katsoi minua pitkään ja lähdin kävelemään häntä kohti koittaen horjahdella silloin tällöin, jotta uskottavuuteni pysyisi ja pystyisin niin sanotusti kantamaan roolin.

- Mitä asiaa, haluaako herran kyydin jonnekin? Taksikuski kysyi nuivasti.

- Senpä takia taksiasemalle yleensä tullaan. Vastasin.

- Niin, minneppäin olet menossa?

- Minä tarvitsen jotain muuta kuin kyytiä näin aluksi. Vastasin mukamas epävarmasti.

- Jotenkin tuli mieleen, kun sinua katselee ettet ole pelkän taksin tarpeessa.

- No itseasissa en. Vastasin ja onnistuin välttämään onnistuneesti lokin ruikkimisyhteyden.

- Niin?

- No, pitäisi löytää laadukas nainen.

- No niitähän löytää vaikka paikallisesta marketista, kun alkaa vain puhua.

- Pitäisi päästä loppuotteluun mahdollisimman nopeasti, jos ymmärrät

mitä tarkoitan.

- Taidanpa ymmärtää. Olisi pitänyt heti arvata.

- Miten niin?

- No yleensä siitä ei kysellä ja puutteessa olijat tietävät jo tänne tullessaan, että minne mennä. Miten sinä et sitä tiedä?

- Sain vasta tietää, että bordelli on täällä eräiden neuvottelujen aikana.

- Mistä sinä olet kotoisin?

Tiesin, että puheessani oli murretta ja se kertoisi jo jotain. En kuitenkaan halunnut suoraan sanoa, mistä olin kotoisin.

- Kymenlaaksosta.

- Mistä sieltä?

- Ko... Kouvolasta.

- Ahaa, minulla on tuttuja Kuusankoskella tai Kouvolaahan sekin nykyään on.

- Hieno homma. Sanoin ja taksikuski katsoi minua erittäin arvioivasti, ennen kuin heitti tumpin maahan, aika lähelle lenkkareitani.

- Kouvolasta asti tussun perään. Eikö kymenlaaksossa ole maksullista tussua?

- Joo, mutta kun on oma muija sieltäpäin, niin en halunnut ottaa riskiä, että reissuni menisivät emännän tietoon, jos ymmärrät mitä tarkoitan.

- Hehhee, taidanpa ymmärtää.

- Luulen ettei reissuni kulkeudu täältä Kotkan suuntaan. Sanoin ja sitten minä nielaisin.

Kaveri katsoi minuun.

- Joo ei mene läpi. Miksi olet oikeasti täällä? Oletko kyttä?

- En aio valehdella, puhun nyt täysin avoimesti. Vastasin ja aioin valehdella jo nyt.

- Hauska kuulla, valehtelijoilla tuppaa terveys pettämään täällä päin.

- Olen täällä koska, minulla on nainen jota rakastan syvästi ja hänellä on tytär, joka on täällä prostitoituna. Tämä tyttö tahtoo pois ja eräs tyyppi kertoi tytön olevan täällä. Ja päätin tulla hakemaan naiseni tyttären täältä pois.

- Et siis olekaan pillun perään?

Mies katsoi minua hetken aikaa suu aivan avonaisena.

- No en, tai no... en sillä tavoin mitä tarkoitat.

- Aiot siis hakea tytön ilotalosta?

- Jos hän on siellä. Aivan täyttä varmuutta siitä ei ole. Jos ihan totta puhutaan en edes tiedä onko täällä ilotaloa.

- No etpä paljoa tiedä, Kouvolaan poika, vai oliko se sittenkin Kotkan poika.

- Olet oikeassa. En paljoa tiedä.

Mies mietti hetken ennen kuin vastasi.

- Jos löydät sinne ilotaloon, niin mitä aiot tehdä?

- Sanoin jo.

- Et sanonut miten aiot toimia, kun saavut sinne ilotaloon. Kai tiedät kenelle se kuuluu?

- On mainittu nimi Janhunen.

- Aivan ja Janhusella on tietty maine ja syystä.

- Niin olen kuullut.

- Olet kuullut, mutta oletko ymmärtänyt? Ne, jotka pyörittävät sitä taloa eivät vain ole aivottomia lihaksia, vaan oikeasti vaarallisia kavereita,

joilla on tulivoimaa.

- Niin.

- Janhunen ja hänen alaisensa eivät katso kiltisti, kun aiot viedä heiltä tuottavan rahantekokoneen. He voivat lähettää sinut sairaalaan tai tappaa.

- Se on käynyt itsellenikin mielessä.

- Silti aiot mennä sinne kuitenkin?

- Edelleen ehdottomasti.

- Onko tyttö sinun?

- Ei.

- Onko tytön äiti vaimosi?

- Ei.

- Onko sinulla mitään verisukulaisuussuhdetta tyttöön?

- Ei.

Mies pyöritti päätään ja kaivoi uuden tupakan.

- Minä vihaan sitä mitä Janhunen tekee tälle kylälle. Ei minulla ole mitään sitä vastaan, jos joku haluaa myydä persettään. Kai jotkut naiset haluavatkin,

mutta olen vähän huomannut, ettei se toiminta ole ihan miltä se näyttää.

- Miten niin?

- No minusta tuntuu ja on välillä kyliltäkin kuulunut, ettei kaikkia tyttöjä pidetä siellä vapaaehtoisesti. Jos joku tytöistä haluaisikin lähteä sieltä, hänen ei anneta. Minusta ketään ei saa pakottaa myymään itseään. Lisäksi joitakin naisia katoaa ja he eivät enää palaa. Tietenkin sanotaan, että he ovat keränneet tarpeeksi rahaa ja lopettaneet, mutta täällä kulkee välillä niin outoja juttuja, että ei aina tiedä mihin voi uskoa ja mihin ei.

- Onko talo toiminut täällä pitkääkin? Kysyin.
- On.
- Aikanaan se kuului eräälle rouva Tyrnäälle ja minusta tuntuu, että tytöt tykkäsivät ollakin siellä hänen aikanaan, koska tietääkseni hän kohteli tyttöjä hyvin.
- Mitä sitten tapahtui? Tiesin kyllä mitä oli tapahtunut, mutta halusin esittää tyhmempää kuin mitä olin.
- Janhunen tuli ja otti homman haltuunsa.
- Mitä rouva Tyrnäälle tapahtui.
- Hän katosi, mutta luulen, että hänet tapettiin Janhusen toimesta. Taloa tuli johtamaan pieni musta kääpiö jolla oli tukenaan kaveri, joka oli myöhästynyt jonosta, kun älliä jaettiin.
- Onko taloa yritetty lopettaa?
- Siellä käy paljon päättäjiä ja takuuvarmasti Janhunen on kuvannut ja uhannut kiristää päättäjiä, jotka ovat siellä käyneet, joten ei sitä todella kovasti ole yritetty sulkea.
- Ketkä johtavat taloa nykyisin?
- Sitä mustaa kääpiötä ja sen ääliöystävää ei ole näkynyt vähään aikaan.
- Luulen, että Janhunen on hoitanut heidätkin. Nyt siellä on niin kovaa porukkaa, että minuakin pelottaa. Tosi isoja ja ilkeän oloisia korstoja ja on siellä madamekin, joka on varmaan tuotu jostain toisesta Janhusen ilotalosta pyörittämään toistaiseksi paikkaa. Ja sinä aiot mennä sinne, niinkö?
- Kyllä. Osaatkohan sanoa missäpäin se sijaitsee?
- No hyvä on. Voin kirjoittaa sinulle osoitteen, mutta en halua olla lähimaillakaan, kun kävelet sinne.
- Sehän nyt on selvä.

Kaveri kirjoitti lappuun osoitteen ja antoi sen minulle. Se oli ihan eri osoite kuin minkä Robert oli raapustanut omaan lappuunsa. Kiitin häntä siitä.

- Jos olisin rohkeampi ja nuorempi, pyytäisin päästä mukaasi. Vaikutat oikemieliseltä mieheltä.

- No eihän tämä ole sinun ongelmasi.

- Tällaisten asioiden pitää kuulua jokaiselle. Ihmisen vapaata tahtoa pitäisi kunnioittaa.

- Olet oikeassa.

- Sitäpaitsi Janhunen on itse pahuus ja kaveria pitääkin vähän muistuttaa

oikeasta ja väärästä.

- Aivan.

Annoin kaverille viisikymppisen ja lähdin poispäin. Hän sanoi lopuksi.

- Huolehdi selustastasi. Janhusen jatkien kanssa ei leikitä.

- Tiedän.

- Eikä sinun ole sinne pakko mennä. Eihän kyseessä ole tyttäresi.

- Valitettavasti minulla ei ole mitään mahdollisuutta kieltäytyä tästä reissusta.

Sanoin ja lähdin kävelemään poispäin. Ei rakastuneilla miehillä yleensä ole vaihtoehtoja.

Otin kännykkäni ja soitin Timon hakemaan minut, Timo ja Maarit olivat kierrelleet aluetta sekä käyneet kahvilla puhelun mukaan.

Kuulin helpottuneen naisen huokauksen, kun kerroin, että sain ilotalon osoitteen.

19. LUKU

Timo Rotko, että Kalle Kova olivat sulloutuneet VAB-panssariajoneuvoon. Myös muu ryhmä oli selkeästi sähköistynyt naispilotin tultua ajoneuvoon.

- Mikähän on sulokkaan neitokaisen nimi?
- Etkö imelämmin osaa kysyä nimeä? Timo Rotko kysyi vaivautuneena Kalle Kovalta.
- En.
- Fiona. Pilotti vastasi huvittuneena.
- Fiona. Se on kaunis nimi.
- Fiona Deneuve.
- Niin kuin sillä näyttelijättäreellä?
- Aivan. Entäs te pojat?
- Timo.
- Kalle.
- Ei ihan tyypillisiä ranskalaisia nimiä.
- Perinteisiä suomalaisia.
- Suomalaisia? No pojat ovat kaukana kotoa.
- En nyt tiedä, koska legioona on koti.
- Niinpä. Fiona vastasi hymyillen.

Äkkiä alkoi kuulua raskasta tulitusta kauampaa kesken jutustelun.

- Mitä nyt? Fiona kysyi hermostuneena.
- Minä selvitän tilanteen. Timo Rotko sanoi, nousi ja lähestyi panssariauton kuljettajaa.
- Mitä siellä tapahtuu?

- Vähän matkan päässä kapinalliset tulittavat kiivaasti yhtä helikopteria.
- Mitä me nyt teemme? Kalle Kova kysyi.
- Tuhoamme tietenkin ajoneuvot ja sen jälkeen jatkamme kohti kohdettamme.
- Taisi perussuunnitelma kusta?
- No joo, se hiljainen lähestyminen voidaan unohtaa, mutta yksi kopteri ja hävittäjä on tänään menetetty, joten toi kopteri me pidetään ilmassa.
- Selvähän se.

Muukalaislegioonalaisten ajoneuvot lähtivät lähestymään kapinallisten ajoneuvoja.

Kalle Kova nousi ripeästi katolle ja otti konekiväärin hallintaansa. Autot lähestyivät nopeasti ja olivat muutaman sadan metrin päästä kapinallisten ajoneuvoista.

Toisen kapinallisen auton komentaja oli noussut seisomaan. Hän huomasi legioonan ajoneuvot Liian myöhään.

- Tulta. Timo Rotko käski.

Kalle Kova tulitti kevyellä konekiväärillä sarjan kohti ensimmäistä ajoneuvoa. Myös maastoauton konekivääri oli kovassa käytössä, jossa oli nyt Hans.

Kapinallisauton kuljettaja panikoi ja veti välittömästi pakin päälle luotien alkaessa vihellellä vieressä.

Auton lavalla oleva komentaja ei ollut varautunut äkkipysäykseen ja hän menetti tasapainonsa ja lensi maahan.

Kolmas kapinallis Toyota panikoitui ja lähti ajamaan pois päin. Tiger oli huomannut tilanteen muuttuneen ja ampui ohjukset kohti kolmatta autoa.

Se räjähti palasiksi.

Kapinallisten autot paloivat, Tiger pyöri alueen yläpuolella ja Muukalaislegioonalaiset purkautuivat ajoneuvuoista ja tulittivat kaikkea mikä liikkui.

Kohta ei liikunut enää yhtään mikään.

Pikkuhiljaa käsiä alkoi nousta ylös, sekä kuulua kovaa valitusta niiltä, jotka olivat haavoittuneet.

Muukalaislegioonalaiset alkoivat vangitsemaan kapinallisia ja laittamaan näiden kädet selkien taakse ja niihin vielä muoviset nippusiteet.

- Hienosti toimittu. Fiona sanoi ja hulmutti hiuksiaan aurinkoa vasten.

- Kiitos. Timo Rotko vastasi.

Kalle Kova tuli Timo Rotkon luo.

- Mitäs nyt tehdään?

- Kohde on tuon kukkulan takana. Timo Rotko sanoi.

- Kapinalliset ovat varmaan kuulleet nämä taistelun äänet ja voivat olla valmiina.

- Todennäköisesti. Voi myös olla, että sielläkään ei ole panttivankeja.

- Mitä siis ehdotat?

- Mennään sinne varovaisesti kapinallisten autoilla, jahka olemme ensin kuulustelleet näitä kapinallisia.

- Kuulostaa hyvältä suunnitelmalta. Timo Rotko ilmoitti vielä radiolla helikopterille, että he eivät tarvitsisi apua ja helikopteri lähti poistumaan alueelta.

Legioonalaiset vilkuttivat vielä kauemmas kaartuvalle helikopterille.

20. LUKU

Palattuamme Selli majoitukseen, kerroin Timolle ja Maaritille mitä olin saanut selville taksitolpan luona.

- En ymmärrä miksi bordelli on olemassa, jos taksikuski sanoi, että tyttöjä pidetään vankeina ja... Maarit sopersi sekavasti, mutta keskeytin hänet.

- Huomioi nyt kuitenkin, että Susku tuli tänne omasta tahdostaan. Prostituutio on sellainen ala, että kannattaa varautua siihen, että voi joutua tekemisiin todella vaarallisten ihmisten kanssa.

- Mutta, eikö poliisi tee mitään?

- Kyseessä on Janhusen liiketoiminta. Janhunen on vaikutusvaltainen rikollinen ja osaa kyllä huolehtia niistä ihmisistä, jotka saattavat vaikeuttaa hänen liiketoimiaan.

- Väitätkö, että poliisit on lahjottu.

- Tai eivät uskalla tarttua Janhuseen ja hänen liiketoimiinsa. Sanoin.

- Janhunen pääsee kuin koira veräjästä. Maarit sanoi.

- Niinpä. Eipä olisi ensimmäinen kerta, kun pahat ihmiset selviävät omalla häikäilemättömyydellään.

Timo katsoi minuun kysyvästi.

- Mitä tehdään seuraavaksi?

- Mielestäni tähän uuteen osoiteeseen pitää mennä nyt ja yrittää tuoda Susku tänne vaikka väkipakolla.

- Noin vain?

- Jos Susku edes on siellä? Timo sanoi ja sai Maaritin kyönelehtimään.

- Oletetaan nyt niin, että Susku on siellä. Sanoin ja katsoin Timoon tuimasti. Hän ymmärsi sanoneensa tyhmästi.

- Mennäänkö äkkirynnäköllä? Timo kysyi ja en enää ollut ihan varma oliko ollut viisasta ottaa sotahullu ja adrealiinista iloa saava mies mukaan tällaiseen operaatioon, jolla on vielä luonnevikainen koirakin mukanaan.

- Ei, menen sinne mukamas asiakkaana ja yritän saada Suskun ja sitten yritän puhutella hänet mukaani ja sitten me vain kävelemme sieltä pois. Kuulostaa naivilta edelleen, mutta jos sen toteuttaa tarpeeksi päättäväisesti ja määrätietoisesti, voi hyvinkin toimia.

- Se voi edelleen onnistua, vaikka osoite onkin nyt toinen. Sinun kannattaa mennä myöhään, jotta voimme käyttää yötä hyväksemme. Et mene sinne kuitenkaan alasti.

- Kyllä ajattelin pitää tämän puvun päälläni.

- En minä sitä tarkoittanut ja tiedät sen. Timo sanoi tuimasti.

- Tiedän, mutta toivon ettei aseita tarvitsisi käyttää.

- Sitä toivon minäkin, mutta on hyvä olla varmuuden vuoksi kättä pitempää, jos asiat eivät menekään meidän suunnitelmien mukaan.

- Luulen, että minut voidaan käpälöidä, kun menen sinne aseiden tai nauhurin vuoksi, joten jätetään ase tällä kertaa pois kuvioista.

- Mutta...

- Ei mitään muttia tällä kertaa. Menen ilman aseita ja jos tulee ongelmia luotan siihen, että tulet pelastamaan minut pulasta.

- Maarit oli hiljaa omissa ajatuksissaan ja rapsutti huomion kipeää Jonea, kun me juttelimme Timon kanssa sivumalla.

- Mitä mieltä olet Maaritin mielentilasta? Kysyin mukamas viettomasti.

- Paha sanoa, kai sitä omasta lapsestaan on huolissaan.

- Niinpä, viitsisitkö katsoa hänen peräänsä?

- Tietenkin. Timo vastasi.

Palasimme huoneeseen ja otimme oluet. Maarit makasi sängyllä

omissa ajatuksissaan. Jone makasi hänen jaloissaan ja tuhisi unissaan.

Sitten vain odottelimme pimeään tuloa ja se nosti meidän kaikkien hermot pintaan.

En pitänyt odotteluista yhtään.

Olin Oinas ja luonteeseeni kuului, että ensin hypättiin ja vasta myöhemmin mietittiin sitä, että kannattiko sitä ylipäättään hypätä alunperinkään.

Suunnitelma oli edelleen se, että lähtisimme hotellista, menisimme ilotaloon, ottaisimme Suskun suoraan mukaamme ja ajaisimme neljästään suoraan Kotkaan.

Huonokin suunnitelma on parempi kuin ettei olisi ollenkaan suunnitelmaa, vaikka rehellisyyden nimissä eihän meillä ollut mitään suunnitelmaa.

Meillä oli vain epämääräinen lappu, joka osoitti epämääräisen paikkaan ja joka oli saatu taksitolpalta osoite epämääräiseen osoitteeseen ja minkään näköistä suunnitelmaa miten tulisi toimia, jos Susku olisikin siellä, niin ei ollut mitään muuta kuin tyttö kyytiin ja pakoon.

Ilta saapui ja lähdimme ajamaan kohti Nummelaa ja sen pientä kaupunginosaa, Jormalaa jota virallisesti ei ollut olemassakaan.

Googlasta olimme vähän katselleet minne me olimme menossa. Siellä oli ennen ollut vuokrahuvila-alue, joka oli purettu ja sinne oli rakennettu yksityinen huvila.

Virallisesti se oli yksityisrakennus ja siellä ei pitänyt olla mitään aktiivista toimintaa.

Sen osoitteen olin saanut ja sen ohi me olimme ajaneet ja siellä näytti olevan autoja sekä ihmisiä ulkona tupakalla, että ei se mikään autio huvila ollut.

Minä uskoin, että siellä voisi hyvinkin olla bordelli.

Jone oli alkanut ulista, kun se oli jätetty yksin hotellihuoneeseen, joten Jone oli itse kutsunut itsensä mukaan tälle seikkailulle.

Timo oli naputellut osoitteen navigaattoriin ja ajoimme suoraan talon luokse. Taksikuski ei ollut huijannut meitä.

Katsoin Timoon ja hän tiesi mitä ajattelin.

- Kävi mielessä. Sanoin.
- Kaikkeen pitää varautua.
- Mistä te oikein puhutte? Maarit kysyi.
- Siitä, että taksimies on voinut kertoa että me olemme tulossa. Vastasin.
- Pelottaako? Maarit kysyi.
- Kyllä minä voin myöntää, että pelottaa. Sanoin pelottomasti.
- Haluatko perua?
- En. Silti, ei se sitä tarkoita etteikö pelottaisi.
- Pelko on hyvä asia. Timo sanoi. Se pitää aistit kirkkaina ja estää hölmöjä asioita tapahtumasta parhaimmillaan.
- Niinpä.

Kalliita autoja oli talon ympärillä paljon.

- Liiketoiminta näyttää kukoistavan. Kuinka toimitaan?
- Jätä auto sivummalle, minusta on parempi, että kävelen sinne.
- Siinä on se ongelma, että olen liian kaukana auton kanssa, kun tulet ulos Suskun kanssa. Timo sanoi.
- Mutta jos talon porukka näkee sinut ja Maaritin autossa, niin se herättää epäilyjä.
- Voit olla oikeassa.
- Yleensä olen.

- No nyt tehdään kuitenkin näin: Annan sinulle aikaa mennä ilotaloon sisään. Kun olet sisällä saat vartin aikaa etsiä Suskun ja jos tarvitset lisää aikaa, niin lähetä tekstiviesti. Sitten ajan auton lähelle ovea ja jos sinua ja Suskua ei näy tai tekstiviestiä ei ole tullut, niin lähden tulemaan talon sisälle etsimään sinua ja tyttöä. Ymmärsitkö?

- Valitettavasti kyllä. Siinä on vain se, että tuolla toiminnalla voi tulla pahaa jälkeä.

- Joo, mutta ne kaverit ovat saaneet tietää sinusta ja ovat tehneet sinulle väijytyksen, niin sinulla on hyvä olla tukea ja ennen kaikkea tulitukea.

- Olet oikeassa, tuo ajatuskulku elämä ei edes käynyt pienessä mielessäni. Sanoin suhtellisen sarkastiseen sävyyn.

Nousin autosta ja lähdin kävelemään varovaisin askelin kohti taloa, josta ilo ja riemu jo kuului.

Ovella oli vahtimestari tai noin 25-35 vuotias hyvin treenatun oloinen kaveri, jolla oli halpa smokki päällä, joka ei peittänyt kainalokotelossa olevaa asetta.

- Iltaa.

- Iltaa. Minulle annettiin Helsingistä tämä osoite. Sanoin.

- Käykää vain sisään.

Hermostuneisuuteni kasvoi ja jotenkin tuntui, että sisäänpääsy oli yllättävänkin helppoa.

Ajatus väijytyksestä vain kasvoi mielessäni.

Noin 50-vuotias - ikäisekseen hyvännäköinen - nainen kauniissa Marimekon mekossa lähestyi minua. Tuli näyttelijätär Satu Silvo mieleen.

Sain oikeasti ponnistella saadakseni itsestäni stoalaisen käytöksen esiin, joka oli pelastanut minut niin monesta eri tilanteesta, jonne tavallinen suomalainen mies ei koskaan joutuisi.

Eikä pitäisikään joutua.

- Tulitko etsimään seuraa? Hän kysyi.
- Kyllä, oli rankka neuvottelu ja nyt pitäisi purkaa paineita.
- No sehän onnistuu täällä.
- Rouva lähti viemään minua kohti salonkia.
- Katselehan ympärillesi. Tytöt kyllä auttavat ja vastaavat kysymyksiisi, jos sinulla on jotain erikoisvaatimuksia.
- Mitä tämä kaikki tulee maksamaan.
- Tytöt kyllä kertovat hinnaston ja maksu on sinun ja tytön välinen asia.
- Sinä siis vain hoidat esittelyn?
- Jotain sen suuntaista.

Sohvilla istui paljon nuoria hyvännäköisiä naisia ja miehet heidän ympärillään puhuivat kovaäänisesti peittääkseen oman hermostumisensa.

Minusta monet paikalla olevista miehistä, hyvin pukeutuneista liikemiehistä eivät näyttäneet käyttävän säännöllisesti seksin ammattilaisia.

Heidän kehonkielensä kertoi, että he olivat aivan liian turhautuneita ja hermostuneita.

Tietenkin paikalla näytti olevan ne pari tyyppiä, jotka olivat kuin kala vedessä.

Katsoin tyttöjä yritin tunnistaa heistä Suskun ja lisäksi minulla oli Maaritin antama kuva Suskusta.

Viimeinen kuva jonka Maarit oli ottanut tyttärestään, ennen kuin heidän tiensä olivat eronneet.

Huoneen perällä räiskyvän takkatulen vieressä oli isokokoinen musta kaveri. Musta kaveri katsoi minuun.

Nyökkäsin häntä kohti, hän nyökkäsi takaisin.

Katsoin huoneen miehiä tarkemmin ja huomasin heidän käytöksestään, että paikalla oli pari muutakin "portsaria".

He yrittivät näyttää asiakkailta, mutta heidän ruumiinkielensä kertoi minulle muuta.

Olin opiskellut muunmuassa kylmälukemista ja osasin päätellä ihmisten käyttäytymisestä ja pukeutumisesta yhtä ja toista.

Pakotin naamalleni hymyn kaltaisten ja lähdin pyörimään naisten keskuuteen.

Äkkiä mieleeni tuli Timo.

Kuinka kauan olin ollut sisällä? Viisikö minuuttia vai oliko jo mennyt kymmenen ja Suskusta en tiennyt vielä yhtään mitään. Olisiko pitänyt laittaa tekstiviesti ja pyytää lisää aikaa.

Pelkäsin koko ajan Timon hyökkäävän sisään ja aloittavan karmaisevan näytöksensä.

Timo oli kertonut siitä kaikesta paskasta mitä hän oli tehnyt muukalaislegioonassa, lähinnä afrikassa. Malissa hän oli käynyt vähän aikaa sitten pyörähtämässä, mutta siitä hän ei puhunut paljoakaan.

Ne eivät olleet mieltä ylentäviä kuvia mitä Timo kertoi siellä tehneensä.

Eniten minua huolestutti se, että hän tuntui kaipaavan sinne ja ikävöivän niitä tapahtumia, jotka saavat tavallisen ihmisen oksentamaan.

Kävelin ja katselin sinne tänne ja toivoin Suskun näkyvän. Äkkiä tunsin hennon käden olkapäälläni.

- Haluaisitko seuraa?

- Käsi kuului nuorelle tytölle: varmaan jotain 18-19 vuotias blondi, jolla oli upea runko.

- Minä haluaisin tietyn tytön. Sanoin.

- No tässähän minä unelmiesi tyttö olen.

- Olet kyllä viehättävä, mutta kun sain tämän osoitteen, niin antaja sanoi, että minun pitäisi kysyä Suskusta. Susku kuulemma tekee spesiaaleja. Vastasin.

- Mikä vittu siinä virtsassa viehättää? Tyttö sanoi kovaa ääneen ja sai ympärillä olevat monet muut ihmiset katsomaan meihin.

Yritin hymyillä, mutta väkinäistähän se oli. No nyt kukaan ei ainakaan pitäisi minua jonain yksityisetsivänä, joka oli etsimässä jotain tyttöä.

- Hän on siis täällä?

- Oli.

- Mistähän hänet voisi ta...

Lauseeni jäi kesken, kun katseeni oli huomannut huoneeseen saapuneen kaksi uutta miestä.

Toinen oli pitkä tyhmän oloinen hujoppi ja toinen oli pieni musta kääpiö. Olin tavannut molemmat aikaisemmin Leikarin Motellissa Kotkassa.

21. LUKU

Muukalaislegioonalaiset olivat koonneet kapinalliset ringiin.

Kalle Kova tuli ensimmäisenä patsastelemaan vangittujen kapinallisten eteen.

Timo Rotko oli keskittynyt juttelemaan Fionalle.

Kalle Kova otti esiin valokuvan panttivangeista, joka oli ollut maastoautossa ja joka oli näytetty ryhmälle ennen kuin operaatio oli alkanut.

- Me etsimme näitä miehiä tiedätkö heistä mitään? Kalle Kova kysyi vaatimaan sävyyn edessään olevalta turbaanin omaavalta kapinalliselta.

Kukaan kapinallisista ei tehnyt elettäkään kertoakseen yhtään mitään.

- Missä ovat panttivangit ovat? Kuinka paljon siellä on kapinallisia vastassa? Kalle Kova jatkoi vaativampaan sävyyn.

Kalle Kova lähestyi nuorinta tuaregia. Kaverin silmissä oli uhmaa ja hän sylkäisi Kalle Kovan kengille.

Siinä samassa Kalle Kova kaivoi aseensa, Pamas G1 -pistoolin ja ampui kaverin vieressä olleen tyypin.

Ruho kaatui turtana maahan.

- Jumalauta. Tuohon ei ollut lupaa. Timo Rotko huusi juostessaan tapahtuma paikalle.

- Meidän pitää löytää vangit keinolla millä hyvänsä. Kalle Kova vastasi ylimieliseen tyyliinsä.

Äkkiä mies tai pikemminkin poika, jota oli uhattu pistoolilla alkoi puhua alkeellisella englannilla kasvot aivan kalpeina.

- Tämä menee nyt niin, että sinä ja pari muuta kapinallista viette meidät autoilanne huvilalle ja me käymme hakemassa panttivankimme sieltä pois. Toivottavasti tämän enempää verenvuodatusta ei tarvita. Timo Rotko sanoi kuunneltuaan pojalta saamansa informaation ja käskytti

Kalle kovaa menemään sivummalle.

Timo Rotko katsoi kapinallisten autoja ja huomasi, että vain yhtä kapinallisten autoa pystyisi käyttämään operaatiossa.

- Huomioikaa se, että vähäisinkin väärä teko teiltä johtaa teidän ja miestenne kuolemaan. Timo Rotko sanoi.

Poika katsoi Timo Rotkoa alistuneesti ja nyökkäsi vaisusti. Sen jälkeen Timo Rotko vaati joitain kapinallisia riisutumaan ja legioonalaisia vetämään heidän vaatteensa päällensä.

Pian legioonalaiset näyttivät ihan kapinallisten taisteluryhmältä.

Viisi muukalaislegioonalaista ja kaksi kapinallista nousi yhteen Toyotaan, josta oli heitetty ilmantorjuntakonekivääri maahan.

Pari legioonalaista jäi vahtimaan muita vankeja sekä myös Fiona jäi paikalle pitäessään pistoolia kourassaan.

Timo Rotko pisti merkille, että Fiona oli katsonut Kalle Kovaa oudosti, kun tämä oli kylmäverisesti teloittanut yhden kapinallisen.

Operaatio oli kesken ja Kalle Kovaa kuitenkin tarvittiin tämän omavaltaisesta käyttäytymisestä huolimatta.

Auto lähti kohti rakennusta, joka oli vähän matkan päässä ja jossa panttivangit olivat sekä vanhemman, että uudemman "tiedustelutiedon" mukaan.

Rakennuksen lähetyvillä olevat vartijat olivat valppaina lähinnä kovien taisteluäänien takia, koska niitä oli kuulunut jo hyvän aikaa.

Hetken aikaa vartijat näyttivät helpottuneilta, kun heille tuttu auto, jossa oli tutun tuntuisia ihmisiä lähestyi heitä.

Äkkiä toinen mukaan pakotetuista kapinallisista alkoi huitoa ja huutaa kovaa ääneen.

Kalle Kova heitti miehen liikkuvasta autosta ja ampui tämän ennen kuin tämä osui maahan.

Tämän seurauksena auto, jota ajoi legioonalainen alkoi kiihdyttää kovempaa kohti rakennusta.

Rakennuksen vartijat havahtuivat, että kaikki ei nyt ollutkaan niin kuin piti ja alkoivat välittömästi tulittaa heitä vastaan tulevaa autoa.

Muukalaislegioonalaiset vastasivat tulitukseen ja olivat tarkempia.

Molemmat rakennuksen luona olevat vartijat tipahtivat välittömästi

muukalaislegioonalaisten tulituksen alettua.

Auto kiihdytti kohti rakennusta.

Rakennuksista alkoi tulla entistä enemmän kapinallisia ulos, jotka menivät välittömästi aseisiin ja aloittivat tulituksen lähestyvää autoa kohtaa.

- Pysykää matalana. Timo Rotko huusi legioonalaisilleen.
- Ajetaan kovaa vauhtia kohti taloa ja kaarretaan sen jälkeen jyrkästi sivulle. Kalle Kova huusi kuljettajalle. Legioonalainen nyökkäsi.
- Mitä sinulla on mielessäsi? Timo Rotko kysyi.
- Vain pari käsikranaattia.
- Selvä. Voi tehota noihin.

Auto oli jo lähestynyt suhteellisen lähelle rakennusta, eivätkä kaikki kapinalliset olleet saaneet hyvää tähtäyspaikkaa legioonalaisten tarkan ja tappavan tulituksen takia.

Luoteja ottanut Toyota kääntyi viime tingassa talon seinän kohdalta, jolloin Timo Rotko ja Kalle Kova pääsivät heittämään käsikranaatit talon eteen.

Kuului kaksi räjähdystä, kiroilua ja huutoa, kun auto ohitti talon.

Toyota ajoi sivummalle ja muukalaislegioonalaiset hyppäsivät maahan lavalta ja alkoivat edetä kovasti tulittaen kohti taloa.

Kapinallisia kaatui tulituksen yltyessä, vaikka he yrittivät vastata tuleen kiivaasti.

Taistelun tuoksinassa muukalaislegioonalaiset olivat unohtaneet toisen kapinallisen auton luo.

Tämä näki tilaisuutensa ja käynnisti auton sekä koitti paeta paikalta.

- Perkele. Timo Rotko huusi.

Muukalaislegioonalaiset näkivät mitä tapahtui ja he alkoivat tulittaa autoa kiivaasti, niin kiivasti, että auto sai osumia, pysähtyi ja alkoi vuotaa bensiiniä.

Uusi sarjatulen aalto osui autoon ja se syttyi palamaan.

Kapinallinen juoksi vaatteet tulesa autosta ulos ja huusi tuskasta ennen kuin tulitus kaatoi hänet verisenä maahan.

Kalle Kova ryntäsi rakennukseen ensimmäisenä Timo Rotko perässään.

- Jumalauta miten hienoa elämää! Kalle Kova huusi

painuessaanjuostessaan sisään rakennukseen.

22. LUKU

Moni asia kiersi mielessäni, kun katsoin Robertia silmiin, varsinkin se miksi he olivat täällä.

Eivätkö he olleet Janthusta paossa?

Tämänhän pitäisi olla mitä viimeisin paikka, jonne he tulisivat, mikäli he siis alunperinkään olivat puhuneet totta.

Robert ei heti tajunnut minua, mutta se pitkä hujoppi, jonka nimen olin armollisesti unohtanut katsoi minuun hyvin tunnistavasti.

Seisoin paikalleni jähmettyneenä sekunnin ja mietin mitä tekisin.

Lähdin kävelemään kohti ovea jättäen minua jututtaneen nuoren ilolinnun tylästi yksin lattialle hänen suureksi hämmästyksekseen.

Toivoin, että voisin livahtaa Robertin ja hujopin ohitse, vaikka tiesin, että vaikeaa siitä tulisi.

Koitin hymyillä itsevarmasti ja toivoin, että he olisivat unohtaneet minun kauniit kasvoni.

- Ei onnistu tänään. Hujoppi sanoi ja laittoi kätensä minun ja oven eteen.

En epäröinyt sekuntiakaan.

Potkaisin hujoppia nivusiin ja hän meni heti polvilleen ulvoen jotain käsittämätöntä.

Samalla muistin, että eikö Robert kutsunutkin häntä Tumpiksi.

Kaksi isokokoista asiakkaana mukamas ollutta turvamiestä saapui minun ympärilleni, Robertin huudettua minun olevan kyttä.

Se ei pitänyt paikkaansa, vaikka siinä tilanteessa se toimikin vallan loistavasti.

Hetken päästä huomasin olevani tilanteessa, jossa kaksi isokokoista kaveria piti kiinni käsistäni Tumpin lyödessä minua.

Sain koko ajan iskuja vartalooni ja tärisin niiden iskuista.

Silmissäni alkoi sumeta ja aloin miettiä olisiko tämä hyvä hetki alkaa uskoa Jumalaan, toisaalta mikäpä on?

Äkkiä kuulin kovanlaukauksen äänen ja sitten näin Timon pumppuhaulikko käsissään.

Jone oli Timon vierellä ja haukkui sekä irvisteli ihmisille.

Kaikki olivat kauhusta kankeina, paitsi Tumppi, joka lähti nyrkit pystyssä juoksemaan kohti Timoa.

En voinut ymmärtää miten joku yrittää käydä käsiksi isokokoiseen muukalaislegioonalaiseen, jolla on pumppuhaulikko.

Tumppi päätti näin kuitenkin tehdä.

Tumppi juoksi nyrkit pystyssä Timoa kohti, joka väisti kaverin hyökkäyksen ja iski sen jälkeen kovaa pumppuhaulikon perällä kaveria leukaan.

Kuului ilkeän kuuloinen rusahdus ja sen jälkeen Tumppi mumisi jotain käsittämätöntä sylkiessään verisiä hampaitaan kalliin näköiselle matolle, jossa oli nussivia ihmisiä.

Timo potkaisi kaveria vielä varmuuden vuoksi mahaan ja osoitti haulikollaan muita lihaksikkaita vartijoita.

- Otetaanpas pojat rauhallisesti, ettei satu vahinkoja tämän enempää.

- Voi tättä kippua. Tumppi kirkui.

Menin Timon ja Jonen viereen.

Olo oli heti turvallisempi, kun vieressä seisoj entinen muukalaislegioonan sotilas, jolla oli käsissään pumppuhaulikko.

Äkkiä kuulin ääntä takanamme ja huomasin siellä olevan Maaritin, jolla oli Clockin pistooli kädessään.

- Löysitkö Suskun?

- Ei ole kuulemma täällä. Sanoin.
- Missä Susku sitten on?
- En tiedä mutta kysytään. Sanoin ja käännyn Robertin suuntaan.
- Sinun paskojen neuvojesi takia me olemme täällä ja me haluamme tietää missä rouvan tytär on.
- Jos ei täällä, niin en tiedä missä. Robert vastasi.
- Joo, en taida ihan uskoa sinua sanoin. Sinä lähdet mukaamme.
- Mutta en min...
- TURPA KIINNI JA TÄNNE. Timo huusi ja sai Robertin virtsaamaan housuihinsa. Minultakin lirahti vähän, tuli se sen verran kovalla äänenpainolla ja yllättäen. Lisäksi Jone vielä haukkui ja murisi rehvakkaasti taustalla.

Robert lähti laahustamaan alistuneena meitä kohti.

- Menkää jo autolle, minä pidättelen herrasväkeä. Timo sanoi.

Maarit osoitti Robertia aseella, kun lähdimme kävelemään ulos. Ulkona avasin oven eteen ajetun auton takapaksin.

Mietin, että missähän ovella ollut ovimikko tällä hetkellä oli. Otin Timon auton hansikaslokerosta käsiraudat.

- Hyppää lavalle. Käskytin Robertia.
- Enpä taida.

Maarit huitaisi Robertia aseella takaraivoon.

- Nyt sinne ja sassiin, en pyydä toista kertaa. Robert nousi auton lavalle ja minä menin perässä ja laitoin Robertille käsiraudat sekä hänen kätensä selkensä taakse.

Sitten Timo soitti puhelimeeni.

- Joko voin tulla?

- Joo ollaan autossa, voit tulla.

Käynnistin Dodge Dakotan ja näin kuinka Timo juoksi meitä kohti haulikko käsissään ja Jone ravasi hänen vierellään.

Olin jo avannut takapenkin oven ja ensin Jone hyppäsi sinne ja heti perään tuli Timo.

Sitten ja minä painoin kaasua ja jyrkevä neliveto lähti ottamaan etäisyyttä bordelliin.

Timon perässä tuli monta miestä, jotka alkoivat tulittaa meidän peräämme.

Auton takavallo räjähti tulituksen voimasta ja toivoin ettei lavalle olisi osunut.

Taitaisi Janhuselle tulla selittämisen paikka meidän käyntimme takia ajattelin ja ehkä koko talo jouduttaisiin sulkemaan.

- Jumalauta, että oli hauskaa. Timo sanoi.

- Sinä olet aina ollut meistä se jossa on ollut vikaa. Sanoin.

- Kyllä kannatti tälle reissulle lähteä, vaikka aluksi haparoinkin.

Ajoin tarkoituksella edessä olevan kuopan päälle ja olin kuulevinani lavalta jotain ihmeellistä mölinää.

23. LUKU

- Mulla ei kyllä tästä ole oikein hyvät tuntemukset. Me sentään kidnappasimme ihmisen. Sanoin.
- Kyse on minun tyttärestäni, minä en oikein paljon perusta mitä mieltä sinä olet. Maarit sanoi.

Vastaus tuli sellaisessa muodossa ja niin jäätävästi, että tunsin ensimmäistä kertaa suhteemme aikana itseni täysin mitättömäksi.

- Ymmärrän kyllä tunteesi, Jorma, mutta tuo pikkupaska järjesti meidät kuseen. Lisäksi hän jättää oleellisia asioita mitä ilmeisemmin kertomatta, joten hänestä täytyy saada paljon nykyistä enemmän irti. Timo sanoi ja sai Maarilta hyväksyvän nyökkäyksen.

Olimme löytäneet pienen sivutien Vesikansan tien varrelta ja menneet sinne odottelemaan tilanteen rauhoittumista.

Tällaisissa tilanteissa yleensä takaa-ajajat lähtivät perään.

Tai vastaavanlaiseen kuvioon olin jo hyvin ehtinyt tottua kulmikkaan ja tapahtumarikkaan elämäni aikana. Lisäksi elokuvissa ja TV-sarjoissa näin tapahtui koko ajan.

Joten oli ihan luontevaa, että takaa-ajettu pysähtyi turvallisen matkan päähän ja arvioi tilannetta.

Timolla oli suunnitelma, jolle Maarit oli antanut siunauksensa. Itse en sen kanssa ollut oikein sinut.

Timolla oli aikomuksena hakata Robertista kaikki tieto mikä tällä oli Suskusta.

- En oikein pidä ajatuksesta. Sanoin.
- Käytämme vain sen verran voimaa, että hän alkaa puhua. Timo sanoi.
- Sekin vain voi olla liikaa, hei kyseessä on kuitenkin kääpiö.
- Muista kuitenkin se, että teimme pitkän matkan Kotkasta tänne tuon pienen kaverin väitteen takia. Ja se maksoi jo kaksi tonnia, että Maaritin tytär on täällä. Sitten tytär ei olekaan täällä, mutta kaveri saapuu

paikalle vaikkei hänellä pitäisi olla tänne mitään asiaa. Minusta kaveri salaa jotain.

- Emme me ajaneet näin pitkää matkaa, että palaisimme tyhjin käsin. Maarit sanoi.

- No niin puheet sikseen. Timo sanoi, nousi lavalle ja nosti Robertin kevyesti lavalta maahan.

Jone juoksenteli jonnekin pusikkoon ilmeisemmin paskalle.

Kalpea musta kääpiö nimeltä Robert katsoi meitä ja oli takuulla kuullut mistä olimme puhuneet.

- Ei väkivaltaa.

- No se riippuu ihan sinusta. Timo sanoi.

Maarit lähestyi mustaa kääpiötä.

- Sinä sanoit, että tyttäreni olisi täällä.

- En tainnut ihan niin sanoa, sanoin että hän on ollut täällä ja mitä todennäköisemmin, voi olla vieläkin, mutta en sanonut varmasti et...

Timo veti pumppuhaulikon perällä Robertia. Robert tipahti polvilleen.

- Ei lähdetä tuolle tielle. Eihän?

Maarit kysyi uudestaan.

- Missä on tyttäreni?

- Tämä on sitten pitempi tarina ja en voi lyhentää sitä.

- No kerro sitten vähän pidempi tarina. Mikäs kiire meillä tässä on vähän ammuskeltiin, suututettiin Janhusen gorillat ja ihan kuin kauempaa kuuluisi sireenin ääniäkin. Joten pistäppäs tarinaan vauhtia. Timo sanoi.

- Kuten sanoin meille Tumpin kanssa tuli ongelmia Janhusen kanssa.

- Koska te kavalsitte rahaa ja jätte siitä kiinni.

- Niinpä.

- Vähät väliä siitä mitä te olette tehneet tai minne menneet. Missä on Susku? Maarit sanoi ja hän oli ilmeisesti hermostunut, koska hän painoi käsissään olleen Glockin piipun mustan kääpiön ohimolle.

- Rouva ottaa nyt rauhallisesti. Robert sanoi ääni väristen.

- Missä on tyttäreni?

- No jos rouva ottaa vähän takapakkia, niin kerron kyllä.

Maarit tuli taaksepäin askeleen verran.

- Minäpä vähän lyhennän tarinaa yleisön kiihtyneisyyden takia...
Janhunen

lähetti meille viestin ja sanoi, että voisi antaa tekemme anteeksi, jos tekisimme hänelle palveluksen.

- Millaisen palveluksen? Kysyin.

- Meidän pitäisi tappaa yksi kaveri, joka oli Janhuselle velkaa.

- Kuka? Timo kysyi.

- Vähät siitä. Nyt on kyse tyttärestäni. Maarit sanoi.

- Ihan rauhallisesti, olen tulossa siihen.

- Pistäppä kaveri tarinaasi vauhtia. Minä sanoin.

- Te ette pidä siitä mitä minä tulen sanomaan.

Maarit painoi aseensa Robertin ohimolle uudestaan.

- Missä on tyttäreni?

- Janhunen on rakastunut Suskuun. Robert sanoi.

- Rakastunut? Maarit sanoi epäuskoisena.

- Mitä se tarkoittaa? Kysyin.
- Se tarkoittaa sitä, että Janhunen otti Suskun pois kierrosta ja on tekemässä hänestä omaa naistaan.
- Missä? Kysyin.
- En ole varma.
- No heitä paras arvaukseksi? Maarit sanoi ja päästi varmistimen irti.
- No Janhusella on esimerkiksi hieno kartano Helsingissä.
- No ilmeisesti me sitten lähdemme Helsinkiin. Timo sanoi.
- Siltä näyttää vastasin.

Timo nosti Robertin ylös ja laittoi takaisin lavalle.

- No niin haetaan kamat hotellista ja lähdetään kohti Helsinkiä. Vai mennäänkö suoraan?
- Hyvä idea. Maarit sanoi.
- Mennäänkö me ihan suoraan sinne, ilman valmisteluja. Vastustelin.
- Mennään virran ja tuntuman mukana ja katsotaan mitä eteen tulee. Timo sanoi.
- Hei, ei toimita enää päättömästi. Mennään Kotkaan ja suunnitellaan seuraava operaatio. Tilanne on nyt muuttunut. Lisäksi meidän toimistosta löytyy pieni selli, jonne voimme alustavasti Robertin laittaa.
- Eihän firmaasi pitänyt sotkea tähän.
- Suunnitelmat muuttuvat. Ei minulla käynyt aamulla pienessä mielessäkään, että illalla olemme kidnappanneet mustan kääpiön.
- No nyt meillä on taas suunta. Timo sanoi.
- Mutta ei taaskaan suunnitelmaa. Sanoin.
- Tehdään niin kuin tähänkin asti.

- Mikä tarkoittaa mitä?

- Improvisoidaan matkan varrella alustavan ideoinnin pohjalta

Timo meni autoon ja käynnisti sen. Maarit katsoi minuun.

- Tuletko mukaan?

Timo avasi auton ikkunan ja vihelsi. Jone juoksi puski takapenkille suussaan kuollut jänis.

En sanonut mitään vaan menin takaisin autoon.

Auton lavalta kuului hemmetinmoista mekastusta rasistisesta käyttäytymisestä pienikokoisia kohtaan, mutta en kiinnittänyt siihen mitään huomiota.

En enää jaksanut välittää.

24. LUKU

Timo Rotko tuli Kalle Kovaa selkeästi jäljessä kapinallisten rakennukseen, joka oli saanut muutaman osuman pitkään jatkuneissa pommituksissa.

Eikä sitä olisi edes pitänyt jonkun kapinallisjohtajan tukikohtana.

Timo Rotko ohitti kaksi kuollut kapinallista, kun hän tuli sisälle taloon.

Sisällä rakennuksen alatasolla Timo Rotko näki, kun Kalle Kova tähtäsi kapinallista päähän ja kaksi muuta kapinallista oli maassa polvillaan.

Pari muuta kapinallista makasi maassa verisinä ja kuoleman oikein pystyi haistamaan.

Jos siis piti ylipäättään sen hajusta.

- Missä panttivangit ovat ja minä en sitten jaksa jankata sinun kanssasi tätä asiaa enää kovinkaan kauaa. Kalle Kova suorastaan sylki sanat kapinallisen naamalle.

- Tuosta pienestä ovesta pääsee portaikkoon, joka vie vintille jossa he ovat. Kapinallinen vastasi heikolla englannilla ääni väristen.

Timo Rotko aavisti, että Kalle Kova oli ehtinyt käyttää jo aiemmin hyväksi todentamaa kuulustelutekniikkaansa.

Timo Rotko ei pitänyt siitä, että Kalle Kova toimi epäammattimaisesti ja täysin omavaltaisesti, mutta kieltämättä tämä sai kovia tuloksia aikaan taistelukentällä.

- Kiitos. Kalle Kova sanoi ja löi kaveria kovaa rynnäkkökiväärin perällä leukaan.

- Oliko tuo nyt taas ihan välttämätöntä? Timo Rotko kysyi

- Minusta kyllä oli. Timo Rotkon takaa tuli yksi legioonalainen ja Timo käskytti hänet vartioimaan vangittuja kapinallisia, jotka oli viety ulos.

Kalle Kova ja Timo Rotko menivät rappusia pitkin ylös. Ylhäällä oli

huone, jossa oli ovi lukittuna.

Kalle Kova huusi sekä englanniksi, että ranskaksi, että nyt kannattaisi antautua.

Vastaukseksi tuli sarja oven läpi.

- Mitäs nyt tehdään? Kalle Kova kysyi.

- Painu sisään ja ole tappamatta panttivankeja, kun saat minulta merkin.

- Millaisen merkin?

- Kyllä sinä sitten sen kuulet ja näet.

- Selvä.

Timo meni portaat alas ja sanoi vartioivalle legioonalaiselleen tilanteen olevan hallinassa.

Sitten hän käveli ulos talosta ja katsoi toiseen kerrokseen.

Timo Rotko näki ikkunan.

Hän otti varusteistaan kaasukranaatin. Sitten hän heitti sen ikkunasta sisään.

Lasi kilisi kauniisti. Sitten kuului rysähdys, useita Famaksen sarjoja sekä sekavaa epätoivoista huutoa.

Timo Rotko huusi kovaa ulkoa Kalle Kovalle ja tiedusteli millainen tilanne ylhäällä oli.

- Talo on varmistettu. Kalle Kova vastasi.

Timo Rotko halusi mennä ensimmäisenä portaat ylös. Paikalla olevat elävät kapinalliset olivat nostaneet kädet ilmaan antautumisen merkiksi.

- Luojalle kiitos, että te saavuitte. Panttivanki sanoi. Timo Rotko tunnisti hänet erittäin vaikutusvaltaiseksi ranskalaiseksi pankkiiriksi, joka oli myös tunnettu 33 asteen vapaamuurari ja hänellä oli myös Suomi yhteys.

Tämä kaveri kuului suuren Vakuutusyhtiö Soinnun hallitukseen, josta Timo Rotkolla oli aika paljon osakkeita.

Se miksi hän oli vangittuna Malissa, niin se ei auennut Timo Rotkolle.

Paikalla oli myös ilmeisesti hänen vaimonsa ja joku kolmas mies, joka oli ilmeisesti henkivartija.

- Mitäs nyt tehdään? Kalle Kova kysyi.

- Viedään panttivangit ja kapinalliset ulos rakennuksesta. Timo Rotko vastasi.

Panttivangit vietiin ulos ja vasta sen jälkeen vangitut kapinalliset tuotiin ulos ja heidät laitettiin rinkiin ja kädet käskytettiin pään päälle.

- Ottakaa yhteyttä koptereihin. Timo Rotko sanoi.

- Eikö me mennäkään autoilla takaisin? Kalle Kova kysyi.

- Ei näin tärkeä panttivanki pitää saada heti turvaan. Ilmoittakaa myös autoillemme, että he voivat tulla tänne.

VBL tuli edellä ja jyrävä VAB sen takana ja ne lähestyivät rakennusta nostaen taakseen pölypilven.

Kun autot olivat saapuneet, niin Fiona nousi yhdestä autosta ja tuli Timo Rotkon ja Kalle Kovan luo selvästi innoissaan.

- Hieno operaatio. Mikäs pojilla on nyt suunnitelmana?

- Kutsuin kopterit ja he tulevat hakemaan panttivangit.

- Täällä on tilanne siis hallussa? Fiona kysyi.

- Tietenkin. Sen minkä legioona lupaa, sen se hoitaa. Kalle Kova sanoi.

Timo Rotko katsoi inhoten kuinka Kalle Kova alkoi liehitellä Fionaa oikein tosiaan, keskellä taistelukenttää.

Tosin Timo Rotko oli itsekin pistänyt silmään, että ihan kuin Fiona olisi hänestä tehnyt muutaman arvioivan katseen, outo pilke silmäkulmassaan.

Pian tuttujen helikoptereiden roottorien ääni alkoi kuulua kauempaa ja sitten se alkoi koveta.

Ensin alueen yli jyräsi jo tutuksi tullut Tiger kopterin figuuri ja sen takaanta tuli jyrävä Cougar, jonka yhden tuhoutumisen Timo Rotko oli

jo aiemmin aamulla nähnyt.

- Kopteri tulee hakemaan meidät kohta. Haluatko kyydin? Kalle Kova kysyi.

- Kyllähän se käy. Fiona vastasi

Timo Rotko katsoi tuimasti Kalle Kovaa, joka vain kohautti olkapäitään.

- Sinä ja panttivangit menette kopteriin ja minä tuon autot ja mahdolliset vangit. Timo Rotko sanoi Fionalle.

- Aika rohkeaa sinulta.

- Se kuuluu tähän työhön.

Cougar kosketi maata. Kalle Kova ja Fiona sekä panttivangit juoksivat kohti kopteria.

Kopterin johtaja laski kaikki sisälle menevät miehet.

- Noustaan.

Ennen kuin Timo Rotko ehti huutaa mitään, niin Kalle Kova huusi hänelle, että hän lähtisi turvaamaan näitä.

Helikopteri nousi ilmaan ja nosti ympärilleen ison pölypilven.

Timo Rotko katsoi katkerana nousevaa helikopteria ja sen jälkeen omaa ryhmäänsä.

- No niin miehet lähdetään kohti tukikohtaa. Operaatio on suoritettu onnistuneesti loppuun.

- Entäs vangit? Hans kysyi.

- Jätetään tänne sidottuina.

Legioonalaiset juoksivat autoihin ja saattue lähti poistumaan alueelta seuraten poistuvia koptereita.

25. LUKU

- Miksi meidän putkassa on musta kääpiö? Kysyi Reiska.

Reiska oli tullut kellaritasoon, jossa oli putkamme sekä pienet tilat jota kutsuimme verstaaksi.

Siellä oli pieni asekaappi ja me olimme sinne rakentaneet myös pienen kuntosalin ja kaikki nämä olivat samassa tilassa.

Olin juuri hakkaamassa vähän nyrkkeilysäkkiä, kun Reiska oli päässyt tulemaan selustaani.

- Tuli odottamaton tilanne vastaan ja täytyi toimia sen mukaisesti. Vastasin hätäisesti ja iskin säkkiä uudestaan hien virratessa.

- Viitsisitkö tarkentaa. Sinällään en puutu sinun asioihisi, mutta kun meidän putkassamme on musta kääpiö, joka on ilkeä suustaan, niin tuntuu, että sinun kuviosi saattavat alkaa vaikuttaa tähän yhtiöön ja sitä kautta minuun.

- Tiedän ja minä kerron kyllä kaiken.

- No? Reiska tivasti vaativasti.

Yhtäkkiä yläkerrasta tuli Timo perässään yrityksemme kuopus, Jarmo, joka halusi edelleen kuulla lähes kaiken Timon muukalaislegioona-ajalta.

Jarmon perässä alas löntysteli Jone ja se aikoi lähestyä patteria sekä aikoi nostaa jalkaansa sitä vasten.

- Älä edes kuvittele voivasi kuseskella sisällä. Reiska Raivosi ja sai Jonen haukkumaan ja näyttämään hänelle hampaitaan.

- No niin paikka Jone ja rauhoitutaans kaikki. Timo sanoi ja sai niin Reiskan, kun Jonenkin rauhoittumaan.

Jarmoa Timo ei sen sijaan saanut hiljentymään.

- Mitä sitten tapahtui...? Jarmo tivasi.

- Jutellaan myöhemmin nyt ei jaksa enää jauhaa menneistä ajoista. Timo tiuskaisi Jarmolle ja lähestyi minua.

- Osakkaasi ovat kyselleet minulta Robertista.

- He ovat kyselleet minultakin paljon.

- Minusta sinun pitäisi kertoa yhtiökumppaneillesi mistä on kysymys. Timo kuiskasi minulle.

- Niin voisitko selventää asiaa myös meille? Reiska kysyi ja en ollut tajunnut, että hän oli kuullut kuiskauksen.

Kuiskaus teki, jos mahdollista, minun ja Timon kuvioista vieläkin epäilyttävämpiä.

Lasse tuli myös yläkerrasta alakertaan ja haistoin ihan selvästi viinan hajun, joka ei ollut vanhaa.

En kuitenkaan halunnut mainita siitä.

- Hyvä on kerääntykää ympärilleni, niin kerron kyllä kaiken nyt, kun me kaikki olemme paikalla. Sanoin.

Jarmo, Reiska ja Lasse kerääntyivät ympärilleni uteliaan tuntuksena.

Timo oli vähän kauempana ja Jone oli päättänyt alkaa puhdistamaan kassejaan meistä muista välittämättä.

Päätin kertoa yhtiökumppaneilleni kaiken, niin avoimesti kuin se minun kannaltani oli järkevää.

Aloin selittämään tilannettani ja siinä vaiheessa, kun mainitsin Janhusen nimen, Reiskan suu lokahti auki, Lasse alkoi katsomaan lattiaa, mutta Jarmon silmät alkoivat kiiltää hullun kiiltoa.

Timo oli aina oma ryhdikäs itsensä, eikä antanut minkään hätkähdyttää itseään.

- Ymmärsinkö nyt niin, että sinä olet suututtanut Janhusen? Reiska kysyi.

- Tavallaan, mutta haluan löytää Suskun, joka ilmeisesti työskentelee

Janhuselle vastentahtoisesti.

- Miksi me olisimme mukana? Reiska kysyi.
 - Niin sinä voit vaarantaa meidän koko liiketoimintamme. Lasse vastasi
 - Kun Janhunen on mainittu niin se tarkoittaa, että meidän henkemme on vaarassa. Reiska sanoi.
 - Ettekö ole kuullut huhua? Timo tuli keskusteluun mukaan.
 - Mitä huhua? Reiska kysyi.
 - Janhusella on kuulemma valtavat käteisvarannot. Timo sanoi.
 - Miksi ihmeessä?
 - Tuon tasoiset miehet ovat kauhean epävarmoja ja vainoharhaisia. He haluavat pitää varmuuden vuoksi hyvin paljon käteistä lähettyvillään, jos tulee kiire lähteä, eikä kiinteistöjä tai liiketoimia pystykään noin tunnissa laittamaan matkalaukkuun.
 - Miten sinä tiedät näistä asioista?
 - Kaikkihan kyllä tietävät jotka vähänkin alamaailmaa seuraavat, että Janhusen liiketoiminta on myös menossa koko ajan laillisempaan suuntaan.
- Käytännössä tämä tarkoittaa, että hän suuntaa laittomasti saatuja rahojaan oikeaan liiketoimintaan ja laillisiin sijoituksiin.
- Miten se meihin liittyy? Reiska kysyi
 - No ihan sen takia, että yksi teidän kumppaneistanne aikoo asettua isoa tahoja vastaan rakkauden tähden ja te mietitte miksi lähtisitte mukaan.
 - Niin. Reiska sanoi.
 - Jos teitä ei kiinnosta lojaalisuus Jormaa kohtaan, niin kiinnostaisiko teitä raha ja tienäminen?
 - Rahasta ei ole hyötyä, jos on kuollut. Lasse vastasi ja Reiska nyökkäsi

reippaasti.

- Timo, ei heitä voi vaatia lähtemään minun taisteluuni mukaan. Sanoin.

- Ei tässä vaadita ketään mukaan, vaan ehdotetaan.

- Itsemurhaiskua vai? Reiska sivalsi.

- Kyllä se voi onnistua ja jos minä lähden teidän messiin, niin itse asiassa sen on pakko onnistua. Timo sanoi.

- Sinä siis väität, että me pystymme yhdistämään sen, että haemme Jorman naisen tyttären Suomen vaarallisimman rikollisliigan pomolta ja samalla källimme hänen omaisuutensa ja pääsemme pakoon, eikä hän saa selville keitä me olemme? Lasse kysyi.

- Minä uskon siihen. Vastasin.

- Minä olen ollut operaatioissa joissa on ollut paljon huonommat onnistumisen mahdollisuudet ja selvinnyt niistä. Timo sanoi.

- Kuulostaa ihan sotaan lähtemiseltä ja me emme ole sotilaita. Lasse sanoi.

- Me voimme toimia yhtä salassa kuin CIA konsanaan ja kukaan ei saa tietää siitä, mitä me teimme tai tapahtui.

- Sinähän olet innoissasi tästä kuviosta. Jarmo sanoi ja osallistui pitkän hiljaisuuden jälkeen keskusteluun.

- Minä näen tässä mahdollisuuksia, sen lisäksi, että on oikein palauttaa tytär äidilleen. Timo sanoi.

- Kuten?

- Niin kuin sanoin. Janhusella on sekä iso määrä käteistä rahaa, että hänellä on myös paljon laillisia liiketoimia. Jos me teemme tämän oikein, niin hän ei lähde vaarantamaan laillisia bisneksiään yhden huoran ja muutaman millin takia. Tämä on riskialtis, mutta iso mahdollisuus.

- Iso mahdollisuus, mutta mihin? Lasse kysyi.

- Siihen, että te jokainen voitte saada resurssit tämän operaation kautta sen tekemiseen mitä eniten haluatte elämässänne tehdä.
- Kuulostaa hyvältä. Jarmo sanoi.
- Kuulostaa vaaralliselta. Lasse sanoi.
- Se voi olla kumpaakin. Kannattaa muistaa, että Janhusella on paljon käteistä ja tässä voi olla mahdollisuus lähteä nopesti eläkkeelle.
- Ja mekö saamme rahat siitä hyvästä, että vaarannamme itsemme? Lasse kysyi.
- Me toimimme ryhmänä ja jaamme rahat tasapuolisesti.
- No mitä mieltä olette tästä kuviosta? Kysyin ja ehkä turhankin innokkaasti.
- Minusta meidän vain ei kannata lähteä tuolle reissulle, koska Janhunen tulee silmillemme ja hän ei ole vielä tehnyt mitään meitä vastaan. Lasse sanoi
- No se siitä sitten. Reiska myötäili.
- Kuten sanoin minä en voi vaatia teitä lähtemään tälle reissulle.
- Minusta tämä reissu ei ole ihan oikeutettu. Lasse sanoi.
- Minusta on. Vastasin.
- Varmaan sinä omalta kannaltasi näetkin asian noin, mutta tämän yrityksen ja meidän muiden kannalta meidän ei vain kannata lähteä uhmaamaan Janhusta. Lasse sanoi.
- Lasse on oikeassa. Reiska sanoi.
- Minusta meidän pitäisi edes harkita Timon ehdotusta. Jarmo sanoi.
- Ei. Sanoin.
- Lasse on oikeassa. Minä en voi vaarantaa teitä tai tätä yhtiötä omien kuvioitteni takia.

- Sinä siis aiot yhä asettua Janhusta vastaan, vaikka yksin? Lasse kysyi.
- Kyllä. Minä nyt satun rakastamaan tiettyä naista, jonka tytär haluaa pois Janhusen kuvioista.
- Menet vaarallisille vesille.
- Niin menen, mutta minusta vain on asioita ja syitä joiden takia me lähdemme vaikka uhmaamaan Suomen vaarallisinta miestä.
- Mutta kai voit pitää meidät ulkona tästä?
- Totta kai, mutta kai Robert voi olla sellissä vielä jonkin aikaa?
- Kyllä minusta voi, mutta tehkää suunnitelmanne nopeasti sillä tuon mustan kääpiön pitäminen sellissä hermostuttaa minua kovasti. Lasse sanoi.
- Kyllä ja kiitos, kun kuuntelitte ja ymmärsitte.

Sanoin ja lähdin pois toimistosta. Timo lähti perääni ja hänen perässään lönkytteli Jone.

Katsoin sellin suuntaan ja Robert katsoi minua pitkään ja tuimasti.

Eniten minua häiritsi se, että hän ei ollut sanonut sanaakaan meidän keskustelujemme aikana vaikka olikin seurannut sitä tiiviisti.

26. LUKU

Illemmalla palattuaan parakeille Timo Rotko päätti mennä ranskalaisille sotilaille varta vasten rakennettuun baariin, jossa niin legioonalaiset kuin muutkin operaatiossa mukana olevat sotilaat olivat rentoutumassa.

Tultuaan murjottuun mökkiin, jossa kuitenkin disopallo sähisi ja Leila K:n Electric jumputti kauittimista, Timo Rotko huomasi Fiona Deneuven.

Häntä nyt vain ei voinut olla huomaamatta. Huolitettu hyvärunkoinen länsimainen nainen, kaukana kotoa ja viehätystä lisäsi vielä huulten ylikorostunut punanointi.

Pilotin puku oli vaihtunut mustaan minihameeseen ja kireään toppiin, jossa tosin oli maastokuviointi.

Kalle Kova oli myös paikalla ja hän sekä Fiona näyttivät flirttailevan kovasti toisilleen. Ainakin Fiona rynkytti takamustaan tiiviiseen tahtiin Kalle Kovan etumusta vasten.

Äkkiä Fiona huomasi Timo Rotkon ja niin huomasi Kalle Kovakin, mutta reaktiot olivat kovin erilaiset.

- Timoo... tule juhlimaan meidän kanssamme! Fiona huusi iloisesti.

Timo Rotko lähti kävelemään heitä kohti väistellen humalaisia sotilaita, jotka olivat päättäneet nauttia tästä päivästä jona he olivat hengissä.

Timo Rotko huomasi sen, että Kalle kova ei ollut kovinkaan innostunut siitä, että Timo oli tullut samaan tilaan jossa Fiona oli.

- Pääsit ehjänä takaisin. Kalle Kova tokaisi nuivasti.

- Totta kai.

- Oliko vaikeuksia tulla takaisin? Fiona kysyi viattomasti.

- Ei, paluumatka sujui ihan hyvin ja vähemmillä ruumilla kuin itse pelastus operaatio.

- Se on hyvä se. Nyt minun täytyy käydä pissillä. Fiona sanoi ja poistui paikalta.

- No sinä se et kaiuua aikaillut. Timo Rotko sanoi Kalle Kovalle.
- En. Noin hyvännäköisiä friiduja täällä aavikolla on harvoin ja kun sellainen tulee omalle kohdalle, niin kyllähän se kiinnostaa.
- Ymmärrän, niin se kiinnostaa minuakin.
- Minä sen kuitenkin näin ensin.
- Minulla sillä ei ole mitään merkitystä.

Kalle Kova katsoi kylmästi Timo Rotkoa, eikä Timon ele tai yksikään lihas reagoinut Kalle Kovan tuijotukseen yhtään mitenkään.

Miehet tuijottivat toisiaan niin kauan kunnes Fiona oli palannut vessasta ja kävellyt heidän taakseen.

- Mistäs pojat puhuivat, kun en ollut paikalla?
- Ei mis.... Kalle Kova empi, ennen kuin hän vastasi.
- Sinusta. Timo Rotko sen sijaan sanoi itsevarmasti
- Minusta?
- Niin sekä Kalle, että minä olemme kiinnostuneita sinusta ja Kallen mukaan minun pitäisi herrasmiesmäisesti väistyä, kun hän kuulemma näki sinut ensin ja se taas ei kiinnosta minua ollenkaan.
- Paha poika vai? Fiona kysyi suorastaan innostuen siitä, että hän oli saanut kahden muukalaislegioonalaisen huomion.
- En nyt sanoisi niinkään. Kuitenkin, jos näen jotain mielenkiintoista, niin jos se minua kiinnostaa, niin kyllä minä sen ääneen voin sanoa.
- Ja minä siis kiinnostan sinua. Fiona katsoi himokkaasti sekä Timo Rotkoa että myös Kalle Kovaa.
- Ja sinua. Fiona jatkoi ja puhalsi kevyesti Timo Rotkon korvaan.
- Me molemmat olemme kiinnostuneita ja mitä sivusilmällä katson muita miehiä, niin kyllä sinä kiinnostat kovasti koko ranskan armeijaa, joka tällä hetkellä on Malissa. Timo sanoi.

- No minä olen kiinnostunut vain teistä kahdesta. Fiona kujersi
- Alammeko me nyt sitten kahdestaan tappelemaan sinusta? Kalle Kova kysyi.
- Minulla on parempi idea. Fiona vastasi.
- Niin mikähän? Timo Rotko kysyi.

Samassa Fiona suuteli Timo Rotkoa suoraan suulle.

- Kiitos. Timo Rotko Sanoi suutelon loppuksi.
- Ole hyvä.

Sitten Fiona suuteli Kalle Kovaa myös suoraan suulle.

Tästä Kalle Kova oli hämmentyneen oloinen.

- K... kiitos. Kalle sai jotenkuten änkytetyksi.
- Ole hyvä. Fiona kujersi.
- Mitäs nyt sitten tapahtuu?

Sitten Fiona otti molempia miehiä kädestä ja lähti kuljettamaan heitä baarista pois päin.

Timo ja Kalle katsoivat toisiaan kysyvästi.

- Mitäs nyt tapahtuu? Kalle Kova kysyi.
- Me mennään nyt tekemään kolmestaan taikoja. Fiona vastasi.

27. LUKU

Maarit tiskasi suurta kasaa astioita valtavan huolen ja murheen vaeltassa hänen mielessään omassa asunnossaan.

Äidin huolta ei ollut vähentänyt se, että Susku oli yhä Janhusen hoivissa.

Tiskikasa oli iso sillä taloudenhoitaminen ei ollut hänen parasta ydinosaamistaan, eikä varsinkaan juuri nyt.

Nyt oli ollut oleellisempiakin asioita mielessä kuin tiskaaminen tai miltä asunto näyttää.

Itseasiassa Maarit vihasi tiskaamista ja siivoamista.

Nyt ajatukset piti kuitenkin saada kohdistettua johonkin muuhun kuin sen miettimiseen mitä hänen tyttärelleen oli tapahtunut tai missä tämä oli.

- Perkele! Pääsi Maaritin suusta, kun lasi hänen otteestaan kirposi, tippui lattialle ja hajosi lattialla tuhanneksi palaseksi.

Maarit lyhyhistyi pesuallasta vasten istumaan ja alkoi hysteerisesti itkeä.

Maarit mietti, että mitä hän oli äitinä tehnyt väärin, kun oli saanut Suskun lähtemään kodistaan ja menemään väärrien ihmisten seuraan.

Miten vanhempi voi yksinkertaisesti ajaa lapsensa oman perheensä ulkopuolelle ja korvaamaan perheen antaman rakkauden päihteillä?

Ja kun siihen maailmaan meni pintaa syvemmälle, niin sieltä maailmasta ei enää niin vain palattukaan.

Kyynel vierähti Maaritin poskelle.

Kyyneliä oli vaikea pidättää, sillä Maarit oli yrittänyt olla hyvä äiti, sekä pitää tyttärelleen kuria ja tietenkin suojella tätä pahaa maailmaa vastaan.

Useimmiten se oli vaikeaa ja käskyt menivät Suskulle toisesta korvasta sisään ja toisesta ulos.

Susku oli niitä nuoria tyttöjä, joilla ei ollut mitään vaikeuksia asettua auktoriteetteja, kuten äitiään vastaan.

Tai, että hänellä olisi ollut vaikeuksia tuoda omia voimakkaita näkemyksiään esille.

Lisäksi Suskun isästä ei ollut käytännössä kasvatuspuoella apua, kun tällä oli kiire pettää Maaritia useiden naisten kanssa, joista yksi oli hänen oma siskonsa.

- Ehkäpä Suskun lähtö oli minun vikani tai ehkä se on geeneissä. Maarit huomasi sanoneensa ääneen kyynelten ja sirpaleiden keskeltä.

Maaritin oma äiti oli valehdellut ja puhunut puolitotta hänelle lapsena sekä vääristänyt todellisuutta härskisti omaksi hyväkseen ja se tapa oli tarttunut häneen itseensä iän myötä.

Myös Suskun isän tapa valehdella asioista, niin kotona kuin työkseen oli vaikuttanut Suskuun negatiivisesti.

Suskulle oli tullut maailmankuva, joka ei perustunut totuuteen, vaan mielikuviin miltä perheen piti hänen isänsä ja äitinsä mielestä näyttää.

Maarit oli myös uhkaillut rangaistuksilla, joita ei ollut uskaltanut toteuttaa ja sen seurauksena Susku oli tehnyt sen, että ei enää uskonut hänen sanoihinsa tai niiden tehoon.

Susku ei enää pitkään aikaan ollut ottanut Maaritin uhkauksia tosissaan, koska tiesi ettei niissä ollut voimaa.

Sen Maarit ymmärsi vasta nyt.

Myös se, että Maarit ja Suskun isä vetivät kasvatuksen suhteen eri linjaa oli saanut Suskun suistumaan raiteiltaan ja etsimään sellaista seuraa, joka vie ajan kanssa tuhoon.

Suskun isällä oli ollut eri keinot kurinpitoon ja kasvatukseen kuin Maaritilla ja niitä oli käytetty eri syistä.

Näin ollen yhtenäistä linjaa kurinpitoon ei ollut ollut Suskun elämässä.

Suskun isä oli lahjonut niin alaisiaan, muita ihmisiä kuin naisiaan ja kun ei ollut osannut ohjata Suskua kurilla, niin hän oli alkanut lahjoa Suskua

kaikella kivalla materiaalilla ja koitti tätä kautta saada Suskun tottelemaan häntä.

Näin Susku oli oppinut jo hyvin nuorella iällä odottamaan jotakin palkintoa aina, kun hän oli käyttäynyt kunnolla tai luonut sellaisen illuusion.

Lapset ottavat vanhemistaan esimerkkiä ja niin oli ottanut Suskukin ja kun hänen isänsä oli ollut manipuloinnin mestari, niin myös Susku oli ajan kanssa lähtenyt tuolle tielle.

Tästä kaikesta oli ollut seurauksena se, että Maarit oli usein menettänyt hermonsa Suskun takia.

Kun Susku oli rikkonut sääntöjä, niin niihin ei ollut heti puututtu ja näin Susku ei ollut oikein oppinut, että vääristä teoista seuraa rangaistus tai että niillä on seurauksensa.

Lisäksi Suskun isä taas oli selitellyt päivänselviä asioita monimutkaisesti sekä kääntänyt omat tekemisensä parhain päin ja kaupan päälle vielä mustamaalannut Maaritia.

Tällä käyttäytymisellään hän oli saanut Suskun ihan sekaisin ja Susku ei ollut ymmärtänyt mitä hänen isänsä oli hänelle selittänyt, tai no kukaanhan ei tiennyt mitä Maaritin mies sanoi, mutta puhua hän kyllä osasi, kuten kaikki poliitikot.

Anteeksipyyttämistä ei ollut opetettu Suskulle kunnolla ja se myös tarkoitti, että Maaritin piti katsoa tässä kohti peiliin.

Lasinsirujen ja kyynelten keskellä Maarit tajusi, että edes kunnollista aamupalaa Maarit ei ollut osannut tehdä tyttärelleen.

Kärsivällisyys ei ollut Maaritin vahvuus niin elämässä kuin ei myöskään lastenkasvatuksessa.

Maarit suri sitä, että ei oikeasti ollut onnistunut kasvattamaan Suskusta ihmistä, joka pystyy ottamaan vastuun itsestään.

Susku ei ollut oppinut huonon kasvatuksen seurauksena mikä on väärin, mikä arvokasta tai mikä on hänelle sopivaa, epäsopevaa ja mitkä ovat hänen oikeutensa, velvollisuutensa tai vastuunsa.

Maarit ei ollut jostakin syystä jaksanut tai kyennyt kantamaan vastuutaan kasvattajana.

Hän ei ollut pystynyt huolehtimaan lapsensa perustarpeista, kuten nukkumaan menemisestä tai ruoka-ajoista.

Suskun isä antoi Suskun olla perheen pomo, joka sanelee koko perheen tekemiset ja Maarithan oli jo ajat sitten alistunut miehensä manipuloinnin alle.

Maarit ymmärsi vasta nyt sen ,että Susku oli tajunnut vanhempiansa käytöksestä, että hänen oma käytöksensä ei ole sopivaa tai toivottua, vaikka sitä ei ollutkaan ääneen sanottu.

Sekä Maarit, että Suskun isä olivat yrittäneet ärtymystään ja näin tosiasiallisesti ilmaiseet peitellysti ja epäsuorasti lapselleen, että Suskun käytös ärsyttää heitä.

Luonnollisestikin saadessaan vapaat kädet toimia oman mielensä mukaan, Susku teki sitä, mikä tuo eniten mielihyvää: valvoo ja lapsena hän oli syönyt karkkia, hyppinyt sohvalla, piirtänyt seinään ja myöhemmin Susku teki paljon pahempaa... kuten varasti rahaa tai kävi läpi Maaritin rakastajia.

Maarit ei ollut tajunnut sitä, että periaatteessa vapaat kädet, mutta tosiasiassa peitelty paheksunta tuntui Suskusta hämmentävältä.

Äkkiä ovikello soi ja Maarit meni avaamaan oven.

Oven takana oli Tumppi, joka osoitti Maaritia revolverilla.

- Sie lähret nyt miun mukkaan. Tumppi sanoi.

- Maarit alkoi kirkumaan, ennen kuin Tumpin karvainen käsi tuli tukkimaan tuon huudon.

28. LUKU

Huoneen yläpuolella pyöri vanhanaikainen tuuletin, jossa roikkui naisten rintaliivit sekä kahdet miesten alushousut.

Timo Rotko katsoi nopeasti täkin alle ja totesi toisen alushousuista kuuluvan hänelle.

- Mitenkäs tässä nyt näin kävi? Timo Rotko kysyi ja katsoi kohti kattoa.

Hetken oli aivan hiljaista. Vain tuuletin ujelsi hiljaa.

- Mulle ei ole ikinä käynyt näin. Vastasi Kalle Kova samassa sängyssä makoillen jossa myös Timo Rotko oli, mutta tietenkin turvallisen tappituntuman kaveriin pitäen.

- No, eka kerta tämä on minullekin, että ilta menee tälle linjalle. Timo Rotko vastasi vaisusti.

WC:n puolelta tuli Fiona kääriytyneenä vaaleanpunaiseen pyyhkeeseen. Hän katsoi Timoa ja Kallea ilikurinen ilme kasvoillaan.

- No mistäs pojat puhuivat?

- Siitä vaan, että tämä on meille vähän outo tilanne. Timo Rotko vastasi erittäin kiusaantuneena.

- Ei mulle. Kai noin rotevat pojat ovat ennenkin harrastaneet kolmen kimppaa?

- Joo, mutta ei tällaista. Kalle Kova vastasi myös hyvin kiusaantuneena.

- Minä taas teen tätä aika usein.

- No minä uskon sen.

- No mitäs nyt tästä eteenpäin tapahtuu? Timo Rotko kysyi.

Fiona tiputti pyyhkeen lattialle.

- Nyt pojat otetaan uusi erä.

29. LUKU

Päätin käydä Maaritin asunnolla, kun hänestä ei ollut kuulunut vähään aikaan mitään.

Myöskään hänen puhelimensa ei ollut päälle, eikä hän ollut myöskään postailut Facebookiin.

Aloin siis oikeasti huolestua naisestani.

Ajoin Maaritin talolle ja huomasin, että hänen autonsa oli pihassa.

Ovikelloon ei vastattu. Äkkiä puhelimen pirisi. Soittaja oli Maarit. Vastasin puhelimeen.

Toisessa päässä ei kuitenkaan ollut Maaritin ääni, vaan se oli rosoisen miehen ääni ja tunnistin sen.

Maaritin puhelimen päässä oli Tumppi. Jouduin valtavaan tunnekuuhuun ja tuntui kuin aika olisi pysähtynyt.

Päätin kuitenkin olla lamaantunmatta tai hermostumatta.

- Mitä sinä olet tehnyt naiselleni? Huusin suoraa huutoa puhelimeen naama punaisena.

Idea ja käytäntö ovat kaksi eri asiaa reaali maailmassa.

- Noo se on Tumppi tiellä ja halluan Robertin takkaisin.

- No tule hakemaan. Isäntäsi on tallessani ja hyvissä voimissaan.

- Sie oot siellä kuitenkin oottamassa minnuu asseen kanssa.

- No tietenkin se voi olla yksi mahdollinen skenaario. Vastasin tippaakaan stoalaisuutta omatessa äänessäni.

- Haluat ehkä jutella erään ihmisen kanssa, että me molemmat tiedämme missä mennään ennen kuin edes neuvottelemme tapaamisesta.

- Niin? Vastasin, vaikka tiesin kyllä mitä oli tulossa.

- Maarit vastasi puhelimeen.

- Anna anteeksi rakas en voinut tälle tilanteelle mitään. Tämä korsto tuli niin äkkiä ja uhkasi aseella minut mukaansa

- Eihän se sinun vikasi ole, että näin kävi. Minä rakastan sinua.

- Niin minäkin sinua.

Kuulin, kun Tumppi tuli takaisin puhelimeen.

- Se kuhhertelusta. Kuunttele tarkkasti.

- Hyvä on.

- Me teemme nyt näin.

- Minä kuuntelen.

Olin niin vihainen, että viskasin puhelimen seinään heti puhelun katkettua.

Mikä oli tosi tyhmää, koska Tumppi oli juuri sanonut soittavansa samaan numeroon ja kertoakseen tarkemmat ohjeet siitä miten vaihto suoritettaisiin.

Älysin onneksi poimia SIM-kortin lattialta ja firmasta kyllä löytyisi uusi luuri.

Ilmeisesti olin aliarvioinnut Tumpin mikä oli ollut iso virhe. Ketään ihmistä ei saisi missään olosuhteissa aliarvioida, sillä siinä käy äkkiä itselle hullusti.

Oleellisesta olisi tietää nyt se, että tiesikö Janhunen meistä ja oliko Tumpin takana vain hän vai isompi porukka.

Lähdin vihaisena Maaritin luona kohti toimistoa. Syöksyin suoraan toimistoon jossa Lasse keitteli kahvia ja Jarmo kiusasi Timoa kysymyksillään muukalaislegioonasta.

Ainoastaan Jone ei reagoinut minuun mitenkään, vaan sille oli annettu kuppi, jossa luki isäntä ja se oli keskittynyt syömiseen.

Olin kuin myrskyn merkki, kun tulin sisään.

- Onko tullut vastaan ikäviä uutisia? Timo kysyi.

- Voihan sitä niinkin sanoa.

- Mitähän nuo ikävät uutiset ovat? Timo kysyi ja heitti syömästään lihapiirakasta puolet Jonelle, joka koppasi sen ilmasta.

Lähdin kohti kellaria vastaamatta sekä Lasse, että Timo tajusivat mitä minulla oli mielessäni.

- Älä tee mitään harkitsematonta. Lasse huusi, kun painoin kellarikerrokseen.

- En kyllä, minä olen harkinnut hyvin tarkkaan mitä minä aion tehdä.

Menin sellin eteen ja katsoin Robertia hyvin vihaisesti.

- Näytät todella vihaiselta. Onkos jotain pahaa tapahtunut.

Robertin ilmeessä oli jotain omahyväistä ja jotain sellaista, että aavistin hänen tienneen mitä oli tapahtunut Maaritin suhteen.

- Ystäväsi Tumppi kaappasi tyttöystäväni Maaritin. Vastasin ja huomasin Lassen, Timon ja Jonen tulleen taakseni. Jone kusaisi seinälle.

- Sepäs ikävää. Hymy Robertin kasvoilla tuntui muuttuvan maireammaksi.

- Miten Tumppi tiesi tänne tulla? Kysyin.

- En minä tiedä.

- Minä luulen, että sinä tiedät.

Otin avaimen taskuistani ja avasin oven sekä menin selliin Robertin eteen.

- Olen kyllästynyt siihen miten vedätät minua.

- En minä vedätä sinua.

Äkkiä Robert alkoi tärisemään ja se ei ollut pelkoa. Jone alkoi haukkumaan.

- Miksi sinä täriset?

- Minä pelkään sinua.

- Ei se sitä ole.

Jone haukkui kovemmin ja Robertin ilmeestä näkyi, että hänellä oli paha olla.

Kyse ei ollut pelosta, vaan näki aivan selvästi, että hänellä oli fyysisesti heikko olla.

Mieleeni tuli karu ajatus.

- Ota se perseestäsi pois. Sanoin.

- Mikä... ei siel...

Tunnistin paskanpuhujan, kun näin sellaisen.

Kampitin Robertin mahalleen ja vedin hänen housunsa nilkkoihin.

Robertin perseestä pilkotti jotain mustaa ja se ei ollut paskaa, vaan jotain muovista ja se värisi kovasti.

Vedin puhelimen Robertin perseestä ulos, Jone haukkui ja Robert huusi kuin sireeni amerikkalaisissa elokuvissa, kun otin puhelimen käteeni ja vastasin.

- Sinäkö siellä Tumppi?

- Mittee sie oot saannut Robertin puhelimen?

- Eiköhän lopeteta pelleilyt tähän.

- Soppii miulle.

- Sovitaan aika ja paikka. Mieluiten sellainen, joka sopii kummallekin.

- Soppiihan tuo. Mie pallailen assiaan. Tumpppi sanoi ja minä lopetin puhelimen.

Robert vinkui jotain tuskissaan ja päätin poistua putkasta.

Jone oli lopettanut haukkumisen ja Lasse otti huikan taskumatistaan, jota hänellä mukamas ei ollut tai niin hän usein sanoi.

- Huijui, hurjaa touhua. Lasse sanoi.

- Niinpä vastasin ja menin Timon luo.

- Sehän meni sutjakasti.

- Inhottaa tuoda koko ajan tuo väkivalta mukaan tähän kuvioon. Sanoin.

- No sehän vähän kuuluu tähän genreen.

- Tiedän, mutta inhottaa se silti.

Kerroin, että Tumpppi soittaisi kohta uudestaan, mutta en tiennyt soittaisiko hän minun puhelimeeni, vai siihen, joka oli ollut Robertin perseessä.

Robertilla oli ollut koko ajan puhelin mukanaan. Hän oli soittanut siitä Tumpille ja informoinut tätä.

Robert ei kuitenkaan ollut tiennyt keitä me olimme ja missä hän edes itse oli, joten ajattelin, että kun he eivät olleet saaneet tietää mistä Robertia voisi lähteä etsimään, niin he olivat menneet Maaritin osoitteen luokse.

He tiesivät kuka Maarit oli ja niinpä tämän osoitteen selvittäminen ei ollut varmaankaan ollut edes Tumpille kovinkaan vaikeaa.

Edelleen se oli epäselvää, että oliko Janhunen tietoinen meistä vai toimiko Tumpppi omin päin.

Hetken päästä puhelin soi – se, joka oli ollut Tumpin perseessä. Vastasin siihen kaikesta huolimatta, vaikka haju oli hirveä.

- Myöe tiemme nyt näin. Tumpppi aloitti vahvasti ja sanoi minne meidän olisi tultava.

Tiesin paikan.

- Minä tuon Robertin ja me tulemme kolmestaan, otan yhden kaverin mukaan. Sanoin.

- Mutta ei sitten sen enempää.

- Ei tietenkään. Valehtelin sujuvasti.

Sitten Tumpppi lopetti puhelun. Porvoo sopi minulle.

Helsingissä ei tiennyt mitä oli vastassa ja vaikka Kotkassa meillä olikin etulyöntiasema paikkojen tuntemisen suhteen, niin asuin kuitenkin täällä.

En halunnut tuoda tätä taistelua kylään jossa asuin.

Timo katsoi minua ja minä katsoin häntä.

- No niin peli on laitettu käyntiin. Sanoin.

- Voit olla ihan pomminvarma, että he eivät tule yksin.

- Meillä ei taida olla yllätysetua puolellemme, kun menemme Porvooseen?

- On, jos se rakennellaan. Timo sanoi.

- En halua vaarantaa Maaritia.

- Ota huomioon, että Tumpppi otti yhteyttä sinuun.

- Niin ja se tarkoittaa mitä?

Se tarkoittaa, että hän haluaa Robertin takaisin ja hän myös pelkää, että me vahingoitamme häntä.

- Meillä on Robert ja heillä on Maarit. Aika perussettiä tällä alalla.

- Ei Maarit Tumpille ole niin iso lyöntietu kuin hän luulee sen olevan.

- Miten niin?

- Koska Tumppi on meillä ja kyllä hän tietää, että me vahingoitamme kääpiötä, jos meidän naisellemme käy jotain.

- Mitä me siis teemme?

- Kutsu osakkaasi sisään, niin minä kerron tarinan muukalaislegioonasta ja sitten me valmistaudumme samalla tavalla.

Otin kännykän ja lähetin tekstiviestin kaikille firmamme osakkailla. Miten me saisimme heidät lähtemään mukaan?

Olisivatko he valmiita asettumaan Janhusta vastaan sen takia, että minä päätin joka tapauksessa lähteä rakkauden tähden häntä vastaan, joka ei ollut aiemmin onnistunut?

Vai saisiko Timo heihin valettua seikkailunhalua tai mieluummin ahneutta?

30. LUKU

Tilanne oli muuttunut, kun Maarit oli kaapattu.

Nyt Janhunen saattoi tietää meistä ja missä me olimme. Tai tällaiseen näkemykseen oli hyvä varautua.

Eräät yritykseni osakkaat olivat selkeästi hermostuneet tästä näkemyksestä ja silloin Timo oli saanut meidän näkemyksemme korostumaan, kun oli sanonut, että meidän piti toimia eikä olla aloillaan.

Jarmo oli innostunut ehkä vähän liikaakin.

Hyvä puoli oli se, että Timo tiesi mistä puhui ja hänen itsevarmuutensa sekä tietonsa ja taitonsa rohkaisivat Lassea, Reiskaa ja Jarmoa asettamaan terveytensä alttiiksi Janhusta vastaan.

Timo myös ylikorosti sitä, että sen lisäksi, että toimisimme oikein, kun hakisimme Maaritin tyttären äitinsä luokse, niin Janhusella oli huhujen mukaan iso käteisomaisuus ja se voitaisiin jakaa.

Minä ja Timo olimme päättäneet ottaa pienemmät siivut kakusta ja näin sekä Reiska, että Lasse olivat kääntäneet empimisen myöntymiseksi.

Hekin tajusivat, että meidän kannaltamme oli parempi, että me veimme peliä eteenpäin kuin, että kävisi niin, että ongelmat tulisivat kotiovelle kolkuttelemaan.

Meillä oli kireä aikataulu ja me päätimme matkalle ottaa Timon Dodgen ja ennen kaikkea Jarmolla oli jyrkää ja tilava punainen Nissanin NV 400 -pakettiauto.

Siihen me lastasimme Valkealasta hakemiamme aseita, Reiska toi oman reppunsa, josta hän ei puhunut paljoakaan ja laitoimme pakettiautoon sellaisia tarvikkeita joita saattaisimme tarvita, kuten muutaman kannettavan ja videokameran.

Oli sovittu, että olisimme kuudelta aamulla Porvoossa ja Tumppi oli halunnut, että kohtaisimme Tolkkistentien varrella tehdasalueella eräällä hylätyllä tehdasrakennuksella.

Se sopi meille hyvin ja ehdimme käydä yötä myöten Timon suunnitelmaa läpi ja saimme myös kaikki levähtyä vähän, ennen kuin

olimme matkalla kohti tapaamispaikkaa.

Timon Dodge Dakotassa oli Jarmo ja Timo minun lisäkseni ja me ajoimme ensimmäisenä.

Timo halusi, että Jarmo johtaisi perillä Lassea ja Reiskaa, joten hän halusi käydä operaation meidän kanssamme vielä tarkemmin läpi matkan aikana.

Meidän takanamme tuli Lasse ja Reiska ja Nissanin pakussa oli Robert sekä Jone valtavan varustemäärän lisäksi.

Jonelle ero Timosta ei ollut niitä helpoimpia asioita ja kun soitti Reiskalle ja kysyi miten siellä menee, niin taustalta kuului kivakkaa ulinaa.

Lisäksi Robert oli vaatimalla vaatinut saada tulla jossain toisessa autossa kuin siinä missä minä olin.

Ilmeisesti se kännykän repiminen hanurista oli jäänyt kalvamaan hänen mieltään.

- Oletko tappanut paljonkin? Jarmo kysyi yllättäen Timolta.

Jarmo sai Timon aina kiusaantuneeksi tunkeilevilla kysymyksillä muukalaislegioonasta.

Ei sen takia, etteikö Timo olisi halunnut puhua tai muistella legioona aikojaan tai rähinöitään siellä.

Timo oli rakastanut legioonaa ja siellä olevia taisteluita, eikä hänelle tuottanut ongelmia puhua niistä sopiville ihmisille, joihin minä valitettavasti kuuluin.

Kuitenkin Timo tiesi, että Jarmo oli yli-innokas ja ammattisotilaalle se ei välttämättä ole mikään hyvä ominaisuus.

Toisin sanoen Timo ei halunnut Jarmon kohtaloa omalle tunnolleen, jos tämä lähtisi legioonaan seikkailemaan ja jäisikin sille tielleen.

Varsinkin, kun Jarmon innokkuus oli ylitsevuotavaa ja hän oli vielä sen verran nuori, että jossain kohti hän lähtisi Kotkan ulkopuolelle katselemaan miltä maailma siellä näyttää.

Todennäköisesti Jarmo haluaisi kokeilla taitojaan ja lähtisi yrittämään uraa ammattisotilaana jonnekin päin maailmaa.

- No enpä paljoa. Aihe on sellainen, että siitä ei oikein pidetä meteliä isolla kädellä. Timo vastasi välttelevästi.

- Ymmärränhän minä sen. Jarmo totesi pettyneenä.

- Tiedän, että ymmärrät. En halua olla epäkohtelias. En vain halua puhua aiheesta enempää.

Yritin vetää keskustelua toiseen suuntaan, mutta en ole ihan varma sainko sen keskustelun lähtemään siihen suuntaan.

- Luuletko, että suunnitelma onnistuu? Kysyin Timolta.

- Teoriassa kyllä. Timo vastasi.

- Teoriassa?

- Hei, en tunne kumppaneitasi ja en ole aikaisemmin ollut siellä minne meidän pitää mennä. Että vuorokaudessa google mapin ja suhteellisen tuntemattomien kavereiden kanssa tehty suunnitelma ei oikein voi olla tämän kummoisempi. Kyse on siitä kuinka hyvin sinun partnerisi toimivat tosi tiukoissa tilanteissa.

- Minä ainakin olen tosi valmis. Jarmo sanoi vähän turhankin yli-innokkaasti.

Katsoimme Timon kanssa toisiamme.

- Se on hyvä se. Sain sanotuksi kakistellen

Juuri ennen kuin olimme kääntymässä teollisuusalueelle, ajoimme sivummalle Harjutielle ja perässämme tulevat Lasse ja Reiska ajoivat pakettiauton sivuun.

Oli sen verran aikaista, että liikennettä oli hyvin vähän ja siihen me tähtäsimmekin ja kun syksykin oli saapumassa, niin oli tässä kohti aamu oli sopivan hämärää.

Reiska talutti Robertia minun luokseni.

- Mitäs nyt tapahtuu? Robert kysyi
- Sinä tulet nyt minun ja Timon autoon ja me menemme vaihtopaikkaan.
- En ymmärrä miksi en voisi olla äskeisessä autossa ja miksei se voi mennä kohtaupaikkaan?
- Siksi, koska meidän pitää valmistautua kaverisi yllätykseen.
- Ei sellaista tule. Kyllä tämä on ihan reilu vaihto. Robert sanoi mukamas järkyttyneenä epäluottamuksesta jonka mukamas olin äsken sanonut.
- Niinhän sitä aina sanotaan. Timo Sanoi.
- Me vain varaudumme siihen, että ystäväsi ei ehkä pelaakaan täysin sääntöjen mukaan, ei tästä muusta sen ihmeemmästä ole kyse. Sanoin.

Jarmo lähti kävelemään pakettiautoaan kohti.

Timo meni vielä kaikkien osakkaitteni luokse ja kertasi suunnitelmaamme.

Osakkaani näyttivät ymmärtävän mistä on kyse. Robert oli miettiläs, kun hän katsoi neljää miestä keskustelemassa keskenään.

Jone sen sijaan päätti jahdata taustalla häntäänsä ja oli hämmentynyt, kun pari kertaa saikin sen kiinni.

Timo saapui autoomme ja Jone lönksytteli hänen perässään. Jone hyppäsi takapenkille ja alkoi murista Robertille.

- Apua. Onko tämä koira opettamalla opetettu vihamaan mustia miehiä?
- Se vihaa kusipäitä. Ihanvärillä ei ole merkitystä tässä asiassa. Timo sanoi.
- Sitten mennään. Sanoin.

Minulla oli jännä kutina ajaessamme kohti määränpäätä ja tämä kutina oli vaivannut minua ennenkin.

Se ennakoi yleensä kahakkaa, jota en toivonut, mutta johon aina

jouduin jostain ihmeellisestä syystä.

En antanut huolehtumiseni kuitenkaan näkyä päällepäin. Ajoimme sovituille paikalle ja nousimme autosta ja mietimme sopivaa paikkaa odotella.

Menimme hylätyn punatiilisen tehdasrakennuksen luokse ja vastarannalla hehkuivat Nesteen öljynjalostamon tulet.

Timo käskytti Jonen maahan tehdasrakennuksen vihreän oven eteen ja käski tämän olla aloillaan, mutta valppaana.

Katsoin huolestuneena tehdasrakennuksen ylimpiä rikkiäisiä ikkunoita ja toivoin meidän suunnitelmamme toimivan.

Minua välillä ihmetytti se, että Timo ihan pakkana puhui koiralle kuin ihmiselle.

Ihmeellistä oli se, että Jone näytti ymmärtävän Timon puheita.

Jone murisi ja jopa haukkui tehdasrakennuksen ylhäällä olevien ikkunoiden suuntaan.

- Tiedän, tiedän. Timo sanoi Jonelle.

Minua hieman huoletti kuinka nopeasti Timo ja Jone olivat luoneet siteen välilleen ja Jone näytti uskovan lähes kaikki komennot, jotka Timo sanoi.

Robert alkoi olla hivenen hermostuneessa olotilassa.

- Näethän ettei täällä ole vielä ketään. Sinä olet todella vainoharhainen kaveri. Robert sanoi.

- Kyllä he ovat jo täällä. Timo sanoi.

- Tarkka-ampujia? kenties Kysyin huolestuneena.

- Todennäköisesti.

- Jos niitä olisi, niin miksi te ette ole kuolleita? Robert kysyi ihmetellen.

- Koska heidän korvassaan on tällä hetkellä pistooli. Timo vastasi.

- Täh?

- Niin luulitko, etten tajunnut mikä Tumpilla oli ideana.

- No kerroppa minulle. Robert tiuskaisi.

- Tumppi ja Maarit tulevat mukamas myöhässä ja me ihmettelemme missä he ovat. Yllättäen tarkka-ampujat hoitavat meidät ja sinä olet vapaa, me kuolleita. Niin minä olisin tehnyt.

- Mitäs nyt tapahtuu?

- Luulisin, että Tumppi on saapumassa, kun tarkka-ampujat ovat kertoneet, että meidät on hoideltu.

- Ja...?

Samassa näimme kahden kaupunkimaasturin, mustien ja uusien Jeep Cherokeeesien tulevan meitä kohti.

Timo otti pumppuhaulikon esiin repustaan ja minäkin otin Glockin käteeni, näin myös Jonen valpastuvan, mutta se oli aloillaan ja näytti odottavan Timolta jonkinnäköistä käskytystä.

Jeepit pysähtyivät ja Tumppi nousi autostaan ja pian hän seiso jeeppien edessä yhdessä viiden muun kaverin kanssa, joilla kaikilla oli käsissään joko konepistoolit tai kiväärit.

Tumpin ilme oli sanoinkuvaamaton.

Hän oli todella järkyttynyt, kun hän näki minut, Timon ja Robertin seisovan vierellään koira, joka haukkui ja hyppi kuin narkkari, jolta sen päiväinen annostus uupuu.

Timo piti kuitenkin Jonen tiukassa liekassa.

- Piti tulla vain toisen kaverin kanssa huomioiden tietysti panttivangit. Muuten missä on Maarit? Huusin.

Tumppi huusi hermostuneesti, että nainen pitäisi saada estradille ja kuudes kaveri nousi autosta yhdessä Maaritin kanssa.

- Oletko kunnossa? Huusin ja Maarit nyökkäsi vaisusti.
- Lähetä Robert tänne. Tumppi huusi ja katseli levottomasti ympärilleen.
- No ei se nyt ihan noin mene. Timo huusi.
- Jos työ ettette tie niin kuin minnä sannon, niin nainnen kuollee.
Tumppi huusi ääni väristen
- Ja mitähän luulet sen jälkeen Robertille käyvän? Huusin ärtyneesti.
- Muuten, etkö ihmettele miksi olemme yhä hengissä? Timo huusi Tumpille.
- Mittää sie tarkoittat?
- Niitä kolmea tarkka-ampujaa vai onko niitä enemmän joiden piti listiä meidät? Etkö yhtään ihmetellyt, kun he eivät heti hoitaneetkaan meitä?
- Kulma oli kuullemma houno ja heistä olli paremmpi, ett myö tullisimme tänne. Eikkä heittä ollut kuin kakksi.
- Niinkö?

Samassa Tumppi näytti tajuavan, että ne tarkka-ampujat joille hän oli soittanut, eivät ehkä olleetkaan hänen palkkaamiaan miehiä.

- Mittee työ teitte heille?
- He ovat todennäköisesti hengissä, mutta arvaatko ketkä ovat kiväärien varressa ja keiden suuntaan ne nyt osoittavat.

Tumpin porukka alkoi selkeästi hermostua ja he katselivat levottomina ympärilleen.

Kokemuksesta tiesin, että aseistettu mies, joka alkoi hermostua ei ollut niitä kaikkein parhaimpia merkkejä sille, että asiat lähtisivät tästä eteenpäin menemään rauhallisesti tai, että asioista voitaisiin neuvotella.

Melkein aina hermostuminen ja aseet johtivat sellaiseen toimintaan, johon kovin mieluusti en halunnut osallistua.

- Mittäs nyt tapahtuu? Tumppi huusi.

- Nyt me vaihdamme vankeja ja sen jälkeen lähdemme eri suuntiin. Huusin ja rukoilin mielessäni, että vaihto sujuisi hyvin ja pääsisimme sen jälkeen jatkamaan matkaa.

- Selväppä tuo.

- Meidän miehet vapauttavat myös tarkka-ampujanne heti, kun vaihto on suoritettu. Timo huusi.

- Tämmä selvöö. Tumpppi vastasi.

Maarit lähti kävelemään meitä kohti. Timo puolestaan käskytti Robertin liikkeelle.

Kaikki meni suhteellisen hyvin, kunnes Robert oli ohittanut Maaritin. Silloin hän huusi.

- Nyt olisi hyvä hetki.

- Niin, mikkä hetki? Tumpppi kysyi hölmistyneenä.

- Tappaa nuo kaikki.

Ennen kuin Tumpin porukka ehti tehdä yhtään mitään, sekä minä ja myös Timo olimme tajunneet minkä tahdin mukaan tämä päivä lähtisi menemään.

Aamut antavat aina suunnan miten päivä tulee lopulta menemään.

Juoksin Maaritia kohti kiivaasti tulittaen ja vedin Maaritin maihin.

En tiedä osuinko kehenkään. Olin maassa Maaritin päällä ja kuulin vain tulitusta.

Pian tulitus voimistui.

Sitten se hiljeni yhtä yllättäen, kun oli alkanutkin.

Hetken hiljaisuuden jälkeen kuulin Tumpin kiljuvan tuskaisesti. Sen jälkeen aloin kuulla toistenkin miesten tuskan huutoja.

Kun nousin ylös niin, Timo tähtäsi Robertia, joka oli hämmentyneenä ja

ympärillä hänen kaikki miehensä olivat polvillaan tai makasivat maassa.

Osasta valui vuolaasti verta.

Ainoa, joka oli pystyssä oli Tumpppi, jonka takapuolella roikkui Jone.

- Katsos perkele. Timo sanoi.

- Niin mitä? Vastasin kauhistuneena.

- Osasivathan sinun poikasi ampua. Olin varma, että ruumiita olisi tullut.

- Eikö niitä sitten tullut?

- No ei näyttäisi siltä, tai no ei ainakaan vielä. Timo sanoi katsoi nauraen yhä Tumpin ja Jonen suuntaan.

- Kiäski sen irrottaa otte, kiäske sen irrottaa otte. Tumpppi huusi tuskaisena Jonen yhä pitelevän hampaitaan tiukasti yhdessä hänen takapuolestaan.

- Jone maahan. Timo käskytti ja Jone lähti jolkuttelemaan Timon jalkojen juureen.

Tumpppi rojahti tuskaisena maahan ja alkoi valittaa sekä hieroa käsillään takapuoltaan.

- Tule jelppaamaan. Timo sanoi.

Otin aseet ja Timon kanssa piiritimme Robertin ryhmän, jolta valtaosalta valui olkapäistä verta, mutta oli pari kutia mennyt parin kaverin kylkeenkin.

- Tämän saat vielä kalliisti maksaa. Robert kihisi.

- Eiköhän tämä mene ihan sinun piikkiisi. Me olimme valmiit pelkkään vaihtoon, mutta sinun porukasi piti alkaa sitten roiskia sinne tänne. Vastasin.

Timon kännykkä soi.

- Tulkaa vaan. Tilanne on täällä ihan hallinnassa. Timo sanoi.

Pian muut osakkaamme tulivat paikalle ja heillä oli mukanaan Tumpin tuomat tarkka-ampujat kädet selän taakse nippusiteillä laitettuina.

- Näittekö kuinka tarkka olin. Jarmo kehui.

- Ei siellä ollut ketään missä piti. Lasse sanoi ja otti taskumatin ja veti siitä huikan, vaikka omien sanojensa mukaan hän oli ollut jo yli 3 vuotta juomatta, mutta hyvähän se oli, jos hän itse uskoi siihen.

- Huh, huh. Hurjaa touhua. Lasse sanoi ja veti ison siivun Sisu viina pullostaan.

Maarit tuli luokseni ja halasi minua.

Sitten hän irrottautui minusta ja näin hänen silmiinsä saapuvan hullun kiillon.

Ennen kuin ehdin estää, niin näin Maaritin kilahtavan.

Hän otti pistoolin maasta, joka oli tippunut joltain Tumpin tai Robertin palkkaamalta korstolta.

Kukaan ei ehtinyt tehdä mitään, kun Maarit oli jo Robertin luona ja takoi tämän päätä kovasti pistoolin perällä.

- Missä on tyttäreni? Missä on tyttäreni?

Kukaan meistä ei mennyt väliin. Minä yritin, mutta Timo veti minua takaisinpäin.

- Naisellasi on kyllä pointti, mutta Maarit hei! Timo huusi.

Maarit lopetti Robertin hakkaamisen ja kääntyi katsomaan Timoa.

- Yritätkö saada minut lopettamaan?

- Maarit. Robert on ollut meidän kanssamme ja ei hän tiedä sen enempää kuin aiemminkaan, mutta tuo Tumppi saattaisi nyt jotain tietääkin.

Tumppi puisteli päätään, mutta ei oikein ehtinyt tehdä mitään, kun Maarit hyökkäsi hänen kimppuunsa ja alkoi takoa tätä päähän pistoolin perällä.

- En minä tierä misttään mittään. Elkee hakkatko tiemän enempää, elkeeke ennää purko miua persseeseen.

Timo katsoi aikansa ja meni sitten väliin sekä nosti kevyesti Maaritin sivuun Tumppia takomasta kuin kauniin kevyen valkoisen höyhenen.

- Anna minä jatkan tästä. No niin te aloititte tämän kahakan ja hävisitte. Nyt me tarvitsemme vastauksia, että saamme rouvan tyttären takaisin. Se on teistä kiinni kuinka kovalla kädellä me kaivamme tuon informaation teistä ulos.

Tumppi yritti vielä uhota jotain ja ylikorosti Janhusta, mutta se hukkui äkkiä muminaan, kun Timo potkaisi häntä suuhun.

Vaikka Tumppi olikin vastapuolen kavereita, niin minua alkoi oikeasti käydä sääliksi mitä kaikkea Tumppi joutuikaan kokemaan.

Toisaalta tämä oli niitä ammatinvalintakysymyksiä.

- Nuo uhkailut on kuultu ja juurihan me näimme Janhusen organisaation voiman: te olette siinä maassa ja valutate verta, eikä meillä edes ole hiki.

Tumppi alkoi vapista, kun Timo alkoi kuulustella häntä.

- Me emme pelkää Janhusta.

- Minnee huommaan sen.

- Missä on rouvan tytär?

- Minnee en sitä tiedä.

- Mitä sinä sitten tiedät?

- Minnulla on luurri mihin miulle soittetaan ja otetaan yhteyttä sekä sannotaan mittä minnun tulee tehrä.

- Kuka ottaa sinuun yhteyttä?

- En tierrä nimmeä. Toisessa päässä on iäni ja hän kertoo mittää meirän pittää tehrä ja siellä päässä järjestettään kaikki assiat. Janhunen on

sannonut, ett tietä ientä tullee tottella, kun se annettusta numerosta soittaa.

- Numero.

- Sinnä tierät mittentiemmä toimii. Numeroa ei voi jäljittää.

- Pystytkö soittamaan sinne?

- En.

- He soittavat vain ja ainoastaan sinulle.

- Niin.

- Joten he soittavat sinulle tänään ja haluavat tietää miten tämä operaatio meni.

- Kyllä.

Menin Timon viereen.

- Mikä on suunnitelma nyt?

- Otetaan selvää minne tuo yhteydenotto vie.

- Entä mitä me tehdään tälle ryhmälle, josta osa tarvitsee varmaan sairaalahoitoa.

- Soitetaan poliisille Tumpin puhelimesta heti, kun tiedetään kuka on toisessa päässä ja sen jälkeen me lähdemme täältä pois ja jätämme nämä ryökäleet virtavallan hellään hoivaan.

- Se kuulostaa hyvältä. Hallittua kaaosta.

- Nimenomaan.

Äkkiä Tumpin puhelin soi. Timo otti Tumppia kädestä ja meni tämän viereen, niin, että kuuli koko keskustelun.

- Ei sitten mitään hassua. Timo sanoi, ennen kuin Tumppi vastasi.

Myös Jone oli tassutellut Tumpin viereen ja irvisti tälle ennen kuin

Tumppi vastasi puhelimeen.

Tumppi alkoi puhua puhelimeen ja juuri niin kuin Timo oli opastanut häntä puhumaan.

Tumppi teki niin kuin piti.

Huomasin Timon ilmeen muuttuvan kireämmäksi, kun hän kuunteli puhelinta.

Timo tuli huolestuneena luokseni jossa Maarit oli kovasti kietoutuneena minuun.

- Onko joku hätänä?

- Voi olla.

- Tunnistitko äänen, joka oli puhelimen toisessa päässä?

- Kyllä.

- Joku tuttuko?

- Tavallaan. Se oli Kalle Kovan ääni. Timo sanoi.

Sitten minäkin nielaisin.

Maarit katsoi meitä.

- Kuka on Kalle Kova?

31. LUKU

Isku ei ollut niin kova kuin sen olisi voinut luulla.

Eipä silti, kyllä Kalle Kova lyödä osasi.

Ensimmäinen isku leukaan oli kuitenkin tullut yllättäen ja toiselle iskulle Timo Rotko ei antaisi samanlaista yllätyksen suomaa ylellisyyttä.

- Sinun takiasi hän lähti. Kalle Kova rähjäsi.

- Ei pidä paikkaansa. Fiona lähti koska se on hänen tapansa. Hän vain käyttää miehiä hyväkseen ja sen jälkeen jatkaa matkaa.

- Sinä valehtelet.

Timo Rotko teki päätöksen, että hullun kanssa ei kannattanut keskustella tämän pitempään asevarastolla.

Kalle Kova oli kyllä hullu, mutta sen lisäksi hän oli kiimoissaan tai Fionan vaikutuksen takia ylihormonillisessa tilassa ja se teki hänen toiminnastaan normaalia hillittömämpää.

Timo Rotko harppasi pari askelta ja puristi tiukemmin kädessään olevaan Famasin rynnäkkökivääriin, jonka hän oli juuri ottanut asetelineestä Kalle Kovan suureksi kauhuksi.

Äkkiä Timo kohotti aseensa perään ylös ja survaisi sen nopeasti lähestyvän Kalle Kovan vatsaan.

Kalle Kova parahti tuskasta, meni kaksinkerron polvilleen ja pystyi nousemaan heikosti seisomaan, kasvoissa edelleen tuskan merkit.

- Miksi sinä noin teit?

- Oli pakko, että sinä vähän rauhoittuisit. Sinä et nyt nimittäin ajattele selkeästi.

- Niin kuin sinä?

- Niin kuin minä.

Oli käynyt niin, että Fiona oli paljon iloluontoisempi ja

seikkailunhaluisempi kuin Kalle Kova olisi halunnut hänen olevan.

Viikon ajan Fiona oli pitänyt hauskaa Kalle Kovan ja Timo Rotkon kanssa. Joskus kahdestaan ja joskus kolmistaan. Siinä keskellä Malin sotaa kuitenkin.

Aivan yllättäen Fiona oli laittanut molemmille pojille tekstiviestit jossa oli kertonut kuinka kivaa oli ollut, mutta että nyt on vaan aika jatkaa hyvin alkanutta matkaa.

Fiona oli saanut komennuksen ja lähtenyt sen kummempia hyvästelemättä.

Timo Rotko oli ollut sinut asian kanssa.

Kalle Kova oli sen sijaan ehtinyt viikon aikana mennä syvemmälle ja ihastua kovemmin, eikä hänelle Fionan lähtö ollutkaan ihan helppo asia.

Timo Rotko ei ihan ymmärtänyt miksi, mutta Kalle Kovasta Fionan lähdön syy oli yksin omaan Timo Rotko ja piste.

- Istu tuohon. Timo Sanoi ja osoitti Kalle Kovalle tuolia.
- Sinä senkin viheliäinen kaksinaamainen...
- Tuon olen kuullut ennenkin. Tietenkään en sitä itse allekirjoita.
- Sinun takiasi Fiona lähti.
- Kuuntele nyt. Timo sanoi ja tehostaakseen sanomaansa, niin hän tähtäsi Kalle Kovaa päähän Famaksellaan.

Timo kertoi, että Fiona ei ollut etsinyt mitään pitempi aikaista suhdetta sotarintamalla ja, että Kalle Kova oli itse tehnyt omia johtopäätöksiään, jos oli olettanut, että Fionan harrastamat ryhmäorgiat olisivat vieneet esimerkiksi avioliiton uljaaseen satamaan.

Sota näet saa erilaisissa ihmisissä erilaisia käytösmalleja ja tunnetiloja aikaan.

Useimmille sota ja tuho tuo negatiivisia olotiloja, kuten pelon, mutta Timolle ja Kallelle se toi adrealiinihuuruja, joista he molemmat tykkäsivät.

Fionan se oli puolestaan saanut kiimaan.

Timo Rotko koitti saada Kalle Kovan tajuamaan tilanteen. Kalle Kova kuitenkin otti ja käveli asehuoneesta ulos sanomatta sanaakaan, kun Timo Rotko oli lopettanut saarnansa.

Seuraavaksi muutaman päivän päästä Kalle Kova vaati siirtoa, jonka sai nopeasti suhteittensa avulla.

Kalle Kova häipyi nopeasti Timo Rotkon elämästä.

Käytännössä kuin savuna ilmaan muutaman päivän kuluttua asehuoneessa tapahtuneesta episodista.

Tietenkin Timo Rotko piti Kalle Kovan käytöstä ylireagointina ja jopa lapsellisena käytöksenä.

Siinä nyt vain on niin, että tässä maailmassa rakastuneet miehet käyttäytyvät lapsellisesti ja ylireagoivat mihin tahansa ihmissuhdeasiaan äärettömän tunnepitoisesti.

Joka tapauksessa, kun Kalle Kova oli lähtenyt Timo Rotkon yksiköstä, eikä enää pitänyt mitään yhteyttä häneen, niin Timo Rotko oli täysin varma, ettei tulisi enää koskaan kuulemaan Kalle Kovasta.

32. LUKU

En ollut koskaan nähnyt hyvää ystävääni Timo Rotkoa niin hiljaisena ja mietteliäänä kuin nyt hänet näin.

Pelkoa en ollut koskaan nähnyt ystäväni kasvoista. Nyt ehkä siellä häivähti hivenen huolestuneisuutta.

- Mitä Kalle Kova halusi? Kysyin hyvin varovaisesti.

Myös Jone näytti hyvin mietteliäältä, sitten sille tuli tärkeämpi oivallus ja se alkoi nuolla pallejaan.

- Hän haluaa tavata Tumpin ja Robertin. Timo piti hetken taukoa ja jatkoi sitten.

- Ja Tumpilla pitäisi olla mukana joku tiedosto, joka olisi pitänyt saada Maaritilta mukaan.

Käännyin Maaritin puoleen.

- Mistähän tiedostosta hän puhuu? Kysyin ihmeissäni.

Tiedosto tuli kuvioon mukaan vasta nyt.

- En minä tiedä mistä he puhuvat? Maarit vastasi hämmentyneenä.

Minä käännyin Tumpin ja Robertin puoleen.

- Mistähän tiedostosta on kysymys?

Timo ja Jone lähestyivät Tumppia uhmakkaasti, joka oli saanut kärsiä minusta jo ihan tarpeeksi.

- Ei ennee, ei ennee.

- Alahan laulaa niin ei tarvitse siihen voimakeinoon turvautua. Timo sanoi ja Jonekin näytti ilkeästi hampaitaan.

- Tiedostosta alettiin puhua vasta ihan vähän aikaa sitten. Tumppi sanoi.

- Niin? Vastasin.

- Parri päivää sitten Janhunen muuttui vauhkoksi ja alkoi sanoa, että huo....tarkkoitan rouvvan tyttär ollisi lähettänyt jonkkun vitteotieroston rouvulle ja se pitäisi saada välittömästi takkaisin.

- Miten te aioitte saada nauhan, jos te olisitte tappaneet meidät?

- Tarkkoitus olli tappaa teirät kakssi ja sen jälkeen saada Robert takkaisin ja vastta sitten purristaa rouvvasta tarvittava tietto essille.

- No ei kyllä kovin omaperäinen idea.

- Ei, mutta sille myö lähttimme liikkeelle.

Käännyin Maaritiin päin.

- Etkö yhtään tiedä mistä tiedostosta on kysymys?

- En osaa yhtään sanoa mistä on kysymys.

Käännyin Tumppiin päin.

- Miten te luulitte saavanne tiedoston haltuunne, jos edes Maarit ei siitä tiedä?

- Se mennee kuullemma jollekin sallaiselle tillille, niin Susku olli sannonut johhon vain Maaritilla on salasana.

- Susku on siis nyt Janhusen hallussa?

- Niin kaitt. Teiddät pitti tappaa, Robert vappauttaa ja tietosto saada. Vannon etten enemmpää tietä.

Käännyin taas Maaritin puoleen.

- Onko teillä Suskun kanssa joku salainen videotili?

- Sekä minulla, että Suskulla on salaiset sähköpostisoitteet, joiden kautta me voimme ottaa yhteyttä ja ne on tiekasti kryptatut.

Maarit piti selventävän luennon tietoturvastaan.

Susku oli käyttänyt Filesender-nimistä palvelua. Filesender toimi yksinkertaisuudessaan niin, että ensin salatulle paketille annettiin nimi.

Nimessä piti huomioida se, että se ei herätä ulkopuolisten silmissä liiallista huomiota.

Kuten sanaa tärkeä tai salainen, kannatti välttää nimeämisessä.

Sen jälkeen laitettiin ohjelman oletusarvotiedosto 7Z.

Tämä siksi, että tämän jälkeen purettava tiedosto saatiin auki vain 7-Zip-ohjelmalla.

Sen jälkeen pakettiin laitettiin salasana ja sen piti olla mahdoton tai ainakin todella vaikea päätellä mikä se olisi.

Yleensä se lähetettiin vastaanottajalle sähköpostilla tai tekstiviestinä.

Maarit sanoi, että he olivat aikoinaan tehneet Suskun kanssa niin, että Maaritin lähettämät tiedostot sai auki Susku ja Suskun lähettämät Maarit.

Tämä oli tehty sen takia, että Maaritin ex-mies ja Suskun isä ei olisi saanut tilejä auki painostamalla lähettäjää avaamaan lähetettyä tiedostoa.

Tämä sen takia ettei pahin mahdollinen skeraario olisi toteutunut ja mies olisi saanut tietää salaisesta kommunikaatiosta äidin ja tyttären välillä.

Minimissään 8 merkkiä ja maksimissaan 16 merkkiä: salasana oli oleellisin asia tietoturvassa, koska ilman sitä tiedostoa ei saanut auki

- Voisiko Susku laittaa sinne jotain materiaalia, kuten videon pätkää? Timo kysyi.

- Ehkä, mutta sitä ei ole käytetty pitkään aikaan ja me loimme sen aikanaan tai Susku loi sen, kun mieheni vakoili minun sähköpostejani. Sitä ei ole siis käytetty vähään aikaan, enkä ole käynyt siellä aikoihin.

- Pystytäänkö me katsomaan se täällä? Onko meillä tarvittavia laitteita? Timo kysyi.

- Tumppi pakotti ottamaan kannettavan mukaan samoin kuin muutakin arvotavaraa. Maarit sanoi.

- Meillä on kanssa pari kannettavaa mukana, mutta miljoonan euron kysymys on se, että onko siinä 7-Zip-ohjelma ja saadanko me tiedosto auki.
- Ohjelma on ainakin minun kannettavassani. Maarit sanoi.
- Entä salasana? Pystyikö hän lähettämään sen sinulle tai onko sinulle tullut uutta tekstiviestiä?
- Emme ole koskaan vaihtaneet salasanoja. Loimme yhdessä salasanat ja ne me olemme pitäneet siitä asti.
- Ei kovinkaan huolellista ja suunnitelmallista.
- Ehkä ei, mutta pitkään aikaan ei ole ollut tarvetta salata mitään ihmeellisempiä tiedostoja, että tili on tavallaan päässyt unohtumaan.
- Selvähän tuo, no niin katsotaanpa se sitten. Timo sanoi
- Ei ehkä ihan oikea paikka ja aika. Vastasin empivästi ja katsoin ympärillä Tumpin haavoittuneita korstoja ja olin varma, että tulitus oli kuultu ja siitä oli jo soitettu poliisille.
- Nyt tehdään niin, että otetaan Tumpi ja Robert mukaan. Sitten soitetaan varmuuden vuoksi poliisille, jos tämä räiskintä jo itsessään ei ole huomiota herättänyt ja jätetään nuo onnettomat paskiaiset oman onnensa nojaan. Sain ja ihmettelin itekin miten määrätietoiselta kuulostin.
- Kuulostaa, että meillä on suunnitelma. Timo sanoi.
- Ei kuullostta kovvinkaan hyvältä Tumpi sanoi.
- Niin me kuitenkin teemme. Minä sain.

Tumpi ja Robert katsoivat vihasesti, kun menin Jeeppiin, jolla Tumpi oli tullut ja aloin etsiä kannettavaa.

Pian olin paksista kannettavan löytänyt ja sen jälkeen puhkoimme Tumpin porukan Jeeppien renkaat.

Poistuimme autoille, joilla olimme tulleet ja kun lähdimme liikenteeseen,

soitimme matkalla jonkun Tumpin korston kännykästä, jonka olimme ottaneet hälytyskeskukseen ja aloimme ottaa etäisyyttä taistelutantereeseen.

Soitto saattoi olla turha, sillä kuulinme vastaamme tulevia sireenien ääniä.

- Minne mennään? Kysyin, kun olimme ajaneet jo hyvän matkaa Porvoosta Helsingin suuntaan, johon Timo meitä ohjasti.

- Kalle Kova haluaa tavata Tumpin ja Robertin Helsingin suunnalla, joten emme palaa vielä Kotkaan, vaan etsimme syrjäisen paikan ja katsomme tiedoston Maaritin kannettavalta. Sen jälkeen teemme uuden suunnitelman ja mietimme miten tulemme toimimaan. Meillä on reilusti aikaa Kalle Kovan kohtaamiseen. Timo vastasi.

Ajoimme viimeiselle rekkojen levähdyspaikalle ennen liittymää Kehä kolmoselle ja purkauduimme autoista.

Pahin aamuruuhka tuntui jo hellittäneen ja me olimme ainoita levähdyspaikalla.

Jone kiiruhti lähimmän puun juurelle kuselle, Tumpi ja Ropert valittivat jotain epämääräistä, Jarmo puhkui innosta nähdä video, Reiska ja Lasse olivat hyvin varautuneita ja Maaritin kasvoistakin näkyi huoli mitä videolla saattaisi olla.

Timo avasi Maaritin kannettavan tietokoneen auton konepellille ja sitten Maarit tuli ja antoi osoitteen ja avasi tilin sekä klikkasi siinä olevaa videotiedostoa auki.

Kuva oli utuisen oloinen ja mitä ilmeisemmin se oli otettu kamerakännykällä. Siinä oli kysymys oudosta riitistä.

Huone oli ympyrän muotoinen ja lattiassa oli koroke, johon oli tehty kuvio tai symboli ja se oli kärjellään seisova viisisakarainen tähti tai ehkä tutummin pentagrammi.

Pentagrammin takana oli iso risti.

Huoneessa oli sekä ylä, että alakerta ja ylätasanteella roikkui punaisia vilttejä, joissa oli kultaisella symboleita, joita en tunnistanut ja tekstiä jota en ymmärtänyt.

Kuvakulma oli selkeästi otettu toiselta tasanteelta ja kuvaajan käsi tärisi jonkin verran.

Sitten outoa ääntä alkoi kuulua ja pian yläkertaan, toiselle tasanteelle saapui kahdeksan punaisiin ja kullattuihin kaapuihin pukeutunutta ihmistä, joilla kaikilla oli naamiot kasvojensa suojassa.

Nyt kuvassa alkoi näkyä savua, joka varmaankin tuli jostain suitsukkeesta. Kuvaajaa suojasivat viltit ja savu, joka oli huoneessa nyt lähes läpitunkevaa.

Yhtäkkiä alkoi kuulumaan latinalta kuulostavaa messuamista.

Se, joka messusi, niin häntä ei näkynyt, mutta yläkerrassa oleva kuoro alkoi toistaa ja vähän turhan usein kuului sana Lucifer.

Tuntui kuin olisin katsonut Stanley Kubrickin Eyes Wide Shutia, jonka vastaavanlaista rituaalikohtausta videoklippimme näytti.

- Aika sairasta touhua. Lasse sanoi.

- Mihin helvetiin me olemme oikein sotkeutuneet? Jarmo kysyi huolestuneena.

- Katsotaan klippi loppuun. Timo sanoi ja minulla alkoi selkäpiitä karmimaan yhä kovemmin.

Sitten hiljaisuus saapui, kunnes ylätasanteelta alkoi kuulua kovaa messuamista ja varjoista tuli esiin ilmeisesti pääpappi, koska hänellä oli täysin kultainen viitta ja kädessään jonkilainen sauva.

Ylätasanteella oli nyt yhdeksän ihmistä.

Pääpappi iski sauvallaan yhdeksän kertaa lattiaan, mutta pysyi vielä ylätasanteella.

Alatasanteelle paikalle saapui kahdeksan uutta punaiseen ja kullattuihin kaapuihin puettua ihmistä, joista kaksi retuuttivat puolialastonta naista, joka puhui jotain sekavaa.

Ruumiinrakenteesta ajattelin heidän kaikkien olevan miehiä, mutta täyttä varmuutta siitä ei tietenkään ollut.

Miehet veivät naisen alatasantaalla olevalle ristille ja sitoivat hänet siihen.

Ylätasanteella oli nyt yhdeksän viittamiestä ja alatasanteella oli kahdeksan viittamiestä ja yksi avuton nuori nainen.

Tiesin vähän numerologiaa ja siinä mentiin aina isosta luvusta alkulukuihin. Kun yhteensä oli 18 ihmistä paikalla, niin: $9 + 9 = 18 = 1 + 8 = 9$.

Olin myös jostain lukenut, että satanisteille luku yhdeksän oli erityisen merkityksellinen.

Naisen eteen tuli punaiseen ja kullattuun viittaanpukeutunut naamioitunut ihminen, joka alkoi messuta naisen edessä jotain mitä en edelleenkään ymmärtänyt.

Ylätasanteella oleva pääpappi takoi taas sauvaa maahan ja soihtuja alettiin sytyttää naisen ympärillä.

Tätä jatkui niin kauan, että naisen ympärillä oli yhteensä kahdeksan punaiseen viittaan pukeutunutta miestä, joista jokainen seisoi palavan soihdun alla.

Sitten pääpappi tuli ylätasanteelta alas ja alhaalta yksi naamoitunut ihminen lähti nousemaan ylös.

Samalla ylätasanteella olevat viittaveikot alkoivat ihme muminan mumisten edelleen vähän liikaa sitä Luciferia minun mielestäni.

Pääpappi tuli sidotun naisen eteen ja alkoi messuamisen ristin edessä, jossa nainen näytti ihan selkeästi olevan jonkinlaisessa transsissa tai huumatussa tilassa.

Pääpappi otti esiin veitsen, jossa oli hyvin paljon edelleen outoja symboleita ja hänen taakseen tuli mies punaiseen ja kullattuun viittaan sonnustautuneena ison kannun kanssa.

Pääpappi lähestyi naista ja iski häntä kylkiin usemman kerran.

Verta alkoi valua runsaasti hänestä.

Nainen kirkui ja huusi vaikka hänen silmistä näkikin hänen olevan aika sekavassa tilassa.

Pääpapin takana oleva huntuveikko laittoi kannun haavan alle ja antoi sen täyttyä verestä.

Kun se oli täynnä, hän lähti kierrättämään sitä naisen ympärillä oleville kahdeksalle kaverille, jotka olivat asennossa soihtujen luona kuolevan naisen ympärillä.

Kannukaveri ojensi ensimmäiselle tyypille kannua ja tämä otti naamionsa irti voidakseen juoda siitä.

Nainen rimpuili ja huusi kuolintuskissaan.

Toinen viittasankari saapui uuden kannun kanssa naisen luokse ja alkoi täyttää sitä naisen verestä.

Veren hukka oli sitä luokkaa, että nainen ei kovinkaan kauaa enää jaksaisi huutaa ja rimpuilla.

Ensimmäinen kaveri jolle kannusta oli tarjottu verta ja joka sen takia oli irrottanut naamion, jotta voisi juoda siitä, niin minä tunnistin kenestä oli kysymys.

Hän oli EK:n puheenjohtaja.

Pääpappi meni uuden soihdun luokse ja tarjosi siitä seuraavalle seremoniaan osallistujalle.

Niinpä toinen naamoitu kaveri otti naamion pois voidakseen myös ottaa huikan verta.

Kyseessä oli kokoomuslainen valtiovarainministeri, jota oli syytetty liian läheisistä yhteyksistä EK:hon.

Tämä klippi ei minusta ainakaan hälventänyt tuota syytöstä.

Jokainen kahdeksasta viittakaverista otti oman huikkansa, kun sitä tarjottiin jajokaisen naamion takaa paljastui joku tuttu kaveri politiikasta tai talouselämästä.

He olivat kaikki miehiä.

- Aika tuttuja naamoja. Timo sanoi.

- Aika paljon kokoomuslaisia. Lasse sanoi ja veti taas huikan taskumatistaan.

Pääpappi oli juuri riisumassa naamiota ja ottamansa oman annoksensa verestä, kun nauha katkesi kameran ilmoitettua, että virtaa ei enää ollut.

- Mitäs nyt tehdään? Lasse suorastaan kirkui kuin pikkutyttö.

- No ei ainakaan jouduta paniikkiin vaikka näyttääkin, että tämä touhu on menossa sairaammaksi ja mukana on vaikutusvaltaisia tahoja. Timo sanoi ja pidin hänen rauhallisuudestaan vaikka vastaan näyttikin tulevan vaikka mitä kummallisuuksia.

- Vuodetaanko nauha medialle? Jarmo hihkui.

- Meidän pitää saada Susku takaisin ja varmistaa myös tulevaisuudessa oma turvallisuutemme. Vastasin.

- Mitenkäs se onnistuu, kun vastassa näyttää olevan tuon taseisia kavereita? Lasse kysyi.

- Älä unohda, että meillä on tämä nauha. Timo vastasi hyvin rauhallisesti.

- Mitä se siis tarkoittaa käytännössä? Lasse jatkoi.

- Me emme ole altavastaajia vaan meillä on neuvotteluvaltti. Timo jatkoi.

- Me menemme siihen paikkaan minkä Kalle Kova meille sanoi ja nyt, kun meillä on tämä nauha ja olemme näyttäneet voimamme, pystymme neuvottelemaan Suskun meille takaisin. Minä sanoin ja toivoin, ettei kukaan huomaisi, että ei minulla ollut ollenkaan homma niin hanskassa kuin halusin muiden uskovan.

- Ja sielläkö ei muka ole taas väijytys? Lasse jatkoi kysymysten tulvaansa.

- Totta kai on. Mutta he olettavat Tumpin, Robertin ja tuon ryhmän tulevan ja että meitä ei enää ole. Meillä on edelleen yllätysetu.

- Mutta Janhusen takana näyttäisi olevan koko Suomen teollisuus ja he kyllä tekevät kaikkensa suojellakseen tuota salaisuutta.

- Sitä minä oikeastaan toivonkin. Timo sanoin ja jatkoi.

- Hitto Jorma, en olisi uskonut, että tästä tulisi elämämme suurin seikkailu.

- Timo sanoi innostua hehkuen, Jarmo huusi jee ja me muut katsoimme näitä kahta kahelia suu auki ja Jonekin ilmoitti innostuksensa parilla terävällä haukahduksella.

Sitten lähdimme kohti Helsinkiä ja Kalle Kovan antamaa määränpäätä, mutta olin kyllä hivenen huolestunut siitä mitä meillä saattaisi mahdollisesti olla vastassa.

Janhusta vastaan asettuminen oli ollut valtava riskinotto ja nyt peli oli muuttunut ihan toisenlaiseksi.

33. LUKU

Minä ajoin ja Robert sekä Lasse olivat takapenkillä. Lasse osoitti Robertia Glockilla vapisevin käsin.

Se hermostutti sekä minua, että myös Robertia.

Timo oli minun vieressäni pelkääjän paikalla.

Tumppi oli toisessa autossa käsiraudoissa ja siellä oli Jarmo vartioimassa, kun Reiska ajoi ja myös Jone oli siinä autossa.

Ajattelimme, että pystyisimme saamaan Tumpista ja Robertista enemmän irti, kun he olisivat eri autoissa.

Ehkä heiltä lipsahtaisi jotain arvokasta tietoa Janhusesta tai Kalle Kovasta.

- Kuka on tämä Kalle Kova, josta te olette puhuneet? Lasse kysyi yllättäen ja veti heti sen jälkeen taas huikan taskumatistaan toisella kädellään.

- Minuakin kiinnostaa mistä tästä oikein on kysymys. Robert sanoi ja häntä selvästi hermostutti vierellään oleva Lasse.

Timo katsoi minuun ja minä nyökkäsin sen merkiksi, että hän voisi kertoa, jos häntä huvittaisi palata menneisyyteensä muukalaislegioonassa.

Timo oli jotain maininnut legioona-ajoistaan silloin tällöin ja yleensä alkoholin vaikutuksen alaisena, mutta jos hän ei kertonut oma-aloitteisesti niistä kokemuksista, niin minäkään en lähtenyt kyselemään.

- No olkoon, mutta kerron vain lyhennettyn version. Timo sanoi.

- Niin. Robert vastasi.

- Minä ja Kalle Kova olimme yhtäaikaan muukalaislegioonassa ja suoraan sanottuna aika ilkeissä paikoissa.

- Missä, jos saa kysyä?

- Malissa viimeksi, mutta joskus kauan aikaa sitten Ruandassa.

- Ilkeän kuuluisia paikkoja.
- Ilkeitä ne olivatkin ja me olimme yhdessä siellä Kalle Kovan kanssa. Hyvin yksinkertaistettuna, niin me olimme aseveljiä ja taistelimme rintarinnan paikoissa joista järkevien miesten olisi viisasta pysyä poissa.
- Miten kuviot ovat menneet sitten niin, että nyt puhelimen toisessa päässä oli Kalle Kova? Lasse kysyi.
- En tiedä hänen myöhemmästä historiastaan kovinkaan paljoa, muutamia huhuja lukuunottamatta. Ilmeisesti legioonan jälkeen Kalle Kova halusi tehdä rahaa sekä etsi jännitystä ja ilmeisesti hän rupesi palkkasotilaaksi.
- Onko Janhunen palkannut Kalle Kovan omaan organisaatioonsa? Lasse kysyi ja hänen asekätensä tärisi entistä voimakkaammin. Se taas sai Robertin kasvoille huolestumisen oireita.
- Se on hyvin mahdollista.
- En usko. Robert sanoi.
- Miksi niin? Kysyin.
- Se mitä Janhusta tunnen, niin hän ei käytä palkkasotilaita, vaan hän kouluttaa omat gorillansa.
- Oletko ihan varma? Timo kysyi.
- No tietenkään en tiedä Janhusen organisaatiota ja hänen toimintojaan täydellisesti, mutta Tumppi on hyvä esimerkki Janhusen miehistä.
- Kerro tarkemmin.
- Tumppi on ollut syrjäytynyt mies, joka joutui väärään seuraan jo nuoresta lähtien ja sitä kautta alkoi vankila- sekä rikollisuuskierre. Sen jälkeen hän ajautui syvemmälle alamaailmaan ja sitä kautta ajan kanssa hän löysi Janhusen. Janhusen organisaatiossa hänet koulutettiin talon tavoille, mutta ei Janhusen organisaatiossa mitään sotilaskoulutusta ole.
- Mitä tiedän Kalle Kovasta niin hän on perso rahan perään ja hän on

kallis. Timo sanoi.

- Janhunen maksaa kohtuullisesti, mutta luulen, että ei hän Suomessa käytä mitään palkkasotilaita.

- Huomioi nyt yksi asia. Sanoin.

- Mikä niin? Timo katsoi minua kysyvästi.

- Kalle Kova tuli esille vasta, kun se nauha tuli kuvioon mukaan.

- Janhusella on varmaan kytkös niihin kavereihin, jotka ovat siinä filmissä ja luulen, että Kalle Kova on heidän palkkalistoillaan.

- Sehän muuttaa sitten pelin säännöt ihan toisenlaisiksi.

- No sen se tekee.

- Etkö ole huolissasi? Kysyin.

- Ei olen innoissani, tosi innoissani pitkästä aikaa. Timo vastasi.

- Minua huolettaa tuo kaverisi. Robert vastasi takapenkiltä.

- Kuule toisinaan niin minuakin. Vastasin.

- Lasse otti jälleen huikan taskumatistaan ja ase käsi tärisi edelleen.

Sinne minne me menisimme, niin tiesin, että siellä olisi jälleen väijytys.

Kalle Kova oli halunnut Tumpin ja Robertin Suutarilaan, joka oli laaja alue Kehä III:n varressa ja sen läheisyydessä oli satama sekä lentokenttä.

Alueella oli yhä rakentamatonta teollisuusaluetta odottamassa käyttöönottoa.

Alueella oli kyllä jonkin verran asuntoaluetta ja siellä oli myös teollisuutta, mutta, moni tontti oli yhä melkein tyhjillään.

Suutarillaa pidettiin yleisesti ottaen syrjäisenä ja sen tulevaisuus koettiin epävarmaksi ja lama oli pahentanut tilannetta.

Tontit olivat liiankin suuria tehokkaasti käytettäväksi ja osa niistä oli ajautunut kiinteistö- ja rakennusfirmojen omistukseen.

Samaten myös finanssikonserni Sointu tai pikemminkin sen tytäryritykset olivat ostaneet reilusti tontteja ja miltei kolmannes tonttimaasta kuului finanssikonserni Soinnulle.

Tiet, täyttömäet ja suojavaöhykkeet antoivat alueelle luonnollisen rajan Kehä kolmosen suhteen.

Väijytys kyllä eroaisi edellisestä.

Silloin saimme Tumpin porukasta niskaotteen ihan sen takia, että ensiksikin he aliarvioivat meidät ja toisekseen se porukka ei ollut sieltä viisaammasta päästä.

Mitä Timo oli kertonut Kalle Kovasta, niin nyt vastassa olisi ihan toisenlainen kaveri ja todennäköisesti hän ei tulisi yksin vaan vastassa olisi erikoiskoulutettu ryhmä.

Kalle Kova odottaisi Robertin ja Tumpin tulevan oman ryhmänsä kanssa ja heille oli sanottu, että he saisivat runsaan korvauksen työstään.

Oli ihan selvää, että se mitä me siinä videossa näimme, niin mitään maksua ei koskaan tulisi.

Videolla olijoitten tahojen käsikassarat raivaisivat kovalla kädellä ne tieltään, jotka tietäisivät jotain tuosta "seminaarista", joka siinä videolla oli.

Timo soitti autosta Jarmolle ja me päätimme mennä syrjemmälle ja tehdä suunnitelman ennen kuin lähtisimme siihen paikkaan, johon Kalle Kova oli pyytänyt meitä tulemaan.

Suunnitelmamme oli hyvin yksinkertaisuudessaan seuraavanlainen.

Timo ja minä sekä Robert ja Tumpi menisimme teollisuusalueelle neljästään ja samalla Reiska, Jarmo sekä Lasse ympäröisivät alueen ja toimisivat meidän tarkka-ampujinamme.

Kuvio oli suhteellisen identtinen sen suhteen miten olimme toimineet Porvoossa. Monet wannabee-Sarasvuothan sanovat, että menestyksen salaisuus on toisto.

Lasselle oli vielä annettu erikoistehtävä.

Jone tulisi meidän autoomme ja olisi lähettyvillä, jos meno lähtisi menemään rajumpaan suuntaan.

Ajoimme Suutarilaan hylätylle teollisuusalueelle ja näimme kaksi autoa, jotka olivat Mercedes-Benzin G-mallin mustia maastoautoja ja kuusi miestä siellä meitä odottelemassa.

Yksi miehistä seiso i kuin asennossa muiden miesten edessä.

- Tuo on Kalle Kova. Timo sanoi.

- En yhtään pidä siitä miltä minusta nyt tuntuu. Robert sanoi.

- En miekkää. Tumpi vastasi.

- Hiljaa. Kaikki menee ihan hyvin, kunhan vain teette niin kuin sanoin teille. Timo vastasi.

- Te kaksi menette edellä. Minä sanoin.

- Minkhä ihmmeen takkia? Tumpi sönkötti ja aloin aistia, että hän oli tosi peloissaan.

- Koska he luulevat, että me olemme teidän miehiänne ja sitä kautta me saamme yllätysedun puolellemme. Timo sanoi.

Timo käskytti Jonen olemaan hiljaa takapenkillä ja me muut nousimme autosta.

Tumpi meni Robertin edellä ja me Timon kanssa tulimme ihan hänen perässään.

Pidimme aseemme, pistoolit piilossa ja koitimme luoda sellaisen tunnelman, että keikka oli tehty ja nyt tulimme hakemaan palkkiomme.

En uskaltanut katsoa ylös tai sivuille etten olisi vilkuilulla paljastanut muuta ryhmää, mutta toivoin toisesti, että vaikka en nähnyt heitä niin he olisivat siellä.

- Menikö niin kuin oli suunniteltu? Kalle Kova kysyi Tumpilta.

Ennen kuin Tumpppi ehti vastata, oli Timo kävellyt Tumpin ja Robertin eteen.

- Ei se kuule ihan mennyt. Timo vastasi.

- Timo... siitä onkin jo aikaa. Kalle Kova sanoi ääni suorastaan väristen.

- Onhan siitä ja taas me kohtaamme. Et varmaan odottanut minua.

- Olin kuullut, että Janhusen porukka oli kohdannut vaikeuksia ja ennen kaikkea jonkun kaverin toimesta, joka vähän tietääkin näistä kuvioista. Miten sinä liityt tähän kuvioon Timo hyvä?

- Onko sillä merkitystä?

- No eipä juuri. Onko nauha tai siis tiedosto teillä, minkä takia me ylipäättään olemme täällä?

- On. Timo vastasi ja katsoi stoalaisesti kohti Kalle Kovaa.

- Minulla on ehdotus.

- Minkälainen?

- Te annatte nauhan meille ja me annamme ne rahat, jotka oli tarkoitus antaa idiootille ja kääpiölle, sekä me myös hoidamme kääpiön ja idiootin pois

maisemista.

- Niinkö se sitten menee?

- Se voisi mennä.

- Jotenkin minusta tuntuu, että te haluatte tiedoston, mutta ette halua maksaa siitä, ettekä oikeastaan halua jättää eloon ketään, joka voisi siitä tietää.

- No, jos ei raha kelpaa... tappakaa heidät. Kalle Kova huusi ja veti pistoolin kuin tyhjästä esiin.

Adrenaliinia oli veressäni ja ennen kuin tajusinkaan, oli molemmissa

käsissäni olevat automaattipistoolit, Glockit laulamassa kuin John Woon elokuvissa ikään.

Sivusilmällä huomasin talojen katolla kauempana alkavan välkkymistä sekä laukauksien kuulumista. Kumpikin osapuoli käytti jälleen tarkka-ampujia.

Taisin nähdä muutaman luodin pöllähtävän hiekasta lähellä minua.

Ja näin myös Jonen juoksevan Timon luokse keskelle taistelua ja silloin tajusin Timon jättäneen auton oven auki.

Vastapuolella oli automaattiasseita, mutta nyt kyseessä ei enää ollutkaan AK-47-rynnäkkökiväärien iloinen laulu, vaan nyt tahdit tulivat Heckler & Koch MP5-konetuliaseista, joita eri maiden viranomaiset käyttivät runsain mitoin omissa operaatioissaan.

Kyyristelin jonkun hylätyn tynnyrin takana ja tynnyri otti aika paljon osumia ja mietin, että kuinka paljon se tulisi vielä kestämänsä.

Aivan kuin Timo olisi lukenut ajatukseni ja hän heitti meidän ja Kalle Kovan ryhmän eteen savupanoksen.

Ihan kuin sivukorvalla olisin kuullut jonkun sanovan, että nyt häivytään täältä, kun savu alkoi hallita taistelukenttää.

Kun savu alkoi hävitä ja tulitus hiljentyä, niin en nähnyt Timoa, enkä Robertia tai Tumppia missään.

Tumppi ja Robert olivat varmaan käyttäneet kaaosta hyväkseen ja kadonneet.

Sen sijaan ystäväni Timo ei ollut karkaajatyyppeä, vaan päinvastoin - hän oli adrealiininarkkari.

Ennen kuin tajusinkaan savu-usvan hälvettyä, niin Kalle Kovan kavereiden auto räjähti ilmaan.

Räjähdys oli niin kova, että auto lennähti toisen Kalle Kovan ryhmään kuuluneen auton päälle.

Huomasin myös hyvän ystäväni Timo Rotkon kiertäneen toiselle puolelle.

Timo piti jotain kaveria riveleistä kiinni ja hänen ympärillään muut Kalle Kovan miehet näyttivät kuolleilta tai muuten vain he hengittivät huonosti.

- Missä on Kalle Kova? Huusin.

- Ei ainakaan täällä Timo huuti.

Äkkiä huomasin tai pikemminkin kuulin, että meidän automme, jolla olimme tulleet käynnistyi ja Kalle Kova oli ratin takana.

Käännyin tulittamaan Glockilla autoa ja tähtäsin renkaisiin, mutta Kalle Kova peruutti tosi kovaa ja oli ajaa Jonen päälle, mutta hän kuitenkin ehti väistää.

Osuin Dodge Dakotan takalamppuun.

- Se pääsi karkuun. Huusin.

- Ei hätää, autossani on jäljitin. Timo huusi.

Jarmo, Reiska ja Lasse saapuivat meidän luoksemme.

- Mitäs nyt tapahtuu? Jarmo kysyi.

- Olisikohan viisasta lähteä nyt Kotkaan ja unohtaa tämä episodi? Lasse sanoi.

- He tietävät keitä me olemme ja tuskin jättävät meitä rauhaan, jos me emme mene tässä seikkalussa loppuun asti. Timo huusi kauempaa.

- Olettaen, että edes Janhunen on olemassa. Lasse vastasi vaisusti.

- Minusta meidän kannattaisi pitää linjamme. Timo sanoi.

- Joka on? Reiska kysyi.

- Haetaan Maaritin tytär takaisin ja tehdään selväksi, että jos meitä uhataan, me käytämme videoklippiä.

- Luuletko, että tämä onnistuu?

- En näe mitään syytä miksei se edelleenkään voisi onnistua loppupeleissä.
- Mitäs nyt tehdään?
- Häivytään täältä ennen kuin tänne tulee poliiseja. Timo sanoi.
- Minne?
- Poistutaan alueelta, ennen kuin tänne tulee poliiseja ja tehdään tilannearviointi sitten.

Jarmo ajoi paikalle pakettiautollaan, menimme siihen ja vaikka meitä oli kuusi ja tietenkin Jone, niin mahduimme siihen hyvin.

- Mihin suuntaan me lähdemme nyt? Reiska kysyi.
- Kalle Kova ajaa autoani ja siinä sattuu olemaan jäljitin.
- Millainen? Kysyin.
- Ihan simppele. Timo sanoi ja kaivoi kännykkänsä esiin.

Timo kertoi nopeasti, että hänen autossaan ja esimerkiksi veneessään oli piilotettuna halpa älypuhelin, jossa oli Norton Mobile Security tietoturva ohjelma.

Sitten vain älykännykällä, kuten iPhonella lähetetään kyseiseen puhelimeen tekstiviesti, joka vastaa automaattisesti, kun asetukset on niin säädetty ja kertoo auton sijaintiedon linkkinä, jonka voi laittaa suoraan vaikka Googlen karttapalveluun ja se näyttää auton tarkan sijainnin.

Nyt vain seuraamme puhelimella minne Kalle Kova ajaa. Timo sanoi.

- Oliko tämä alkuperäisessä suunnitelmassa? Lasse kysyi.
- Kun lähdimme Kotkasta vaihtamaan Robertia Maaritiin, niin mitään ihmeempää suunnitelmaa ei ole ollut, ei oikeastaan muuta kuin haemme Suskun takaisin.
- Vaikka se johtaisi meidät ketä tahansa vastaan? Lasse kysyi.

- Te näitte videoklipin ja tiedätte huhut Janhusen varallisuudesta ja vaarallisuudesta. Minä luulen, että jos jatkamme matkaa loppuun asti, niin pääsemme todella isoihin rahoihin käsiksi. Timo sanoi ja sai koko porukkamme hiljenemään.

- Missä muuten Robert ja Tumpi ovat? Jarmo kysyi.

- Taisivat lähteä pakosalle, kun huomasivat tilaisuuden tulleen. Sanoin.

Toisaalta mihin me heitä enää tarvitsisimmekaan? Mietin hiljaa mielessäni, kun Jarmo ja Timo katsoivat mukanaamme olevaa raskaampaa kalustoa.

Reiskakin otti repustaan vyölleen joitain outoja pötköjä. Jone sen sijaan kusi Lassen kengille, mutta hän oli omassa maailmassaan ja veti taskumatistaan aika rivokkaita vetoja.

34. LUKU

Kalle Kova ajoi kovaa suutarilasta pois päin ja poltti hermostuneena tupakkaa.

Lakko ei sitten enää pitänytkään.

Suunnitelma ei ollut mennyt niin kuin olisi ollut suotavaa ja se johtui vain ja ainoastaan Janhusen miehistä.

Nyt tilanne piti kuitenkin saada rauhoittumaan.

Loosin mielestä oli riittänyt se, että vain Kalle Kova edusti heitä ja kaikki muut tarvittavat apuvoimat hankittiin Janhusen kautta.

Kalle Kova oli kyllä varma, että loosi salasi jotain turvallisuuteen liittyvää, joka hänen olisi hyvä tietää.

Toisaalta nykyinen järjestely oli toiminut oikein hyvin tähän asti.

Janhusen organisaatio oli ollut riittävä järjestämään uhreja loosin tarvitsemiin rituaaleihin ja Kalle Kovan ei ollut kuin tarvinnut katsoa päältä, että kaikki sujui juuri niin kuin pitikin.

Nyt oli kuitenkin tullut muutama muuttuva tekijä, jotka olivat muuttaneet pelin ihan toisen näköiseksi.

Mukaan oli tullut Timo Rotko ties minkä ihmeellisen kuvion kautta ja näyttikin siltä, että he halusivat Susanna nimisen ilotytön takaisin.

Tai se johtopäätös oli helppo tehdä, koska Susanna oli onnistunut muutenkin sotkemaan loosin kuvioita.

Susanna oli nähnyt rituaalin, kuvannut sen ja lähettänyt sen äidilleen ja se oli saatu tietää ihan liian myöhään.

Se ei kylläkään ollut Kalle Kovan vika.

Susannalle oli suotu aivan liikaa vapauksia hänen erikoistaitojensa takia ja kaikki loosin jäsenet eivät pystyneet pitämään erossa halujaan, sekä sitä mitä rituaaleihin vaadittiin.

Kuormaan ei olisi saanut koskea, kun uhrattiin nuoria naisia, mutta niin

aina silloin tällöin tapahtui ja kyllä pankkiireillakin otti eteen.

Suunnitelmat menivät tässä kohti pahasti sekaisin, koska Timo Rotko oli ammattisotilas ja häntä vastassa lahkolla ei ollut kuin Kalle Kova.

Janhusen organisaatio ei pystyisi taistelemaan ammattisotilaita vastaan, joita myös muut Timo Rotkon mukana olleet kaverit ilmeisestikin olivat ja lahkoon turvallisuudesta vastasivat vain palkatut vartijat.

Ylivoimaa oli sinänsä, mutta riittikö se Timo Rotkoa vastaan oli sitten oma lukunsa.

Eniten Kalle Kovaa kiukutti se, että vastapuoli oli saanut yllätysedun ja tiesi ilmeisesti paljon enemmän kuin heidän pitäisi tietää.

Kalle Kova mietti miten ihmeessä tähän tilanteeseen oli jouduttu ja miten Timo Rotko oli suorastaan törmännyt hänen elämäänsä näinkin voimallisesti.

Kalle Kova oli muukalaislegioonan jälkeen ollut palkkasotilas ja hän oli ottanut osaa sotatoimiin ilman ideologista, kansallista tai poliittista motiivia.

Se oli ollut oman aikansa ihan hauskaa.

Alunperin Hänen uskontonsa oli ollut legioona, mutta kun Timo Rotkon takia siellä ei enää voinut olla, niin sen jälkeen hän oli päättänyt olla vapaa ja itsenäinen toimija.

Legioonasta lähtöön oli kyllä liittynyt muutakin kuin Fiona, joka muistutti häntä hänen äidistään ja ensimmäisistä seksuaalisista kokeiluista tämän kanssa.

Se muu teki hänestä palkkasoturin, joka ei ollut todellakaan sama asia kuin kuin ammattisotilas.

Ammattisotilas tarkoittaa käytännössä vakinaisen sotaväen sotilasta, joka palvelee vakinaisessa valtion sotaväessä ammatikseen saaden siitä palkkaa.

Ranskan muukalaislegioonalaisia ei virallisesti pidetty palkkasotureina, koska muukalaislegioona on kiinteä osa Ranskan varsinaista armeijaa

ja siihen pätevät samat säännöt kuin Ranskan muihin asevoimien edustajiin.

Muukalaislegioonalaiset ovat osa Ranskan varsinaisia asevoimia, joten he eivät palvele sitä, joka parhaiten maksaa, kuten palkkasotureilla on yleensä erittäin pahana tapana.

Ei, legioona palvelee Ranskaa ja sen etuja.

Kalle Kova kyllä ymmärsi termien erot ja ajan mittaan hän oli tullut ylpeäksi siitä, että oli palkkasotilas, vailla isänmaata.

Se oli saanut hänet moniin sellaisiin paikkoihin, jonne tavallisilla ihmisillä ei ollut mitään asiaa.

Ja joissa sai toimia paljon vapaammin kuin mikä oli legioonassa mahdollista.

Tämän kautta se teki myös sen, että elämä oli seikkailua eikä typerää arjessa selviämistä ja typerien laskujen maksua.

Palkkasotilaana olemisessa oli kuitenkin muutama vähän nurjempikin puoli.

Ensinnäkin Geneven sopimuksen 47. artikla määritteli palkkasotilaan ihan eri lailla kuin ammattisotilaa.

Myöskään Palkkasoturilla ei ole minkäänlaista oikeutta taistelijan tai sotavangin asemaan.

Toisekseen palkkasoturiksi katsottiin henkilö Wikipedian mukaan - henkilö, joka:

a) on erityisesti värvätty paikalta tai ulkomailta taistelemaan aseellisessa selkkauksessa

b) tosiasiaassa osallistuu varsinaisiin vihollisuuksiin

c) osallistuu vihollisuuksiin pääasiassa henkilökohtaisen hyödyn vuoksi ja jolle selkkauksen osapuoli tai sen edustaja on luvannut huomattavasti korkeamman palkkion kuin mitä vastaavassa asemassa ja tehtävässä olevalle asianomaisen osapuolen asevoimissa palvelevalle henkilölle maksetaan tai on luvattu maksaa

d) ei ole selkkauksen osapuolen kansalainen eikä vakinaisesti asu selkkauksen osapuolen hallinnassa olevalla alueella

e) ei kuulu selkkauksen osapuolen asevoimiin

ja lopuksi:

f) ei ole selkkauksen ulkopuolisen valtion viralliseen tehtävään lähettämä asevoimien edustaja.

Se, joka täyttää oheiset Wikipedian ehdot palkkasotilaalle, niin tällöin Geneven sopimuksen mukaan palkkasoturia voidaan kohdella tavanomaisena rikollisena.

Periaattessa hänet voidaan tuomita siviilioikeudessa voimassaolevan rikoslain mukaan ja hänen toimensa ovatkin rikoksia.

Palkkasotilasta ei myöskään konfliktin jälkeen kohdella samalla tavalla kuin esimerkiksi sotavankia ja tällöin tätä ei tarvitse kotiuttaa kotimaahansa.

Toisinsanoen palkkasotilas olisi vangitsemistilaneessa sotarikolliseen verrattava olio, jota ei koskisi käytännössä mitkään säännöt ja tätä voisi kohdella ihan miten halusi.

Kuitenkin vapauden huuma ja vastuuttomuus toimia juuri niin kuin huvitti missä tahansa sotarintamalla teki sen, että Kalle Kova oli legioonan jälkeen huumantunut palkkasotilaan tittelistä.

Ja jo Rooman imppeeriumi käytti aikoinaan satoja tuhansia palkkasotureita apunaan rakentaessaan imperiumiaan.

Kalle Kovaa ei sekään haitannut se, että Palkkasotureita kohtaan ei ole yleensä tunnettu arvostusta ja toisinaan palkkasoturien ammattia kohtaan tunnettiin suoranaista halveksuntaa.

Ihan yleisesti ottaen palkkasotureita monesti pidettiin moraalittomina, kunniattomina röyhkimyksinä, jotka olivat valmiita sotimaan pelkästään oman etunsa vuoksi.

Osittain tämän vuoksi palkkasotureilla oli myös rahanahneen leima.

Kuitenkin kaikki ne, jotka olivat palkkasotilaita, eivät olleet epämääräisten diktaattorien käsikassaroita nykyään, vaan yksityiset turvallisuus- ja sotilasalan yritykset olivat myös nykyaikainen palkkasotilasammattikunnan haara.

Ja vaikka varsinaiset aggressiiviset sotatoimet jätetään yleensä valtioiden armeijoille, oli yksityisen sektorin kasvu ollut viime aikana hyvinkin suurta.

Tällekin alalle oli siis tullut yrityksiä ja jopa hyvinkin suuria ja ne vastasivat esimerkiksi huollosta, kuljetuksesta, vartioinnista ja kouluttamisesta kriisialueilla.

Irakin sota teki Yhdysvalloista tällaisista alihankkijoista erittäin menestyviä yrityksiä ja menestyvin niistä oli 1990-luvun lopulla perustettu Blackwater Worldwide, joka tunnettiin myös nimellä Blackwater USA.

Ja jo esimerkiksi vuonna 2006 yli 90% yhtiön tuloista tuli Yhdysvaltain hallituksen kanssa tehdyistä sopimuksista ja erityistä oli se, että näitä sopimuksia ei ollut kilpailutettu.

Tosin sen toimintaa oli kyseenalaistettu pitkään ja se oli kerännyt kyseenalaista mainetta, kuten toimittanut laittomia aseita Afganistaniin.

Pahin sen töppäys oli Bagdadissa 16. syyskuuta 2007, kun Blackwaterin vartijat ampuivat kuoliaaksi 17 irakilaissiviiliä ja näistä 14 siviilin kohdalla FBI:n tutkijat totesivat ampumisen tapahtuneen ilman perusteita.

Tämän tuloksena Blackwater vaihtoi nimensä *Xe Service LLC:ksi* ja yritti kovasti kiillottaa julkisuuskuvansa, mutta kun ei siinä onnistunut, niin se muutti jälleen nimeä ja toimii nykyään *Academi*-nimellä.

Se on suurin yksityinen sotilas- ja turvallisuusalan yritys maailmassa.

Yritys oli vähän aikaa katsonut Kalle Kovaa ja tämän riehumista jossain Lähi-idässä, mutta Kalle Kova oli saanut pian kenkää sieltä liiallisen sooloilun halun takia

Sitten monen monimutkaisen kuvion kautta Kalle Kova oli huomannut istuvansa suuren ja mahtavan finanssikonserni Soinnun pääkonttorissa odottamassa neuvottelua.

Tämä diili ei ehkä olisi jännittävä ja todellakin se eroaisi kaikesta muusta mitä Kalle Kova oli tehnyt, mutta rahallinen korvaus olisi jotain todella ällistyttävää.

Finanssikonserni Soinnun pääpirun tapaamisen jälkeen Kalle Kova oli huomannut olevansa osa maailmaa, jonka piti olla vain salaliittöhöyrypäiden tai kauhuelokuvien ohjaajien keksintöä.

Kuitenkin Kalle Kova oli nähnyt niin paljon pahaa maailmassa ja toisaalta piti adrealiinista sekä toiminnasta vaikka muiden ihmisten tuskan kustannuksella, että loppupeleissä hänellä ei ollut mitään vaikeuksia alkaa pitää Luciferia herranaan.

Mikä oli ollut ehdoton edellytys tämän työpaikan saamisen kannalta.

35. LUKU

Lähdimme ajamaan kohti Vuosaarta, johon Timon autossa oleva älypuhelin meitä ohjasti.

Uutiset kertoivat ammuskeluista Porvoossa ja Suutarilassa sekä siitä, että finanssikonserni Sointu aikoi antaa johtajilleen ylimääräiset bonukset erityisen hyvin sujuneen vuoden ansiosta.

Jonkin aikaa ajettuamme Itä-Helsingin suuntaan, huomasimme signaalin osoittavan vanhan kartanon pihalle, jossa oli Timon Dodge Dakota.

Kyseessä oli Nordsjön kartano tai kansanomaisemmin Vuosaaren kartano ja se sijaitsi viheraluevaltaisella Itä-Helsingissä Vuosaaren sataman länsipuolella.

Alueella ei ollut kartanon lisäksi kunnollista asutusta.

Alue oli ollut aiemmin vilkkaassa virkistys ja vapaa-ajan käytössä.

Merkittävä osa kartanon alueessa kuului Vuosaaren golfkentälle, jolla oli 18-reikäinen rata, joka vei alueesta 50 hehtaaria.

Muutoksia oli kuitenkin tullut, kun kiistan alainen myyntipäätös oli mennyt läpi ja aikoinaan hyvinkin suosittu kotiseutupyöräilyreitistö oli lopetettu uusien omistajien tultua alueelle.

Merkittävän ja silmiinpistävän seikka oli se, että koko kartano aluetta ympäröi nykyään tiivis aita.

Vuosaaren kartanon historia ulottui aina 1540-luvulle saakka.

Vuosaaren kartanon päärakennuksen vanhimman osan arveltiin valmistuneen 1800-luvun alussa ja tilanhoitajan asunto on peräisin 1850-luvulta.

Sen jälkeenpäärakennusta laajenettiin ja se valmistui vuonna 1897 ja sen suunnitteli Arkkitehti Waldemar Aspelinin.

Sen jälkeen kartanon alueen koko ja omistajuus vaihtui varsin useasti.

Ensin alue jatkoi maatilana aina vuoteen 1966, vaikka ennen 40-lukua

alueen ja etenkin sen hiekkaharjuja käytettiin samalla myös tiili- ja Siporex-tuotannon raaka-aineina.

Vuonna 1966 tapahtui niin, että Vuosaari liitettiin Helsinkiin ja kartanon maat rakennuksineen sekä puistoineen siirtyivät Helsingin kaupungin hoiviin.

Vuokralla olivat käyneet Diakonissalaitos ja hetken aikaa rakennuksessa toimi myös Päiväkot.

Kun kokoomus oli saanut Suomessa valtaa ja valtion sekä kunnan toimia oli aloitettu ulkoistaa kovalla kädellä, sekä myös kunnan, että valtion omaisuutta oli alettu myydä yksityiselle sektorille, oli myös Vuosaaren kartano laitettu myyntiin ja se oli myös myyty.

Muistin polemiikin, joka oli käyty, kun Helsingin kaupunki oli päättänyt myydä alueet finanssikonserni Soinnulle.

Hinta oli sinällään ollut hyvä, mutta heti kaupan jälkeen kaikki yleishyödyllisyys oli heitetty ojaan ja alueelle oli nyt olemassa isoja suunnitelmia ja alueen kaavoitus oli heti otettu pöydälle.

Toistaiseksi finanssikonserni Sointu oli päättänyt vuokrata alueen tunnetulle helsinkiläiselle autokauppiaalle Esa Veskiselle, joka siis nyt näytti olevan suomalaisen rikollisjärjestön pomo nimeltä Janhunen.

Ei ollut kovin vaikea vetää pisteitä toisiinsa.

Olimme pysähtyneet vähän kauemmaksi ja katsoimme kohti Vuosaaren huvilaa iltapäivän auringonpaisteessa.

- Minkä takia kaikki vanha ja arvokas pitää aina muuttaa irvokkaaksi, kun iso raha tulee kuvioon mukaan? Reiska kysyi hyvinkin lakoniseen sävyynsä.

- Mikä on suunnitelma nyt? Lasse kysyi.

- Tehdään yllätyshyökkäys sinne. Jarmo melkein huuti innosta puhkuen.

- Mitä todennäköisemmin Maaritin tytär voi olla siellä jos hänet kerran on otettu kierrosta pois. Timo vastasi.

- Ei mietitä, mennään vaan sinne. Jarmo jatkoi.

- Nyt ei tehdä mitään äkkinäisiä siirtoja Sanoin.

- Olen samaa mieltä Jorman kanssa. Kartoitetaan tilanne, huolletaan aseet ja levätään. Me emme oikeasti tiedä keitä siellä on ja mitä on vastassa.

Katsoin aluetta, Timon antamalla kiikareilla ja kartanon alueella kyllä kierteli oudonnäköisiä miehiä.

Päärakennuksesta tuli äkkiä Kalle Kova ja hän hyppäsi Timon autoon. Kalle Kova lähti ajamaan kohti porttia.

- Hemmetti, vanha kollega käyttää mun autoa aika reippaalla otteella. Timo sanoi.

- Seurataanko?

- Ei tarvitse, koska jäljitin näyttää yhä toimivan. Lasse sanoi.

- Mennään ensin huvilaan ja seurataan sen jälkeen singnaalia minne se vie, jos Susku ei ole siellä.

- Mutta meidän emme tiedä mitä siellä on?

- Aivan. Mennään ottamaan asiasta selvää. Timo sanoi ja virnuili oudosti.

36. LUKU

Timo katseli kiikareilla tarkkaavaisesti kartanoa kohti.

Itselläni oli ristiiraiset tunnelmat ja minua pelotti se innokkuus, joka Timosta huokui ja se tarttui myös Jarmoon sekä Joneen.

Meidän ehkä kannattaisi toimia nopeasti, että saisimme yllätysedun, mutta toisaalta me olimme vasta tulleet tänne, emmekä tienneet yhtään mitä huvilassa oli ja paljonko Janhusella oli siellä miehiä.

Se oli myös yksi mahdollisuus, että Kalle Kova oli aavistanut, että autossa oli jäljitin ja Janhusen miehet ehkä saattoivat odottaa meidän saapuvan sinne.

Ainakaan Kalle Kova ei ollut ottanut Suskua mukaansa, kun hän oli lähtenyt, joten oli mahdollista, että Susku oli yhä kartanossa.

Pelkäsin tänä teknologian aikana, että Janhusella olisi takuulla huippuunsa viritetty hälytysjärjestelmä ja sitten meillä ei olisi mitään mahdollisuutta hyökätä huvilaan yllätysetua käyttäen.

Huvilan ympärille oli rakennettu isohko aita ja muutenkin alueella oli sellainen tunnelma, että vanhaa alettaisiin kohta puoliin purkamaan ja uutta rakentamaan päälle, vähät välittämättä minkä huudon se tulisi aiheuttamaan.

Meitä kyllä tulisi tukemaan se, että kartano oli syrjässä ja sinne ei viranomaiset eikä muukaan apu ihan helposti pääsisi.

Toisin sanoen vaikka meteli nousisi vähän korkeammalle, niin poliisi ei olisi heti puuttumassa asiaan, eikä olisi lopettamassa hauskanpitoa heti alkuunsa.

Se oli myös tärkeää huomioda, sillä ryhmämme oli saatu osittain ahneudella motivoitua mukaan ja näin ollen Janhusen huvilasta olisi hyvä löytyä pätäkkaa hyvää loppuelämää varten Ibizaalla, joka oli minun loppupelin suunnitelmani.

Timo saapui autojen luokse, Jonen lönkytellessä perässään ja kokosi ryhmän kasaan.

- Miten sinusta meidän pitäisi mennä sinne? Kysyin Timolta.

- Kahdesta eri suunnasta.

- Kerro tarkemmin.

Timo teki maahan kartan, johon piirsi kartanon, aitauksen ja sen jälkeen hän otti kiviä ja alkoi käyttää niitä kuvaamaan meitä.

Vaikka esitys oli vaikuttava, niin silti hänen suunnitelmansa hirvitti minua.

- No, jos minä ajan autolla portin läpi ja herätän huomion itseeni hyvin rambomaisesti, niin te voisitte kiertää takaa ja yllättää muun porukan. Timo sanoi.

- Ei kovin hienovaraista, eikä hiljaista. Sanoin.

- Ei, mutta kaikki perustuu harhautuksen luomaan yllätykseen ja siihen, että te koukkaatta sivustan kautta ja riisutte Janhusen miehet aseista.

- Sinä tarvitset tulitukea. Minä tulen sinun kanssasi. Jarmo hihkui ja Jone myös haukahti, että arvelin tämän myös menevän Timon ja Jarmon kanssa.

- Se käy. Timo vastasi.

- Meneeköhän suunnitelmien mukaan? Lasse kysyi huolestuneena ja veti hörpyn omasta kenttäpullostaan.

- Eihän ne koskaan mene, mutta joku suunnitelma meillä on oltava ja mitä kauemmin vitkastelemme, niin sitä suuremmassa vaarassa Susku on.

- No toimitaan sitten niin kuin sanoit.

Timo näytti luottavan yllätykseen tuomaan etuun sekä ehdottomasti raakaan voimaan, että me vain hyökkäisimme sinne ja sitten improvisoisimme matkan aikana.

Ei kovinkaan omaperäistä ja totta kai äärettömän vaarallista, mutta se oli suunnitelma siinä missä joku muukin.

Ja tähänkin asti oltiin pärjätty suoraviivaisella toiminnalla, joten miksipä

mennä korjaamaan konetta, joka ei ollut rikki.

Jarmo, Jone ja Timo jäivät valmistautumaan hyökkäykseen ja huomion herättämiseen.

Maarit oli sivummalla ja oli päätetty, että hän jäisi taustalle ja vahtisi ettei viranomaisia saapuisi yllättäen.

- Ole varovainen. Maarit sanoi ja antoi mojovan pusun.

- Ainahan minä. Vastasin itsevarmasti ja sitten minä, Reiska ja Lasse lähdimme kohti aitausta suhteellisen varovaisesti, niin kuin oli sovittu.

Iltapäivä oli jo hyvässä vauhdissa ja mitään pimeyden suomaa suojaa meillä ei ollut ja piti vain luottaa, että Janhusen miehet pitäisivät meitä röyhkeinä lenkkeilijöinä, kunnes olisimme tarpeeksi lähellä ja pystyisimme ottamaan tilanteen ja tilan haltuumme.

Aita oli valkoinen, metallinen, eikä se ollut kovinkaan korkea.

Alue oli vasta vähän aikaa sitten siirtynyt Helsingin kaupungilta yksityiselle sektorille, joten aita oli nopeasti hankittu ja kyhätty lähinnä nyt kertomaan ihmisille, että alue oli nykyään yksityisomaisuutta ja sinne ei ollut enää suurella yleisöllä mitään asiaa.

Todennäköisesti alueelle oli tarkoitus rakentaa jyrkempi aita samalla, kun vanha huvila hävitettäisiin uuden tieltä, mutta tämä aita nyt vain tehty nopeasti erottamaan eliitti rahvaasta.

Positiivista meidän kannaltamme oli se, että aitaan ei ollut pystytty laittamaan mitään hälytysjärjestelmiä.

Ja se oli kanssa hyvä puoli, että aidan pystyi ylittämään suhteellisen helposti.

Huono puoli oli se, että kun aidan ylitti, aukeaa tuli vastaan ja tunkeutujat nähtäisiin helposti.

Ja pihalla oli porukkaa.

Olin laskenut paikalla olevan noin 5-6 miestä, jotka kävelivät pihalla ja meidän tuurillamme todennäköisesti talon sisällä oli vielä saman verran miehiä.

- Mitä me teemme nyt? Lasse kysyi.

Äkkiä kuulin auton äänen. Käännyin katsomaan, kun Jarmo ajoi pakettiautollaan kohti porttia.

- Nyt mennään. Huusin Reiskalle sekä Lasselle. Lähdimme juoksemaan kohti aita.

Lasse sekä Reiska olivat nyt suhteellisen innokaasti mukana, vaikka he olivat alunperin suhtautuneet tähän ideaan suhteellisen nihkeästi.

Nissanin jykevä NV400 lähestyi kovaa kohti porttia ja olin täysin varma, kun katsoin aita, että se ei kestäisi mitenkään auton vauhtia ja voimaa.

Odotin porttien lentävän auki, kuten hyvissä toimintaelokuvissa.

Pakettiauto ajoi kovaa kohti porttia.

Kun Nissan NV400 osui porttiin, niin portti ei lennähtänytkään auki ryminällä, vaan pakettiauto tömähti kuin seinään ja sen nokka meni ruttuun.

- Tuota en osannut odattaa. Sanoin.

Samalla talosta alkoi lähestyä porukkaa kohti pakettiautoa ja heillä oli kättä pitempää.

Katsoin, kun sekä Jarmo että Timo kiipesivät pakettiauton katolle ja hyppäsivät sieltä portin toiselle puolelle aseet käsissään.

Jone ei päässyt auton katolle ja portti oli kiinni, joten se jäi portin toiselle puolelle ja alkoi haukku vihaisesti.

En tiedä kumpi puoli aloitti tulituksen ja kun se alkoi, Timo ja Jarmo lähtivät lähestymään kohti kartanoa kovasti tulittaen, Timo käyttäen MP5-konepistoolia ja Jarmo tulittaen AK-47:lla.

He saivat raivokasta vastarintaa kartanon suunnalta koko ajan mennessään eteenpäin.

- Nyt mennään. Huusin Lasselle sekä Reiskalle. Lähdimme lähestymään juosten kohti aita.

Hienovarainen ja etenkin hiljainen lähestyminen oli siis tältä päivältä peruttu.

Pysähdyimme kolmesta aidan eteen.

- Minä en kyllä pääse tuon yli. Lasse sanoi. Minä menin polvilleni. Lasse nousi selkäni päälle ja Reiska auttoi Lassen aidan yli.

Sen jälkeen Reiska käytti selkääni ja ylitti nopeasti aidan.

Olin yllättynyt kuinka hyvässä kunnossa Reiska loppujen lopuksi olikaan.

Sitten minä otin vähän vauhtia ja ylitin aidan aika reippaasti kuin Jackie Chan ikään.

Huomatakseni, että olimme tulleet keskelle sotakenttää.

Muutama mies makasi maassa kartanon edessä: osa huutaen tuskissaan ja osa oli ihan aloillaan.

Jarmo ja Timo tulittivat yhä taloa kovasti edeten ja talon edessä oli neljä miestä, jotka tulittivat kovasti takaisin.

Taustalla Jone haukkui turhautumistaan, että oli jäänyt portin toiselle puolelle.

Osa miehistä huomasi meidät ja kaksi kaveria lähti lähestymään meitä kohti pistoolit tanassa.

Toivoin, että meidän ei tarvitsisi tappaa heitä.

Lasse seiso vakaasti ja ampui M500 Mossberg Persuader -pumppuhaulikolla, jossa oli pistoolikahva ja joka oli ostettu Pasi Eernolinnalta.

Itse ihmettelin sitä, että siihen tahtiin miten näin Lassen vetävän taskumatistaan siivuja, niin hän oli täysin taistelukunnossa.

Toinen lähestyjä meni polvillaan ja alkoi pitää verta vuotavaa olkapäätänsä.

Jarmo ja Timo lähestyivät tiiviisti tulittaen vakaasti ja varmasti kohti päärakennusta.

Reiskaa en nähnyt missään.

Äkkiä kuulin kovan räjähdysen.

- Mitä Hitsiä. Huusin.

- Kuka ton teki. Timo huusi kauempaa minulle.

- Etkö sinä tiedä?

- En. Huusin.

Janhusen miehet olivat hämmentyneet siitä millaiseksi tulimyrskyksi rauhallinen iltapäivä olikin muuttunut.

Osa heistä oli maassa lopullisesti, osa oli lentänyt maahan räjähdysen voimasta ja tuskan huudot täyttivät ilman Jonen haukunnan lisäämänä.

Joka tapauksessa hyökkäys oli muuttunut meidän eduksemme räjähdysen jälkeen.

Me lähestyimme Lassen kanssa Janhusen miehiä metsän reunalta ja Timo ja Jarmo lähestyivät heitä tien puolella.

Valtaosa Janhusen miehistä heitti aseensa maahan, osa meni polvilleen ja laittoi kätensä päänsä päälle ja yksi yritti vielä lopuksi pistää hanttiin.

Tätä kaveria Timo ampui jalkaan. Se näytti lihashaavalta.

Me piiritimme Janhusen miehet ja aloimme riisua heitä aseista. Samalla näin Reiskan juoksevan vähän kauempana ja viittoilevan meille.

- Mä en kuule teitä juuri tällä hetkellä. Siellä on kuitenkin nyt reikä seinässä.

- Nyt olisi varmaan sauma yrittää mennä sisään. Lassi huusi. Minä en sinne mene.

- Minä menen. Timo huusi.

- Minä annan tulitukea. Jarmo sanoi.

Molemmat lähtivät etenemään kohti aukkoa.

Reiska tuli meidän luoksemme. Minä, Reiska ja Lasse otimme Janhusen miehet hallintaamme ja olimme jyvän etuoven edessä.

Timo ja Jarmo lähtivät kohti talossa olevaa savuavaa reikää ja pian he katosivat meidän näkyvistämme.

Sitten kävi niin kuin taisteluissa ja tiukoissa paikoissa joissa toimitaan tuliaseiden kanssa usein käy: aika tuntui venyvän ja minuutit sekä sekunnit alkoivat tuntua tunneilta.

Tulitus talossa alkoi kiihtyä.

Minua huoletti se, että kauanko meillä olisi aikaa ennen kuin poliisit tulisivat paikalle showmme takia.

Lasse lähestyi minua.

- Mennäänkö sisään reiän kautta? Kysyin.

- Aika rajua tulitusta kuuluu vielä. Varmistetaan me sivusta ja annetaan noiden hullujen sodanlietsojien riehua siellä, jos heistä kerran siltä tuntuu.

- Olen samaa mieltä, mutta he varmaan saattavat tarvita apua ja Reiska kyllä selviäisi näitten urpojen vahtimiselta.

- Minä en usko ja sinä tunnet Timon minua paremmin.

- Niin?

- Luuletko oikeasti, että meistä olisi Timolle apua tuolla sisällä?

- Olet oikeassa. Sanoin.

Pian tulitus loppui.

Hetken oli rauhallista.

Janhusen miehet katselivat epäuskoisena meitä sekä kohti taloa,

kunnes Jarmo tuli avaamaan oven suu virneessä.

Se hirvitti minua.

37. LUKU

Oven tuli avaamaan Jarmo ja hänen suunsa oli virneessä.

- Tulkaa sisään. Hän huusi innosta puhkuen.
- Mennään. Tänään pitää sitten olla tilipäivä. Reiska sanoi.
- Etkö pelkää, että räjähdysten takia poliisit tulisivat tänne? Lasse kysyi hivenen huolestuneena.
- Janhusen maineen tuntien uskon, että he soittavat ensin ennen kuin uskaltavat tulla suoraan tänne. Sanoin.

Lasse ja minä käskytimme ulkona olevat Janhusen miehet sisään.

He lähtivät kävelemään kädet päänsä päällä. Lasse vielä potkaisi viimeisenä menevää miestä perseelle.

Kännykkäni soi. Siellä oli Maarit.

- Voiko tulla?
- Tule vaan. Tilanne on hallinnassa. Koita saada Jone mukaan Sanoin.

Kun menimme sisään, niin talo oli aika hurjassa kunnossa sisältäkin päin.

Pari kaveria oli sohvilla pitämässä pyyhettä ampuhaavojensa päällä. Noin puoli tusinaa kaveria oli polvillaan kädet päänsä päällä ja siihen kuului myös ne miehet, jotka me Lassen kanssa käskytimme sisään.

Heistä erillään oli tuolille laittettu istumaan ja kädet pään päällä keski-ikäinen mies, joka sanoi:

- Tiedättekö kenen kimppuun kävitte?
- Sinä näytät autokauppias Esa Veskiseltä, mutta jos minä kuitenkin puhuttelisin sinua Janhusena. Timo sanoi.

Tunsin outoa kiihkon ja pelon sekoitusta mielessäni.

Edessämme oli Suomen rikollisuuden pahamaineisin pääjehu.

Silti meidän hulttioryhmämme oli laittanut sekä hänet, että hänen miehistönsä polvilleen.

Tunsin suurta ylpeyttä koko yhtiömme osakaskaartista ja myös siitä, että Timo oli ollut mukanaamme.

Ennen kuin kukaan ehti tehdä mitään, oli Maarit hiipinyt taloon ja oli Timon takana yhdessä Jonen kanssa.

Luulen kyllä Timon aavistaneen Maaritin tulon, mutta hän oli vain päättänyt olla huomioimatta Maarittia.

En tiennyt miten hän ja Jone olivat päässet aidan yli tai portissa, jossa oli nyt kurtussa Jarmon pakettiauto.

Maarit lähestyi Janhusta Glockin automaattipistooli kädessään ja sen jälkeen löi todella lujaa Janhusta päähän ennen kuin kukaan oikeastaan huomasi mitään, puhumattakaan, että olisi ehtinyt mennä väliin.

Jos edes siihen olisi ollut haluja.

- Missä on tyttäreni?

- Eikö kukaan mene väliin? Reiska kysyi.

- Maarit sai minusta viimeksikin tuolla metodilla paljon informaatiota kerättyä. Timo sanoi.

- Auttakaa. Janhunen kirkui.

- Missä on Suskuni?

- Ei täällä.

- No missäs sitten. Timo heitti väliin.

- Me kuulumme, että sinä otit Suskun kierrosta. Minä sanoin ja Maarit lopetti läpsimisen, kun näytin käsimerkkiä, että lopeta.

- Niin otin, mutta hän ei ole täällä. Janhunen sanoi.

- Me kuulumme, että sinä rakastuit ja halusit ottaa Suskun pois

kierrosta.

- Rakastuin? Kenen kanssa te olette jutelleet? Janhunen vastasi hämmästyneenä.
- Pienen mustan miehen kanssa, jolla on tyhmä kaveri.
- Te siis törmäsitte Tumppiin ja Robertiin.
- Näin kävi. Sanoin.
- Ja nyt siis luulette, että Susku on täällä?
- Niin.
- No ei ole.
- Missä hän on? Maarit huusi.
- Kuulkaa te ette nyt tiedä mihin te sekaannutte.
- No anna, kun arvaan. Nyt alat uhkailla kaikella vaikutusvallalla, jota sinulla on.
- No itseasissa niin. Tämä on paljon syvempää ja kovempaa kuin te luulettekaan.
- No valaiseppa meitä.
- Te ette kestä totuutta.

Maarit meni taas Janhusen luo ja alkoi takoa tätä aseenerällä.

- Minä haluan kuulla missä tyttäreni on enkä mitään paskaa Jack Nicholson -imitointia.
- Maarit anna olla.
- No anna nyt naisesi jatkaa, tuo tie on tuonut ennenkin tuloksia. Timo sanoi ja naurahti.
- Maarit lopeta. Sanoin.

Menin Janhusen luo.

- Kuule me tiedämme.

- Tiedätte mitä? Janhunen sanoi yskien samalla verta suustaan.

- Susku lähetti nauhan Maaritille ennen kuin halusi lähteä tallistasi ja siinä uhrataan joku nainen jonkun riitin takia.

- Te ette tiedä mitään tai mihin sekaannutte. Janhunen sanoi ja hänen kasvonsa alkoivat selkeästi kalveta, kun hän tajusi, että me tiesimme nauhasta tai jopa olimme nähneet sen nauhan.

- Minä luulen, että sinä kiristät pornolla ja huumeilla vaikutusvaltaisia tahoja ihme riitteihin ja sitten kiristät heitä. Sanoin.

- Se voi olla yksi skenaario.

- Mikä on toinen? Kysyin.

- Se, että minä olen toimittaja.

- Mitä, et ainakaan minkään Hesarin toimittaja. Timo sanoi.

- Ehkä minä en olekaan rakastunut vaan nuo vaikutusvaltaiset tahot tarvitsivat uhreja.

- Sinäkö siis toimitat uhreja?

- Uhrataanko siis Susku jossain rituaalissa. Maarit kysyi.

- Kyllä.

Sivusilmällä näin Jarmon videokameran kanssa, jonka olimme ottaneet Kotkasta mukaan ihan varmuuden vuoksi.

- Vitun hyvää kamaa.

- Häh. Janhunen havahtui kuvaavaan Jarmoon, mutta hän menetti huomionsa kuvaavaan Jarmoon, kun Maarit tuli taas hänen luokseen takomaan aseenerällä tämän kalloa.

- Katsos meillä on kameramies. Kuiskasin Timolle.

Katsoin Jarmoa, joka innokkaasti kuvasti huvilaa ja sen tapahtumia ja oli itseasiassa tainnut aloittaa kuvaamisen jo hyvän aikaa sitten.

Viittoilin Timoa sivummalle.

- Mitäs nyt tehdään? Ei me voida Maaritin antaa koko iltaa Janhusta hakata. Sanoin.

- No ei. Timo vastasi.

- Mitä me siis teemme?

- Ravistetaan vähän puuta sillä minulla on idea.Timo sanoi.

- Niin?

- Laitetaan tuo Jarmon kuvaama klippi Janhusen koneelta tai omaltamme YouTubeen ja kaikkiin medioihin ja katsotaan mitä se aiheuttaa. Pidetään se seremoniaklippi neuvotteluvalttina.

- Mutta entäs Susku?

- Unohdat yhden asian.

- Minkä?

- Kalle Kovan tai siis minun autossa on jäljitin.

- Missä hän nyt on?

- No hän ajoi autolla Helsinkiin erääseen huoltoasemaan, mutta ainakin äsken näytti, että hän ei ole liikkunut tai niin Lasse sanoi.

- Lasse?

- Niin, annoin älypuhelimeni Lasselle, kun me lähdimme rymisemään tähän suuntaan. Ajattelin, että Lasse ehtii enemmän seurata puhelinta kuin minä.

Lasse tuli paikalle.

- Nyt se legioonakaverisi taas liikkuu.

- Minnepäin?

- Westendin suuntaan.

- No, mennään jututtamaan Janhusta tällä välin. Sanoin.

Janhunen oli hermona, kun laitoimme yhden kannettavamme olohuoneen pöydälle ja aloimme purkamaan Jarmon kuvaamaa materiaalia sille.

- Mitä te teette? Janhunen suorastaan vinkui.

- Kohta näet.

Meidän aikamme oli rajoitettua, joten laitoimme videon, joka oli onneksi aika lyhyt keksimällemme YouTube-tilille, sekä lähetimme sen pariin uutistoimitukseen.

Pätkässä siis Esa Veskinen paljastuu Janhuseksi, joka toimittaa nuoria naisia johonkin uhrijuhliin.

Lasse tuli meidän luoksemme.

- Nyt on piru merrassa.

- Mitä tarkoitat?

- Arvaa kenen pihaan Kalle Kova ajoi?

- No.

- Bruno Waldenin.

Kaikki huoneessa olijat hiljenivät ja pitkän hiljaisuuden rikkoi sitten Jone, joka alkoi haukkua ilmeisesti tylsyyttään.

38. LUKU

Kauppalehdessä luki:

Waldenin johtama Sointu jauhoi tasaisesti tulosta ja sen seurauksena finanssikonserni Soinnun osakekurssi nousi kaikkien aikojen ennätykseen. Päättökurssin ollessa 52 euroa pörssipäivän päätteeksi.

Soinnun tulos ennen veroja oli 495 miljoonaa euroa ja se oli yli 100 miljoonaa enemmän kuin vuotta aiemmin. Bruno Waldenin Sointu omistuksen arvo on tällä hetkellä yli 1400 miljoonaa...

Bruno Walden ei voinut sille mitään, että hänen kätensä alkoivat täristä, kun hän luki lehdessä olevia lukuja.

Tämä tarina ei johtunut pelosta, vaan innokkuudesta.

Paljon oli saatu aikaan, mutta se ei olisi mitään siihen verrattuna, minne hän tulisi finanssikonserni Sointua viemään.

Bruno Walden tiesi kyllä, että kaikkien mielestä hän oli kyllä Suomen finanssialan kiistaton kuningas ja tietenkin joidenkin mielestä se ei ollut pelkästään hyvä asia.

Hänestä kyllä käytettiin halventavampiakin sanoja, kuten loinen, sieluton pankkiiri, synnin asiamies, saatanan kätyri jne...

Sillä ei ollut mitään merkitystä Bruno Waldenille, sillä eliitin edustajia aina sorsittiinkin tavallisten ihmisten toimesta ja kyseessä oli pelkkä kateellisuus.

Bruno Walden oli finanssikonserni Soinnun hallituksen puheenjohtaja sekä suurin yksittäinen osakkeenomistaja.

Häntä myös pidettiin syystä Suomen talouselämän vaikutusvaltaisempana päättäjänä ja hän oli useiden suurten yritysten hallituksissa.

Bruno Walden valmistui ylioppilaaksi vuonna 1974, jonka jälkeen hän opiskeli Svenska Handelshögskolanissa, josta hän valmistui kauppatieteiden maisteriksi vuonna 1978 huippuarvosanoin.

Sen jälkeen hän toimi kyseisessä koulussa kansantaloustieteen

professorina vuoteen 1985 asti, jolloin hän siirtyi liike-elämän palvelukseen.

Vuosina 1985-1992 Bruno Walden toimi sen ajan Suomen suurimman pankin, Suomen Kansallisen Yhteinäisyyspankin, SKYP:n johtokunnan varajäsenenä sekä varatoimitusjohtajana.

Kun hänestä ei tullut pankin toimitusjohtajaa jota paikkaa hän janoi, niin hän itsensä ja lähti osakkaaksi pieneen pankkiriliikkeeseen vieden pankin kiusaksi ja kauhuksi muutaman sen huippuosaajan sekä tärkeän asiakkaan mukanaan.

Pankkiriliike oli koko 90-luvun kovassa vedossa ja Bruno Walden oli avainhahmoja, kun valuutta- ja korkosäännöstely purettiin.

Joidenkin mukaan Waldenilla oli lähes yliluonnollinen kyky aavistaa markkinoiden liikkeet ja myös liian tiiviistä suhteista poliitikkoihin tai pääsystä puhtaaseen sisäpiiritietoon huhuttiin.

Jossain 90-luvun loppumetreillä Walden yritti liittää omistamansa pankkiriliikkeen SKYP:iin, mutta Waldenin hanke ei onnistunut.

Pankkiriliike sinällään olisi kelvannut, mutta Waldenia ei haluttu enää millään muotoa kyseisen pankin johtoon tai hallitukseen, jonne hän yhä janoi.

Niinpä, kun valtion omistamaan pankkiin ei ollut olemassa sopivaa ehdokasta pääjohtajaksi, niin Walden käytti kontaktejaan poliitikkoihin ja onnistui fuusioimaan oman pankkiriliikkeensä valtion pankkiin hyvällä hinnalla ja etenkin ehdoilla.

Samalla hänestä tuli tuon pankin suurin yksittäinen osakkeenomistaja ja luonnollisestikin hänestä tuli yrityksen toimitusjohtaja sekä hallituksen jäsen.

Uudistettu pankki lähti hurjaan kasvuun lähinnä juuri sijoituspankkitoiminnan voittojen ansiostaja myös valtio sekä hallitus olivat iloisia, että fuusio oli tehty, kun kurssi nousi koko ajan uuteen huippuunsa.

Seuraava liike oli se, että Bruno Walden halusi yhä kasvattaa pankkia ja nyt hän isommilla muskeileilla halusi luoda vielä isomman pankki- ja finanssikonsernin kuin mitä se jo nyt oli.

Bruno Walden havitteli yhä SKYP:ää ja alkoi haalia sen osakkeita aggressiivisesti markkinoilta.

SKYP vastusti Waldenin hankettu kiivaasti ja teki paniikkiratkaisun.

SKYP fuusioitui ruotsalaisen jättipankin kanssa ja näin luotiin pohjoismainen pankkijätti.

Walden oli kuitenkin onnistunut haalimaan niin paljon SKYP:n osakkeita, että häntä ei voitu fuusiossa noin vain sivuuttaa tai hän olisi voinut jopa torpata kyseisen fuusion

Kun hän salli SKYP:n fuusion Ruotsiin, niin hän sai osakkeistaan vaihdoksi paljon vakuutusyhtiö Soinnun osakkeita.

Seuraavaksi Walden halusi rakentaa pankki-, vakuutus- ja finanssikonsernin.

Hän halusi fuusioda johtamansa pankin ja vakuutusyhtiö Soinnun, jonka yksi suurista osakkeenomistajiista oli hänen isänsä.

Vakuutusyhtiö Soinnun pääjohtaja Jäppinen vastusti fuusiota raivoisasti.

Kuitenkin jossain kohti ja epäselvissä olosuhteissa hän ampui itsensä.

Jättäen sekavan kirjeen jossa sanoi haluavansa saada rauhan äänistä, joita hän päässään kuuli.

Tällöin vastustusta ei enää ollut ja Waldenin johtama pankki ja vakuutusyhtiö Sointu fuusioituivat uudeksi finanssikonserni Soinnuksi vuonna 2001.

Vuonna 2005 Bruno Waldenin isä kuoli epäselvissä olosuhteissa ja hän peri valtaosan isänsä osakkeista. Ja nämä yhdessä hänen omien osakkeidensa kanssa, hän oli finanssikonserni Soinnun suurin yksittäinen osakkeenomistaja ja hänen edellään oli vain valtio, joka oli kuitenkin koko ajan vähentänyt omistuksiaan.

Kuitenkin valtiolla oli vielä 28 prosenttia osakkeista ja Bruno Waldenin mielestä valtiosta pitäisi päästä jossain kohti kokonaan eroon.

Bruno Waldenista huokui ylpeys omiin saavutuksiinsa sekä omaan

älykkyyteensä ja sitä kautta hänestä oikein huokui ylimielisyys itseään tyhmempinä pitämiään ihmisiä kohtaan.

Bruno Waldenilla oli myös reippata näkemyksiä, joita hän toi innokkaasti ja reippaasti julkisuudessa esille ja yleensä Soinnun PR- ja viestintäkoneiston kauhuksi.

Hänen mielestään köyhien ja rikkinäisten perheiden tukemista ei pitäisi sietää yhteiskunnassa millään muotoa.

Myöskin sosiaalitukia ja toimeentuloa tukia pitäisi rajusti karsia, mieluusti lopettaa kokonaan ja yli viisi vuotta opiskelleiden opintotuki pitäisi lopettaa.

Samoin pitkäaikaistyöttömien työttömyysturva pitäisi lopettaa kokonaan, koska tuen puute tekisi sen, että se todellakin kannustaisi hakemaan töitä.

Ja ne nyt jotka sitten tippuisivat yhteiskunnan ulkopuolelle, niin sitten tippuisivat.

Sen sijaan yritysten tukia ja verohelpotuksia tulisi yhä lisätä.

Bruno Waldenin mukaan työmarkkinoiden olisi joustettava, että suomalaisten yritysten kilpailukyky paranisi ja ennen kaikkea yritysten johdon optoiden ja palkkioiden arvosteleminen pitäisi lopettaa välittömästi.

Johtajat olivat optionsa ansainneet hänen mielestään.

Maailman kaikki maataloustuet tulisi lopettaa, koska markkinavoimat hoitaisivat asian toimivuuden itsestään.

Eikä finanssivalvontaa oikeastaan edes tarvittaisi, koska markkinat säätelevät itseitseen.

Oli ollut ajat sitten selvää ihmisten keskuudessa, että Bruno Walden ajoi jyrkkiä oikeistolaisia aatteita ja ajatuksia, jotka jyrkentivät tuloeroja ja aiheuttivat eriarvoisuutta, tuottaen samalla hänelle ja finanssikonserni Soinnulle muhkeita ylimääräisiä tuottoja.

Bruno Waldenin maailmankuvaan oli hyvin voimakkaasti vaikuttanut Milton Friedmanin näkemykset ja häneen upposi myös Ayn Randin

näkemykset.

Waldenille ei ollut kuitenkaan riittänyt, että hän saarnasi näkemyksiään julkisuudessa, vaan hän oli myös julkaissut kirjan: *Markkinat ja finanssivoimat demokraatisen tien valon tuojina*.

Kirjassa Bruno Walden oli tuonut vielä voimakkaammin omia näkemyksiään esille kuin miten hän oli niitä julkisuudessa tuonut.

Näihin näkemyksiin kuului se, että globaaleilla markkinoilla toimivalla yrityksellä ei voinut olla vallitsevia käsityksiä ja käyttäytymissääntöjä hyvästä ja pahasta tai oikeasta ja väärästä.

Yrityksen ainoa tehtävä oli tuottaa mahdollisimman paljon varallisuutta omistajilleen.

Kun yritykset tekevät hyvää tulosta ja niitten omistajat saavat oikeutettua osinkoa omistuksestaan, niin ajan kanssa tämä kyllä heijastuu koko kansantalouteen oli Bruno Waldenin kirjan kantava sanoma.

Bruno Walden oli täysin sinut näkemystensä kanssa ja toi niitä lähes hurmoituneessa tilassa muiden ihmisten tietoisuuteen.

Hän myös tiesi hyvinkin, että monien mielestä ne tilaisuudet joissa hän puhui, niin niissä oli lähes uskollinen hurmostila läsnäolijoilla päällä.

Bruno Walden tiesi olevansa innostava ja inspiroiva keskustelija ja hänen lounasseuranaan oli yleensä vain niitä, joilla oli poliittista tai taloudellista valtaa tai erittäin kiinnostavia tietoja.

Hän myös metsästi yhdessä Ruotsin kuninkaan kanssa.

Waldenista yritettiin tehdä epävirallinen elämänkerta, joka olisi käytännössä ollut hänen virallisen elämänkertansa vastainen.

Kuitenkin valtaosa tutkijoista ja kirjoittajista jätti urakan kesken.

Huhuttiin painostuksesta ja mielenterveysongelmien ilmaantumisesta kirjoittajille, mutta mitään näyttöä siitä ei löytynyt.

Hanke vain loppui ajan kanssa ja Bruno Walden ei kommentoinut aihetta oikein mitenkään.

Suositteli vain lukemaan hänen hyväksymäänsä elämänkertaa.

Bruno Waldenin ajatukset keskeytyivät, kun hänen Westendin kartanon portilla ilmoitettiin, että Kalle Kova oli portilla.

Jostain syystä se tuntui huojentavalta tiedolta.

Tyttö oli vierashuoneessa huumattuna ja Bruno Waldenin ei pitänyt tilanteesta yhtään.

Kuitenkin nyt oli kyseessä niin tärkeä rituaali, että Walden halusi pitää kaiken nyt täysin omassa hallinnassaan.

Oli ollut täysin anteeksiantamatonta, että tyttö oli päässyt kuvaamaan rituaalin ja lähettämään sen äidilleen.

Ihmiset nyt kuitenkin joskus ihastuvat ja rakastuvat toisiin ihmisiin ja kun tunne lähtee päälle, niin sitä on välillä tosi vaikea hallita.

Susku sai kaikesta huolimatta kuitenkin mennä, koska rituaali oli kaikkein tärkeintä ja tänään se olisi muutaman tunnin päästä ohi.

Bruno käveli työhuoneensakaapille, jonka sisässä oli pieni jääkaappi ja otti sieltä kannun, josta kaatui punaista verta lasiinsa.

Hän joi lasin loppuun asti.

Sen jälkeen hän pyyhki suunsa ja lähti kohti olohuonetta odottamaan Kalle Kovan raporttia siitä mitä oli tapahtunut.

39. LUKU

Janhunen katsoi meitä epäuskoisena.

Hän ei ilmeisesti tajunnut onneksemme, että olimme lataamassa juuri kuvaamaamme materiaalia nettiin.

Maaritin tavalla "kuulustella" oli varmaan ollut se vaikutus, että Janhunen ei ihan ymmärtänyt mitä hänen ympärillään tapahtui ja ehkä myös Reiskan dynamiittisekoilulla oli ollut myös oma vaikutuksensa.

Janhusen ympärillä hänen käskyläisensä olivat sekasortoisessa tilassa. Jone murisi jollekulle korstolle, joka alkoi itkemään.

- Pitäisiköhän meidän pikku hiljaa alkaa lähteä, kun saimme aikamoisen metakan aikaan. Sanoin.

- Hep, hep eipäs nyt kiirehditä. Reiska sanoi ja jatkoi.

- Kyllä meidän pitää saada korvaus tästä kaikesta vaivan näöstä.

Lasse lähestyi uhkaavasti Janhusta ja hän selkeästi piristyi, kun puhe meni rahaan ja korvaukseen.

- Missä rahat ovat? Lasse tiukkasi vaativasti.

- Te siis tulitte tänne rahojen takia, ettekä sen tytön? Janhunen vastasi vaisusti.

- Rouva ja tuo jermu tulivat hakemaan rouvan tytärtä. Noille kahdelle kovanaamalle, jotka tulivat ensimmäisinä sisään näyttää riittävän pelkkä seikkailu ja räiskintä, mutta minä ja tämä toinen herrasmies haluamme korvauksen tekemästämme työstä. Lasse sanoi.

- No ei täällä rahaa ole kovinkaan paljoa.

- Näytä nyt kuitenkin se kaappi.

Janhunen nousi varovaisesti ja lähti kävelemään työhuoneeseensa. Lähdin Lassen kanssa sinne.

Timo vielä hoputti meitä, kun oli aika selvää, että kohta puoliin alueelle alkaisi tulla viranomaisia ja talossakin kyti sen verran räjähdysten

jäljiltä, että oli ihme, että huvila ei ollut vielä leimahtanut palamaan.

Janhunen oli suhteellisen nöyrä ja hänen työhuoneessaan oli Helene Schjerfbeckin maalaus, jonka takana oli kassakaappi.

Klisee jonka tajuaa kuka tahansa.

Janhunen avasi sen ja meni sivuun kaapin oven viereltä.

Siellä oli muistitikkuja, CD-levyjä sekä muutama vanhahtava VHS-nauha ja rahaa noin 200 000 euron edestä.

- Eikö ole enempää? Lasse kysyi pettyneenä.
- Paljoako odotit?
- Jotain paria miljoonaa.
- Paria miljoonaa käteisenä. Janhunen huusi.
- Niin.
- No oli sinulla kyllä aika kovat odotukset, en kyllä muuta sano. Minä sanoin.
- Susku ei ole siis täällä. Käännyin Janhusen puoleen.
- Ei. En edes tiedä missä hän on.
- Minä lähtisin kokeilemaan Bruno Waldenin huvilalta. Lasse sanoi ja laittoi seteliniput reppuunsa.

Lasse katsoi minuun ja Janhunen alkoi raapia jalkojaan.

- Kyllä tästä olisi paljon enemmän pitänyt netota tällä ryminällä.

Lasse oli saanut huomioni herpaantumaan ja ennen kuin huomasinkaan, oli Janhusella kädessään ase, joka osoitti meihin.

Minun olisi pitänyt ymmärtää, että tuon tasoisella rikollisella saattoi olla nilkkakotelo.

Kukaan ei sanonut huoneessa mitään.

Sitten huoneeseen juoksi Jarmo ja ennen kuin hän näki meitä hän oli hihkunut.

- Videoklippi on YouTubessa ja ekan viiden minuutin aikana latauksia ehti tulla jo 5000 kappaletta, koska Esa Veskisen nimi myy.

Jarmo pysähtyi, katsoi Janhusta ja pistoolia.

Me katsoimme Janhusta.

Janhunen katsoi meitä.

- Te siis laitoitte sen kuvaamanne nauhan jo YouTubeen?

- Niin. Jarmo sanoi.

- Ja siinä olen minä?

- Niin.

Ennen kuin kukaan ehti tehdä mitään, niin Janhunen laitto aseensa piipun suuhunsa ja veti liipaisemasta. Helene Schjerfbeckin kaunis maalaus värjäytyi punaiseksi hänen takanaan.

- Tämän reissun jälkeen minä kyllä tarvitsen psykiatria. Lasse sanoi ja käveli maalauksen luokse ja otti sen kainaloonsa.

Menimme kolmestaan olohuoneeseen, jossa kaikki katsoivat meitä.

- Janhunen ampui juuri itsensä. Sanoin.

- Nyt häivytään täältä. Timo sanoi.

- Mistä me löydämme tyttäreni? Maarit huusi, Jone haukahti.

- Lähdetään kokeilemaan Bruno Waldenin huvilalta. Minä sanoin.

- Olisikohan siellä enemmän rahaa kuin täällä oli? Lasse kysyi.

- No mennään ottamaan siitä selvää.

Lähdimme talosta ja menimme heti Janhusen lähemmille autoille, jotka

olivat olleet sen verran kauempana etteivät tulitus tai räjähdys ollut niihin osunut.

Esa Veskinen oli siis tunnettu autokauppias, joka oli tunnettu kalliista maustaan ja halvoista naisistaan.

Autoja oli useita kartanon sivustalla ja me Jarmo, Timo ja minä otimme mustan Mercedes Maybach S600-mallin ja näin Jorman, Lassen, Maaritin ja Jonen menevän siniseen Bentely Continental Flying Spur -autoon, joka oli neliovinen ja nelivetoinen.

Lasse laittoi verisen maalauksen takapaksiin.

Janhusen Mersu hurrahti käyntiin ja meidän peräämme lähti sininen Bentley.

Meidän autosaattueemme alkoi ottaa etäisyyttä Janhusen kartanoon ja näimme Janhusen miehiä tulevan huvilasta toisiaan tukien ja hetken päästä vanha ja arvokas kartano syttyi tuleen.

Kartanoon oli rakennettu vain yksi portti, jonka tukki nyt Jarmon pakettiauto.

Reiska oli kuitenkin yllättynyt meidät ja ottanut dynamiittia mukaan vähän reippaamalla kädellä.

Ei mennyt kauaakaan, kun Reiska oli käynyt asettamassa aidan varrelle dynamiittia ja pian tukevan jysähdyksen jälkeen oli osa aita kadonnut huitsulan nevadaan.

Ajoimme reiästä ulos ja suuntasimme kohti West endiä ja kohti ehkä yhtä Suomen rikkainta ihmistä ja myös kohti Kalle Kovaa.

40. LUKU

Bruno Walden katsoi kuinka Kalle Kova talutti huumattuna olevaa tyttöä kartanon vierashuoneesta autoille.

Bruno Walden oli samaa mieltä, että nyt, kun asiat olivat saaneet ihan uuden kulman ja tytön perässä näytti olevan porukka, joka näin kauniistikin sanoen ei pelännyt pitää meteliä toimistaan, niin oikea paikka viedä tyttö olisi finanssikonserni Soinnun uusi ja uljas pääkonttori, Sointu Tower.

Seuraavaan rituaaliin oli panostettu ja se olisi ajankohtansa takia ehkä kaikkein tärkein kaikista jo tehdyistä rituaaleista.

Nimenomaan ajankohta sen tekemiseen oli poikkeuksellinen.

Sen vuoksi sekä finanssikonserni Soinnun pääkonttorin turvallisuutta oli lisätty ja myös Bruno Waldenin huvilalla oli normaalia enemmän turvahenkilöstöä.

Kalle Kova oli ollut oikea valinta, koska hän oli myös osannut neuvoa miten palkata sellaisia miehiä, jotka eivät kyselisi turhia, kun kummallisuuksia alkaisi ilmaantua.

Bruno Walden tiesi, että kun kaikkien valtaapitävien ja eliittiin kuuluvien toimia alkaisi tutkia tarkemmin ja perinpohjaisemmin, niin ennemmin tai myöhemmin lähes jokaisen taustalla löytyisi joku salaseura tai suoraa okkultismia ja sitä kautta kaiken maailman kummallisuuksiakin alkaisi ilmaantua.

Niin sitä löytyi Bruno Waldeninkin taustalta ja tietenkin se oli alkanut viattomasti.

Alkaen ihan siitä, että hänen isänsä oli halunnut hänen liittyvän vapaamuurareihin.

Kun Bruno Walden oli ollut jonkin aikaa vapaamuurareissa, niin hän huomasi verkoston muodostavan oudon ilmiön niin Suomessa kuin koko maailmassakin.

Vapaamuurareista puhutaan ja juorutaan paljon ja Bruno huomasi että, kun he eivät vahvistaneet tai kumonneet sitä mitä heistä puhuttiin, niin suuri yleisö ei koskaan tiennyt mikä oli totta ja mikä valhetta.

Se oli loistoesimerkki strategisesta suunnittelusta eli hajoita ja hallitse -mekaniikasta.

Bruno Waldenin isä oli siis hyvin voimakkaasti halunnut poikansa vapaamuurariksi ja nimenomaan siitä syystä, että vapaamuurareita on kaikissa merkittävässä yhteiskunnallisissa instituutioissa, kuten hallituksessa, oikeuslaitoksessa, elinkeinoelämässä, politiikassa, mediassa ja myös kirkossa.

Bruno Walden huomasi äärettömän nopeasti, että näillä ihmisillä oli keskenään uskollisuussiteitä ja keskinäisiä sitoumuksia, jotka mahdollistivat menestymisen, vaikutusvallan, vallan ja vaurauden keräämisen myös yksittäiselle vapaamuurarille.

Itseasissa sitä pidettiin ihan hyväksyttävänä toimintona ja siitä ei todellakaan julkisesti huudeltu.

Vapaamuurariuden ydin oli se, että heitä yhdistää usko yhteen ainoaan korkeampaan voimaan.

Ja jokainen jäsen saa itse määritellä sen mikä tuo korkeampi voima on.

Bruno Walden oli alkanut pitää mystiikasta ja rituaaleista, jota vapaamuurarius piti sisällään.

Myös vapaamuurareiden historia kiehtoi Bruno Waldenia mielettömästi.

Nykyisenkin vapaamuurariuden perusta löytyi keskiajan rakennustyöläisten yhteenliittymistä, jotka olivat kiltoja.

Nämä kädentaitajat liikkuivat vapaasti yli rajojen rakentamaan linnoja tai kirkkoja ja heihin kuului muurareita, kivenhakkaajia ja jopa taiteilijoita.

Isojen kirkkojen tai linnojen rakentamiseen meni vuosikymmeniä ja jopa vuosissatoja.

Niinpä näiden rakennustyömaiden yhteyteen rakennettiin usein kokoontumistilat joita alettiin kutsua looseiksi ja joissa killat pystyivät kokoontumaan.

Bruno Walden oli aluksi yllättänyt siitä, että vapaamuurarit olivat aikoinaan enemmänkin ammattiyhdistystoiminan puolella kuin mihin

nimi tänäpäivänä liitetään.

Killat pitivät huolta veljeskuntien kivityöntekijöistä ja heidän tarpeistaan.

Oli luonnollista, että linnojen ja kirkkojen rakennustyömiehille haluttiin saada etuja sekä helpotuksia vaikeisiin rakennusolosuhteisiin ja rankkaan uurantaan, jotta työ sujuisi jouhevammin.

Ensimmäisen loosin sanottiin olevan perustettu vuonna 926 Englannin Yorkiin.

Killoilla oli myös tärkeä tehtävä, että se suojasi tietotaidon ja salatun tiedon.

Työnsä ja tietonsa hyvin osaava kivityömiestä halusi pitää tietonsa ja taitonsa vain luotettujen tahojen piirissä, joihin yhtenä kuului niin sanottu kultainen leikkaus.

Looseissa opetettiin tarkkaan valituille oppilailla geomantisen rakennustaidon salaisuuksia, jotka olivat periytyneet jo vanhoilta kreikkalaisilta.

Vapaamuurarit ovat aina olleet hierarkisia ja jo muinoin rakennustyöläiset jaoteltiin eri asteisiin, kuten oppilaisiin, kisälleihin ja mestareihin ja tähän oli aikoinaan syynsä.

Mestari oli ottanut selvää luonnon salaisuuksista ja hän osasi hyödyntää kannattavia energialinjoja sekä välttää vahingollisia energialinjoja.

Tärkeä taito oli myös se, että hän osasi ennen kaikkea suunnitella kaupukeja ja rakennuksia, joihin kovakaan tuuli ei pystynyt.

Loosit toimivat mestarin johdolla ja tämä taas opetti kisällejä, jotka puolestaan opettivat oppilaita.

Mestari myös määräsi työtehtävät sekä maksoi palkan.

Näin tätä tärkeää geomanttisen rakentamisen taitoa vietiin varjellusti eteenpäin vuosisatojen ajan.

Tämän taidon hedelmänä yleensä rakennukset olivat erittäin miellyttäviä katsella, kuten Notre Damen katendraali on tästä oivana esimerkkinä.

Vapaamuurareilla sanottiin olleen syvällistä ymmärrystä maasäteilystä ja kirkkojen sekä linnojen rakennuspaikat valittiin hyvin tarkkaan.

Aikoinaan puhuttiin, että vapaamuurariden rakentamista paikoista sai maagista energiaa ja niissä asuminen edisti omaa terveydentilaa.

Geomantia on muinainen taito ja joidenkin mukaan siihen liittyy maaginen elementti.

Ensinnäkin Rakentaminen piti aloittaa niin kutsuihin Curry- ja Hartmann-maasäteilylinjoihin nähden.

Näin haluttiin saada rakennuksen perusta suoraan yhteyteen luonnon positiivisten energioiden kanssa.

Alkuaikoina vapaamuurarit halusiva olla sopusointuisassa vuorovaikutuksessa luonnon kanssa, sekä saada ihmisille hyvinvointia heidän rakentamissaan rakennuksissa sekä viihtymään niissä.

Geomantiaan perustuvia tietoja siis haluttiin suojella ja varjella tarkasti.

Vapaamuurarit toimivat tarkkaan määrättyjen rituaalien mukaisesti ja esimerkiksi tuolimestari sai olla virassaan vain vuoden kerrallaan.

Aina kerran kuukaudessa vapaamuurarit kokoontuivat yhteen ja näissä tapaamisissa vapaamuurareiden asiat käsiteltiin joihin kuuluivat erimielisyydet, joita soviteltiin ja yhteistuumaisuutta haettiin.

Näissä tapaamisissa myös otettiin uusia jäseniä ja oppilaita korotettiin kisälleiksi sekä kisällejä puolestaan korotettiin mestareiksi.

Salaseuran maine alkoi rakentua, kun muurariloosit alkoivat mennä ulkomaille ja solmia ulkoimailla yhteyksiä alkujaan lähinnä muurareiden työnsaannin helpottamiseksi.

Aikoinaan saksalainen loosi Strassburgissa oli kaikkien loosien keskus Euroopassa.

Siellä oli kehitelty salaisia tervehdysmerkkejä joihin kuuluivat salasanat ja salaiset kädenpuristukset.

Alunperin ideana oli se, että oikeaoppisen rakennustaidon tieto ei

leviäisi ulkopuolisille tahoille.

Nämä vapaamuurareiden salaiset merkit ovat voimassa yhä tänäkin päivänä.

Looseilla oli erilaisia merkkejä ja ainoa yhteinen merkki jota voidaan pitää erittäin kyseenalaisena on se, että kaikilla looseilla ja kaikilla asteilla on yhteinen hätäapumerkki, joka saadaan yleensä kolmannella asteella.

Se on sikäli merkittävä merkki, että se sitoo jokaisen vapaamuurarin auttamaan välittömästi vapaamuurariveljenään, kun tämä on pulassa.

Sillä ei ole mitään merkitystä, että asia olisi ritistiriidassa vapaamuurarin isänmaan intressien tai jopa lain kanssa.

Vapaamuurarin on siis autettava toista vapaamuuraria, kun tämä on pulassa, vaikka se olisi ristiidassa auttavan vapaamuurarin oman moraalin, hänen maansa intressien tai lainsäädännön kanssa.

Vapaamuurareille alkoi tulla vaikeuksia 1400-luvun alkupuolella.

Ensin musta surma esti vapaamuurareiden liikkumista vapaasti.

Sen jälkeen Englannin parlamentti kielsi kiltojen toiminnan vuonna 1425 ja tätä kautta useimmat killat lopettivat toimintansa.

Tällöin myös katosi heidän arkistojaan ja arvokasta tietoa.

Näihin aikoihin Skotlantiin olivat temppeliritarit paenneet Ranskasta ja he olivat alkaneet rakentamaan omaa järjestelmäänsä.

Tähän temppeliritareiden järjestelmään solutettiin ajan kanssa kaikki olemassa olevat käsityöläiskillat.

Vuoden 1534 aikana vapaamuurarius alkoi muuttaa radikaalisti muotoaan kun Englannin kuningas Henrik VIII katkaisi suhteet katoliseen kirkkoon ja takavarikoi sen omaisuuden, kuten myös käsityöläiskiltojen kaiken omaisuuden tarvittuaan varallisuutta käydä sotia.

Kun kuninkaallisen ryöväyksen heikentämät muurarikillat, joita Etelä-Englannissa vielä oli jäljellä, alkoivat rahapulassaan hyväksyä

kiltoihinsa myös henkilöitä, joilla ei ollut rakennustyöläisen taustaa, niin koko idea mihin Vapaamuurarius oli perustunut muuttui radikaalisti.

Enää ei ollutkaan merkitystä sillä, että osasi jonkun erittäin omalaatuisen taidon tai salatuin tiedon, vaan nyt jäseneksi pääsi ihan vain sillä, jos oli varallisuutta.

Tässä oli se riski, joka toteutui, että kun taito tai tieto ei ollutkaan enää vaadittava jäsenyysvaatimus numero yksi, niin sellaiset tahot, joilla oli ahneita ja poliittisia intressejä, he saivat tätä kautta jalan sellaisen oven väliin, jolla on hyvin toimiva kansainvälinen verkosto.

Tätä verkostoa sitten pystyi hyvin käyttämään omien motiivien ja suunnitelmien toteuttamiseen.

Geomantien rakennustaito alkoi hiipumaan, kun korkean etikaan ja ammattitaidon joukkoon tuli yhä enemmän ja enemmän ainesta, jota geomanttinen rakentaminen ei kiinnostanut pätkääkään.

Myös alkuperäiset vapaamuurareiden rituaalit ja oppijärjestelmät alkoivat yhä enenemissä määrin menettää merkitystään.

Uuden ajan vapaamurariuden syntyä voidaan pitää 24.6.1717, kun Lontoon neljä käsityöläiskiltaa yhdestettiin yhdeksi suurloosiksi.

Samalla oli myös Johannes Kastajan päivä.

Ajankohta oli tarkoin suunniteltu, koska Pyhä Johannes oli ollut kivenhakkaajien pyhimys.

Yhteiskunnan eliittiin kuuluvat ihmiset alkoivat tulla todenteolla Vapaamuurareihin sisään.

Lisäksi vuonna 1723 Vapaamuurarit tekivät asetuksen, jolla geomanttinen rakennusoppi lopetettiin kokonaan.

Enää geomanttinen rakennusoppi ei levinnytkään sukupolvelta toiselta, vaan se alkoi ajan mittaa kadota euroopassa unholaan.

Halu rakentaa sopusoinnussa luonnon kanssa lensi romukoppaan.

Vapaamuurarien toiminta alkoi mennä enemmän poliittisempaan suuntaan ja he ottivat nyt tarkoitusperäkseen ihmiskunnan henkisen

tietoisuuden kehittämisen vapaamuurareiden maagisen näkemyksen mukaiseksi.

Erään teorian mukaan taustalla oli se, että kaikki muut uskonnot ja ideologiat hävitettäisiin.

Nyt Vapaamuurarit alkoivat rakentaa toimintansa perustaa pääosin myyteille sekä keksityille ideoille.

Jäseniltä vaadittiin nyt ehdotonta uskollisuutta mestarille ja tämän käskyjä piti noudattaa ehdottomasti.

Keksittiin myös idea siitä, että vapaamuurareiden ensimmäinen suurmestari olisi ollut itse kuningas Salomo, jota ei mainittu alkuperäisten vapaamuureiden kirjoituksissa ollenkaan.

Myös jäsenvaatimukset muuttuivat radikaalisti siitä mitä se oli ollut käsityöläiskiltojen aikana.

Nykyään vapaamuurariksi haluavalta vaaditaan riippumattomuutta, itsensä ja omaisuutensa hallintaa, sekä uskoa yhteen ainoaan Jumalaan tai korkeampaan voimaan.

Sillä ei siis enää olekaan merkitystä mitä osaat, vaan sillä kenet tunnet ja mitä omistat.

Jäsenhalukas voi ottaa yhteyttä henkilöön, jonka hän tietää vapaamuurariksi ja esittää toivomuksensa päästä mukaan.

Jäseniksi myös kutsutaan korkean koulutuksen saaneita tai johtavassa asemassa olevia miespuolisia henkilöitä.

Kaikissa tapauksissa hän tarvitsee myös järjestön esittäjän sekä kaksi hänet tuntevaa suosittelijaa.

Hakija on hyväksyttävä loosin jäseneksi yksimielisesti.

Tässä vaiheessa Bruno Walden huomasi, että vapaamuurarius ei kaikille jäsenille suinkaan merkitse samaa; eräille se on lähinnä sosiaalinen klubi, toisille uskonnollinen vakaumus ja elämäntehtävä.

Lisäksi monet jättävät etenemisensä juuri kolmannelle asteelle, eivätkä näin ollen tule koskaan edes tietämään, mikä on järjestön todellinen

oppi ja päämäärä.

Mikä oli Bruno Waldenista hyvä asia ja hän myös piti siitä, että vapaamuurareiden päämääränä oli yhdistää koko maailma heidän oman oppinsa alaisuuteen.

Vapaamuurarit itse uskoivat, että muut elävät hengellisessä pimeydessä ja he itse elävät totuudessa ja näin he katsovat tehtäväkseen edistää ihmisten välistä veljeyttä johdattamalla heidät pois pimeydestä.

Tämä jumalakäsitys erosi täysin kirkon ja Raamatun käsityksistä.

Ensinnäkin vapaamuurareiden Jumala on määrittämätön olento, jolle on annettu tunnuksiksi symbolinen G-kirjain, God eli Jumala.

Vapaamuurarit kuvaavat Tämän määrittelemättömän olennon rajattomana, ikuisena, universaalina, mihinkään uskontokuntaan kuulumattomana jumalallisena henkenä, joka on niin suunnattoman kaukana ihmisestä, että häntä ei voi tuntea, nimetä, eikä lähestyä.

Bruno Walden katsoi, kun Kalle Kova laittoi tytön Mercedes-Bentzin G-mallin kaupunkimaasturin takapenkille.

Kaksi muuta kaupunkimaasturia asettui Bruno Waldenin kaupunkimaasturin eteen ja taakse.

Ympärillä olevat turva-alan ihmiset katselivat tunteettomina ympärilleen.

Bruno Walden piti siitä mihin suuntaan maailma oikeasti oli menossa.

41. LUKU

Lähestyimme Westendiä, Espoon kaupunginosaa, joka sijaitsi merenrannalla ja joka oli Suomen suurituloisin postinumeroalue.

Aloin haistaa suomalaisen eliitin läsnäolon hajun ja se ei enää tuoksunut hyvältä, jos nyt koskaan sillä oli ollut mitään miellyttävää taustatuoksua.

Olin pitkään pitänyt salaliittoteorioista, mutta oikeastaan ennen viimeaikoisia tapahtumia, olin pitänyt niitä lähes pelkästään teorioina.

Operaatio Paperclip oli nyt yksi niistä salaliittoteorioista, jotka sattuivatkin olemaan totta: että natsit nyt sitten oikeasti perustivatkin Nasan sodan jälkeen, toki Yhdysvaltojen hallituksen tuella ja luvalla.

Se, että suomalainen taloudellinen ja poliittinen eliitti tappoi ihmisiä riiteissä joissa näemmä haettiin saatanaalta voimaa, niin siihen en olisi uskonut, jos en olisi omin silmin nähnyt.

Sinällään se ei ollut salaliittoteoreetikkojen höpinää ollut enää pitkään aikaan, että varallisuus jakautui yhä epätasaisemmin maailmassa ja jokaikinen yhteiskunta jakautui kahtia, vaikka se yhä yritettiin kiistää.

Oli olemassa kaksi väestöryhmää: päätöksiä tekevä pieni vähemmistö ja näitä päätöksiä totteleva nöyrä enemmistö, joka ei edes tajunnut jokaisessa yksilössä olevaa voimaa, joka voisi heidät itse itsensä vapauttaa.

Koska yksilöt eivät uskoneet itse itseensä, niin oli käynyt länsimaisissa yhteiskunnissa, että vallitsevan todellisuuden määrittelivät ne ryhmät ja henkilöt, joilla oli eniten valtaa.

Valta taas on niinkin yksinkertainen asia kuin kyky vaikuttaa muiden ihmisten käyttäymiseen halutulla tavalla.

Surullista oli se, että yhä useampi yksilö antoi tuon vallan itsestään jollekin ulkopuoliselle.

He eivät siis halunneet ottaa vastuuta omasta elämästään ja sitten kävi niin, että joku heidän ulkopuoleltaan otti.

Tätä pientä vähemmistöä, joka vaikutti suureen enemmistöön voitiin sanoa myös eliitiksi.

Eliitti ei ollut virallinen organisaatio vaan pikemminkin hyvä veli järjestelmä.

Siihen kuului kulttuurin ja tieteen edustajia, poliitikkoja, yritysmaailman vaikuttajia, korkeita virkamiehiä, pankkiireja, AY-pamppuja jne...

Elitiin olemassaolo ei perustunut oikeudenmukaisuuteen, tasa-arvoon tai edes taitoon vaan eliittiin kuuluvien tahojen yhteneväisiin etuihin.

Ja kun pienelle piirille tulee yhteisiä etuja tämän yhteenkuuluvuuden kautta, niin yleensä eliittiin kuuluvat suojelevat ja myötäilevät toisiaan ja tätä kautta myös omia intressejään.

Vaikka virallisesti heidän eturyhmänsä voisivatkin olla vastakkaiset, kuten että yksi ja kaksi AY-pomot alkavat ymmärtää EK:n edustajien näkemyksiä ja nämä samat tyypit nyt sattumalta kuuluvat esimerkiksi johonkin vapaamuurareiden loosiin.

Tiesin myös, että eliitti pystyi ja oli kykenevä muuttamaan tai olemaan muuttamatta yhteiskuntaa ja myös siinä olevaa todellisuutta.

Eliitti oli politiikassa, talouselämässä, mediassa ja jopa kirkoissa johtavissa asemissa ja sellaisia millaisia nämä paikat olivat, kuten vaikkapa suomalainen työelämä, niin sitä ei luonut siellä käyvä suuri massa, vaan sitä johtava pieni eliitti.

Minusta valtaeliitin suurin halu oli pitää kansalaisten suuri määrä jatkuvassa nöyryyden ja alistumisen tilassa sekä olla ymmärtämättä omaa potentiaaliaan.

Ja oikein ruokkia sitä, että ihmiset eivät luottaisi omaan intuitioonsa vaan itsensä ulkopuolelta tuleviin ärsykkeisiin.

Näin estettiin kokonaisen kansakunnan henkinen vapautuminen sekä itsemääräämisoikeuden kehittyminen.

Olin oppinut sen, että eliitti halusi aina estää yhteiskunnan ja sen toiminnan kehittämisen suuren enemmistön etuja silmälläpitäen.

Keskeisin osa-alue tässä tässä kansalaisten enemmistön alistamisessa oli se, että suuri enemmistö piti opettaa automaattisesti hyväksymään ja omaksumaan tämän pienen vähemmistön, siis valtaeliitin arvot oikeina ja hyväksyttävinä.

Eliitti halusi myös tavallisen kansan hyväksyvän ja omaksuvan omat totuutensa ja mielellään vielä omina totuuksinaan sekä arvoinaan.

Siksi valtaeliitti pyrki alistamaan kansalaisten enemmistön pelkäksi vallankäytön kohteeksi, joka sokeasti uskoo, että heihin valtaa käyttävä eliitti toimii demokraattisesti, laillisesti sekä oikeutetusti koko kansan etua palvellen.

Pahinta minusta oli se, että valta ei ollut eliitille kansan sille antamaa, vaan kansalta otettua ja ennen kaikkea huijattua.

Valtaeliitti oli itse luonut valtansa, viralliset totuutensa ja niitä tukevat viralliset uskomukset.

Keskeisin taloudellisen vallan muoto on yhä talouselämän ja taloudellisten resurssien epädemokraattinen kontrolli ja ohjailu enemmistöltä vähemmistölle.

Taloudellinen vallankäyttö on hyvin taitavasti suunniteltua, toteutettua ja erilaisiin yhteiskunnallisiin rakenteisiin piilotettua.

Siksi sitä on erittäin vaikeaa havaita, vaikka se vaikuttaa erittäin tehokkaasti kaikkiin yhteiskunnan ihmisiin.

Eliitti itse erityisesti pyrkii rakentamaan valheellista mielikuvaa, jonka mukaan mitään vallankäyttöä ei ole olemassakaan, vaan vapaat yksilöt itse tekevät omaehtoisia valintojaan ja toimivat miten itse kulloinkin parhaaksi katsovat.

Tarkoituksena on tukahduttaa kansalaisten spontaani toiminta ja se, että he luottaisivat intuitioonsa ja itseensä.

Auto ajoi töyssyyn ja ravisteli minut ajatuksista todellisuuteen.

Timo katsoi minuun.

- Onko kaikki hyvin, kaveri?

- Ei tässä mitään, olin vain mietteissäni.

- Bruno Waldenko mietityttää?

- Se on käynyt mielessä nyt monesti. Minulla ei ollut aavistustakaan kuinka pitkälle tämä menee.

- Mistä ihmeestä oltaisiin voitu tietää alunperin, että Suomen suurimman rikollispäällikön takana on rikkaista ja vaikutusvaltaisista koostuva kultti, joka uhraa ihmisiä ja sen johtaja on Bruno Walden. Timo sanoi.

Lähestyimme nopeasti Bruno Waldenin huvilaa ja Mercedes-Maybach S600 kyllä antoi sen tunteen, että sellaisen minäkin ehkä haluaisin vaikka sitten riistämällä itseäni heikompaa.

Kun olimme lähellä huvilaa, niin näimme kolmen auton lähtevän sieltä.

Ne eivät olleet Jeeppejä, vaan Mercedes-Benz G-luokan mustia neliveto maastoautoja mustilla ikkunoilla.

- Onkohan Susku yhdessä noista? Kysyin.

- Todennäköisesti. Timo sanoi.

Timo otti yhteyttä Lassen ohjastamaan siniseen Bentley Continentaliin puhelimellaan ja sanoi, että meidän piti lähteä saattueen perään, koska sieltä löytyisi mitä todennäköisemmin Susku.

Reiska ja Lasse koittivat päästä käymään ensin Waldenin kartanossa, jossa sitä rahaa piti nyt enemmänkin olla.

Timo valehteli, että rahat ja tyttö olivat todennäköisesti edessämme näkyvässä saattueessa ja kiihdytti Maybachin Mersun huimaan nopeuteen ja näin elämämme siinä vaiheessa muuttui amerikkalaiseksi toimintaelokuvaksi.

42. LUKU

Kun autot poistuivat Westendin huvilalta kohti finanssikonserni Soinnun mahtavaa uutta pääkonttoria, niin Bruno Walden syventyi mietteissään siihen kuinka syvälle ja outoon maailmaan vapaamuurareihin liittyminen oli hänet lopulta saattanut.

Vapaamuurarit oli siis hierarkinen ja voisi jopa ilkeästi sanoa laitos tai organisaatio, eikä siellä ole samanlaista tasa-arvoisuutta kuin mitä esimerkiksi AA- ja NA-ryhmistä löytyy, joissa vain nöyrästi palvellaan ja toivutaan.

Kun vapaamuurareiden historiaan meni paljon syvemmälle, niin Bruno Walden alkoi kiinnostua enenemissä määrin siitä pienestä piiristä, joka näytti hallitsevan vapaamuurareita ja miten he tuon vallan olivat saaneet.

Tällöin alkoi sana Illuminati tai valaistuneet hallita hänenkin sanastoaan.

Aluksi kaikki tuntui salaliittohörhöjen uföhöpinöiltä, miltä sen haluttiinkin kuulostavan ja myös Bruno Walden oli saanut hyvät naurut tutustuessaan David Icken materiaaliin.

Silti Bruno Walden meni yhä syvemmälle tähän maailmaan koska se kiehtoi häntä suunnattomasti.

Pian hän oli saanut selville, että illuminati sai alkunsa jo vuonna 1534 Espanjassa Ignatius Loyolan perustettua jesuiittojen veljeskunnan kun tämä haavoittui vakavasti Pampelunan taistelussa.

Toipilaana hän alkoi syventyä hengelliseen käännytystyöhön.

Jesuiittojen veljeskunnassa maailmanhallintoa koskevat ideat kehittyivät pikkuhiljaa erilliseksi veljeskunnaksi ja tästä kehitys jatkui edelleen vuonna 1726 syntyneen puolalaisen Jakob Frankin johdolla.

Jakob Frank oli opiskellut innokkaasti Kabbalaa ja etenkin sen Zohar osaa.

Zohar on juutalaisen mystiikan, käytännössä siis kabbalan tärkein teos.

Käytännössä se on mystinen kommenttikokoelma Tooraan.

Toora taas puolestaan on heprealaisen raamatun ensimmäinen osa. Varsinkin Zohariin sisältyy mystistä pohdiskelua Jumalan luonteesta.

Myös hyvän ja pahan perimmäisestä luonteesta, sielusta, synnistä, pelastuksesta ja koko maailmankaikkeuden rakenteesta käydään läpi.

Jakob Frank jopa paranteli rabbien oppeja ja häntä voidaan myös pitää nihilismin isänä, vaikka moni olisikin sen viitan valmis antamaan Friedrich Nietzsche.

Nihilismiä voidaan pitää tuhoamisoppina, koska se kieltää vallitsevat arvot ja käsitykset.

Jakob Frankin filosofiaan kuului kaikkien uskontojen ja perinteisen moraalin kieltäminen sekä kaikki poliittiset, taloudelliset ja sosiaaliset instituutiot, joihin luettiin myös perhe tuli tuhota uusien tieltä.

Eikä ollut mikään ihme, että hänen oppinsa julistettiin harhaopeiksi vuonna 1756 ja näin ollen Jakob Frank suljettiin ulos juutalaisten johtajien yhteisöistä.

Sillä ei sinänsä enää ollut mitään seksuaalista merkitystä mihinkään suuntaan, sillä Jakob Frank oli yhdessä ryhmänsä kanssa ottanut jumalakseen Luciferin harjoittaen eläin- ja jopa ihmishaukkojen mustaa magiaa.

Mustalla magialla haetaan ja usein saadaankin voimaa toteuttamalla veren vuodattamista ja kieroutunutta seksuaalista käyttäytymistä, johon kuuluvat raiskaukset, pedofilia sekä insesti.

Lahko pääsi roomalais-katoliseen kirkkoon ja vähitellen Jacob Frankista tuli arvostettu henkilö kirkon piirissä.

Myöhemmin Jacob Frank asettui Saksan Offenbachiin ja hankki suhteita Rothschildin pankkiirisukuun.

Bruno Waldenia kiinnosti tässä kohti erityisesti Rothschildien merkitys tähän mystiseen illuminatiin.

Kun vuonna 1782 pidettiin suuri vapaamuurarikonvertti Wilhelmsbadissa, Saksassa, niin kokoukseen osallistui vapaamuurareita monista eri järjestöistä, jotka kaikki pyrkivät värväämään uusia jäseniä.

Näiden joukossa oli muutamia yksilöitä, jotka salaa yrittivät koota määrätynlaisia henkilöitä omaan organisaatioonsa.

He kutsuivat itseään nimellä Bavarian Illuminati (Baijerin Valaistuneet) ja heitä johti professori Adam Weishaupt, joka oli uudistusmielinen ja innokas toteuttamaan saksalaista yhteiskuntaa koskevia ideoitaan.

Hän oli etsimässä ideoilleen pysyvää muotoa ja näki sellaisen salaisten seurojen rakenteessa.

Etenkin vapaamuurareiden kautta hän näki voivansa toteuttaa omia ideoitaan ja maailmannäkemystään hyvinkin tehokkaasti.

Weishaupt oli myös erittäin ihastunut astejärjestelmään, joka vaatii jäseniltään ehdotonta kuuliaisuutta yhtä ainoaa ja heille tuntematonta auktoriteettia kohtaan.

Adam Weishaupt oli juutalainen rabbin poika, joka oli opiskellut roomalaiskatolilaista kirkkolakia Ingolstadtin kaupungin yliopistossa Baijerissa sekä hän oli syntynyt 6. Helmikuuta vuonna 1748.

Jesuiitat kouluttivat Weishauptin, joka ei periaattessa oikeastaan perustanut Illuminatiaa, vaan lisäsi siihen Jacob Frankilta perittyjä ja opittuja teorioita, jesuiittojen poliittista ohjelmaa ja tietenkin temppeleherrojen okkultistisia palvontamenoja.

Näiden pohjalta hän perusti Illuminaattien veljeskunnan 1. toukokuuta vuonna 1776 ja ei ehkä sattumaa ollenkaan, mutta saman päivämäärän Vladimir Lenin otti "Työläisten päiväksi" Neuvosto-tasavallan synnyttyä 1917.

Bruno Waldenista oli huvittavaa, että eliitti antoi työläisille huvittelupäivän eli vapun.

Illuminatien hierarkia muodostui kolmesta asteesta; Minerval, Illuminatus Minor ja Illuminatus Major.

Toiselle asteelle saattoi organisaatiossa noviisi nousta vain vannottuaan valan Luciferille ja tietenkin veljeskunnalle, että noudattaisi täydellistä kuuliaisuutta ja hyväksyisi kaikki järjestön periaatteet.

Tiukat kokeet läpäistyään saattoi nousta seuraavalle asteelle.

Adam Weishaupt esitteli salaiselle veljeskunnalleen suunnitelmansa maailman kaikkien uskontojen ja kaikkien olemassaolevien hallitusten kumoamiseksi.

Jakob Frank kuoli 1791 ja hänen luomansa frankistinen laho joutui lopettamaan toimintansa vararikon takia.

Frankistisen lahon jäsenet liittyivät Weishauptin johtamaan illuminatiin tai sen kontrollissa oleviin vapaamuurarilooseihin.

Illuminatin päätavoitteeksi tuli uuden maailmanjärjestyksen luominen "Novus Ordo Seclorum" ja siis maailmanhallitus.

Pankkiiri Mayer Amschel Rothschild rahoitti innokkkaasti Adam Weishauptia ja tämä oli myös saanut tehtävän liittää illuminaatit ja vapaamuurarit yhteiseksi veljeskunnaksi.

Tämä taas tapahtui 16. heinäkuuta vuonna 1782 Weishauptin linnassa pidetyssä vapaamuurarien kongressissa.

Sitten tapahtui jotain merkillistä.

Nimittäin Illuminaattien suuri suunnitelma tuli maailman tietoisuuteen merkillisen onnettomuuden seurauksena ensimmäinen päivä heinäkuuta 1785.

Frankfurtista Pariisiin oli lähetetty kuriiri nimeltä Jacob Lanz mukanaan tietoa Illumination toiminnasta ja erityisiä ohjeita sekä suunnitelmia Ranskan vallankumousta varten.

Regensbergin kohdalla ratsastaen Jacob Lanz parka sai rajuilmassa osuman salamaniskusta ja kuoli.

Mukana olleet asiakirjat, jotka oli osoitettu Pariisin Suurelle Orientaaliselle Vapaamuurariloosille (Grand Orient), joutuivat paikallisen poliisin käsiin ja tämä luovutti ne Baijerin hallitukselle.

Tämä johti Illuminaattien päämajaan suoritettuun tarkastukseen ja sieltä löydettyistä uusista asiakirjoista kävi ilmi, että salaliittolaisilla oli maailmanlaajuiset tavoitteet:

1. Kaikkien olemassa olevien hallitusten kumoaminen.

2. Maailmanhallituksen luominen.
3. Yksityisen omistamisen lakkauttaminen.
4. Perintöoikeuden lakkauttaminen.
5. Isänmaallisuuden lakkauttaminen.
6. Uskontojen lakkauttaminen.
7. Perheiden lakkauttaminen.

Asiakirjat julkistettiin vuonna 1787 Englannin, Saksan, Itävallan, Ranskan, Puolan ja Venäjän hallituksille.

Nämä puolestaan tulivat tietoisiksi, että Illuminati havitteli maailmanlaajuisesta vallankumousta, joka aiheuttaisi kuoliniskun kaikille yhteiskunnille onnistuessaan.

Vallankumouksen oli tarkoitus alkaa Ranskasta.

Kaikki salaliittoon vihkiytyneet olivat sitoutuneet valaan, "Ikuiseen vaitioloon ja horjumattomaan kuuliaisuuteen ja alistumiseen veljeskunnan korkeammassa asemassa oleville..."

Adam Weishauptin mielestä järjestelmä kannatti tuhota sisältäpäin ja hän esitti esimerkiksi miten uskontoja kannattaisi tuhota kutsumalla kirkkojen edustajia mukaan veljeskunnan toimintaan.

Tätä kautta heidät saataisiin vapautettua ennakkokäsityksistään ja omaksumaan veljeskunnan tavoitteet ihmiskunnan maailmanlaajuisesta onnesta ja hyvinvoinnista.

Tähän koukkuun tarttuivat yllättävän monet protestanttiset teologit, luterilaiset sekä calvinistit.

Lisäksi protestanttisten ruhtinaiden halu liittyä veljeskuntaan johtui paljolti Weishauptin suunnitelmasta tuhota katolinen kirkko.

Nämä ruhtinaat toivat mukanaan mahdollisuuden valvoa vapaamuurarijärjestöjä, joihin he liittivät Weishauptin ja hänen Illuminaatti-veljensä.

Illuminaattien ja vapaamuurareiden yhdentymisen tehon merkitystä eivät maailman historioitsijat ole koskaan oikein kunnolla ymmärtäneet.

Siitä myös on pidetty tarkasti huolta, että kaikki ne, jotka oikeasti alkaisivat tutkimaan tuota yhteyttä, niin joko heidät tuhottaisiin tai sitten

tehtäisiin naurunalaiseksi.

Tai sitten heidät vain ostettaisiin omiin joukkoihin.

Kaikki meni pitkään hyvin ja varjeltu tieto kulki suojatusti sukupolvelta toiselle ja sen joutumista ulkopuolisten käsiin varjeltiin tarkasti.

Siksi Illuminatiin kuuluvien sukuhaarojen jäsenet avioituvat vain keskenään ja pitävät edelleen tämän periaatteen noudattamisesta äärimmäisen tarkasti huolta.

Illuminatin sisälle synnyttään, sen jäseneksi ei ulkopuolisia huolita ja se oli Bruno Waldenista äärimmäisien surullista.

Pahin isku illuminatille oli se, että internet ja sosiaalinen media teki sen, että ihan kaikki informaatio alkoi liikumaan vapaasti ja ihmisten hallinta valtamedian kautta kävi yhä vaikeammaksi

Silti Bruno Walden piti siitä, että Illuminati syöksi vallasta eurooppalaiset kunikaalliset vuosisatojen aikana ja otti hallintaansa suurimman osan Euroopan vallasta ja taloudesta sekä nimenomaan pankkiirien toimesta.

Illuminati kontrolloi myös Amerikan keskuspankkia Federal Reserviä, joka on yksityisessä omistuksessa, toisin kuin sen nimestä voisi olettaa.

Illuminati nojaa vahvasti mysteerikoulujen, muurareiden ja salaseurojen opetuksiin sekä luciferiseen uskomusjärjestelmään.

Myös Bruno Walden uskoi siihen, että Lucifer oli väärin ymmärretty hahmo, eikä suinkaan Saatana tai paholainen, niin kuin Hollywood antoi ymmärtää.

Erityisesti Bruno Walden piti siitä, että illuminatin suunnitelmiin kuului säännöllisesti hallittu maailmantalouden romahduttaminen, jossa varallisuutta jaetaan oikein oikeille tahoille.

Näin tämän pienen eliitin rautainen otteensa yhteiskunnista perustuu korkoa perivään pankkijärjestelmään, mediaan ja suuryrityksiin, jotka sanelevat päätöstenteon kansallisen politiikan tasolla.

Vaikka kaikki tieto olikin jo saatavilla ja peli oli muuttunut internetin ja teknologian myötä, niin varallisuutta oli kuitenkin vuosituhansien ajan siirtynyt yhä harvempien käsiin ja sillä voimalla kyllä pystyi tavallisia ihmisiä kohtelemaan yhä kuin karjaa.

Kalle Kova alkoi kiroilla kovasti ja Bruno Walden katsoi taakseen jossa kaksi luksusautoa lähestyi heitä nopeasti.

- Ovatko nuo niitä häiriköitä.
- Nehän niitä. Kalle Kova vastasi ja otti repustaan MP5:n.

43. LUKU

Saavuimme hurjalla nopeudella Länsiväylälle, joka vie Helsingistä Espoon eteläosien kautta Kirkkonummelle.

Edellämme oleva kolmesta mustasta Mercedes-Benzin G-sarjan mallista koostuva saattue, jossa todennäköisesti oli Susku sekä Bruno Walden, kiihdytti vauhtiaan.

- Uskoakseni sinulla on suunnitelma? Käännyin katsomaan kohti Timoa, kun ohitimme Nokian entisen pääkonttorin, jossa Microsoft oli pitänyt kännykkäyksikkönsä hallintoa, ennen kuin oli käytännössä alasajanut ainakin Suomessa koko kännykkätoimintansa ja käytännössä valehdellut kokonaiselle kansakunnalle.

- Totta kai on. Timo sanoi ja katsoi minua kohti velmu ilme naamallaan.

Tiesin ettei mitään suunnitelmaa taaskaan ollut. Timo painoi kaasua ja toivoi saavuttavansa edessämme olevan saattueen ja Mercedes-Benz Maybachin S600-sarjan huippumallilla se oli lastenleikkiä.

Näköjään se rikos sitten Suomessa kannattikin, mietin kun painoin kankkuni syvemmälle luksusauton pehmeään istuimeen.

Toivoin, että Timo keksisi sitten jonkunnäköisen suunnitelman, kun tilanne tulisi päälle.

Siis noin 30 sekunnin päästä.

Kolmen auton saattueesta meidät oli ilmeisesti huomattu, sillä he kiihdyttivät jatkuvasti vauhtiaan.

Meidän vauhtimme myös kasvoi ja vihreät puu sekä meri vain vilahti auton ikkunoiden sivustoilla.

Timo painoi kovemmin kaasua ja Janhusen Mersu Maybach oli paljon tehokkaampi kuin edessämme olevat Mersujen G-mallit ja Timo alkoi saavuttaa niitä nopeasti.

G-mallien saattue ohitteli autoja näppärästi ja myös me ohittelimme meitä hitaampia sunnuntaiautoilijoita.

Myös Reiska roikkui aivan meidän takanamme Janhusen sinisellä Bentleyllään.

En ollut tottunut siihen ruosteisen Toyotan omistamisen kautta, että takaa-ajoissakin saattoi olla tyyliä.

- Mitä aiot? Huusin suorastaan paniikissa, koska inhosin korkeita nopeuksia, kun Maybach alkoi suorastaan nuolla G-mallin rekisterikilpeä.

Timo painoi kaasua ja Mersu osui Mersuun. Tätä kautta sain vastaukseni typerään kysymykseeni.

Edessä olevan G-mallin puskuri ei tippunut, mutta se irvisti aika pahasti.

- Mitä tuo nyt auttaa? Minä kysyin.

- Tarkoituksenahan on pysäyttää nuo tyypit. Timo sanoi.

- Niin?

- No äsken pyysin heitä ajamaan kohteliaasti sivuun.

Toimintamme oli saanut aikaan sen, että edessämme olevan Mersun kattoluukku aukeni ja sieltä nousi kaveri tutuksi tulleen

MP5-automaattiaseen kanssa.

Sitten hän alkoi tulittaa meitä.

Luotisade viuhui automme yli Timon kurvitellessa, kunnes äkkiä luotisarja osui Mersumme lampuun ja laski näin varastamamme luksusauton arvoa.

- Ammu takaisin. Timo huusi minulle.

- En haluaisi. Vastasin. Olen tullut uskoon ja en halua enää tappaa.

- Mutta äsken ei ollut mitään vaikeuksia hakata Janhusta aseenerällä?

- Se on täysin eri asia. Minä vinguin ja mietin, että enhän se ollut minä, vaan Maarit.

- Voi luoja. Vaihdetaan sitten paikkaa.

Vaihdoimme vauhdissa jamenin sutjakkaasti kuskin puolelle ja Timo tuli minun puolelleni ja alkoi välittömästi antaa takaisin vastapuolelle tulisia terveisiä.

Kahdesta edessä olevastamme Mersun G-mallista alettiin vastata meidän tulitukseemme.

Olen varma, että vastaan tuleva liikenne tai ne autot joita ohitimme luulivat, että täällä kuvataan jotain amerikkalaista elokuvaa.

Äkkiä taaksemme nousi helikopteri, joka näytti olevan Sikorskyn klassista S-76-mallia.

Lisäksi näin, että Reiskan Bentleyyn taakse ryhmittyi kolme muuta Mercedes-Benzin mustaa G-mallia tummennetuin lasein.

- Mistä helvetistä nuo ilmestyivät? Huusin.

- No sinä olet nähnyt Suomen rikkaimpien ja vaikutusvaltaisempien ihmisten pitävän verisiä messuja ja palvovan Luciferiä. Luulitko tosiaan, että heiltä loppuisivat pelimerkit kesken? Timo vastasi minulle.

Helikopterista alettiin tulittaa meidän sinistämme Bentleyä missä oli Lasse, Maarit ja Reiska Jone.

Timon puhelin soi ja siellä oli Bentleyssä oleva Lasse.

- Me hoidetaan tuo kopteri. Lasse kertoi meille innostuneena.

- Miten? Timo kysyi.

Samassa näin peilistä käsin Reiskan tulevan kattoikkunasta ulos pitäen kädessään palavaa dynamiittia.

Kopterista nähtiin mitä Reiska yritti ja he kiihdyttivät tulitustaan.

Reiska ei antanut tämän häiritä, vaan odotti hetken ja heitti sen jälkeen dynamiitin kohti kopteria, huomioiden tietenkin vastaan tulevan liikenteen.

Dynamiitti räjähti kopterin alla ja repi heti siitä isoja osia.

Sen jälkeen kopteri alkoi vinhasti pyöriä ja alkoi tulla lujaa maahan,

kunnes se rojahti keskelle moottoritietä.

Vastaan tuleva rekka-auto ei ehtinyt hidastaa vauhtiaan, vaan ajoi palavan kopterin rungon läpi ja palavia osia sinkoutui sinne tänne.

Katsoin taaksepäin.

- Minä toivoin, että olisimme selvinneet tästä operaatiosta mahdollisimman vähällä väkivallalla. Sanoin.
- No kentällä nuo tilanteet tuppaaavat elämään ja sitä on vain toimittava tilanteen mukaan. Timo sanoi.
- Eikö sinua yhtään häiritse mitä ympärillämme tapahtuu? Kysyin.
- Jos olen rehellinen, niin en ole pitkään aikaan ollut niin elossa kuin nyt.

Sitten automme takalasi räjähti palasiksi ja pari kutia lävisti etutuulilasinkin.

Jarmo alkoi tulittaa takaisin takapenkiltä käsin.

- Saatana. Huusin.
- Ei taida auttaa, et ole vielä niin pitkällä palvonnassa, että se kuuntelisi sinua. Timo sanoi.
- Noille takana tuleville autoille täytyisi tehdä jotain.
- Nyt täytyy sitten improvisoida. Timo jatkoi.
- Mitä sinulla nyt on mielessä? Minä kysyin.

Timo näytti minulle edessään kulkevaa autonkuljetusautoa, jonka edessämme oleva Bruno Waldenin saattue oli juuri ohittanut. Autonkuljetusauto kuljetti tuliteriä pakettiautoja.

- Et voi olla tosissasi. Minä sanoin.

Jarmo tulitti takanamme tulevaa kolmea autoa ja myös Bentleystämme vastattiin tuleen, Bruno Waldenin saattue otti meihin etäisyyttä.

Timo käskytti minut ajamaan lähelle autonkuljetusautoa ja veti kroppansa puolittain ikkunasta ulos.

Kun oltiin tarpeeksi lähellä autonkuljetusautoa, Timo nappasi sen reunasta kiinni ja hilasi itsensä autonkuljetusautolle.

Timo nousi ylös ja meni pakettiautojen väliin suojaan tulitukselta.

Minä ajoin autonkuljetusauton vierelle.

Takanamme tulevista mustista autoista tulitus alkoi kovenemaan autonkuljetusauton suuntaan ja uudet pakettiautot alkoivat ottaa luotien iskuja vastaan.

Kun luodit osuivat ihan tuliteriin autoihin, niin autonkuljetusauton kuljettaja alkoi huomaamaan, että jotain normista poikkeavaa tapahtui.

- Antakaa nyt tulitukea hitto vie. Timo Rotko huusi.

Jarmo ja Pertti tulittivat meidän autoistamme takanamme tulevia autoja.

Minä pistin kaasua ja ohitin Timon rekan sekä osoitin Lasselle, että hänkin seuraisi.

Me menimme Timon edessä olevan rekan edelle ja meidän perässämme tulevat mustat G-mallin Mersut kiihdyttivät vauhtia.

- Mitä Timo oikein aikoo? Jarmo kysyi.

- Oletko nähnyt Bad Boys kakkosen?

- Ei kai nyt sentään?

Katsoin epäuskoiseen Jarmoon, mutta osasin lukea Timon ajatuksia tai no, ainakin osittain.

Tiesin mihin hän pystyi kovassakin tilanteessa ja hän yleensä pystyi pahentamaan niitä, jos halusi.

Näin, kun Timo tulitti autonkuljetusauton kiinnityspidikkeeseen ja työnsi pakettiautoa kohti Länsiväylää.

Sen jälkeen tuliterä Opel Monavo suorastaan rojahti

autonkuljetusautosta keskelle moottoritietä.

Ensimmäisenä meidän perässämme oleva G-mallin Mersu ajoi suoraan siihen ja sen nokka meni pahasti ruttuun ja Opel Monavokin irvisti keskeltä rumasti.

Sitä ei voisi enää myydä.

- Eihän tuollaista tapahdu kuin elokuvissa. Jarmo sanoi.

- No tämä on nyt kuitenkin totta. Minä vastasin.

Kaksi mustaa Mersua oli yhä meidän perässämme.

Näin Timon menevän autonkuljetusauton katolta ohjaamoon jossa kuljettaja oli shokissa, mutta hän ei ollut pystynyt pysäyttämään autoa.

Oli vain jatkanut ajoaan naama kalpeana.

Timo otti autonkuljetusauton hallintaansa ja mutkitteli sillä, että takaa-ajajien oli yhä vaikeampaa saavuttaa meitä.

Me taas kiihdytimme vauhtiamme vaikka edessämme oleva saattue oli kyllä jo saanut turhan hyvän etumatkan.

Bruno Waldenin saattueesta yksi auto oli pysähtynyt eteemme.

Katsoin, kun sieltä tuli kolme miestä, joista yhdellä oli kädessään pieni putki, joka kasvoi isommaksi.

Näytti olevan ruotsalaisvalmisteinen kertakäyttösinko.

- Jumalauta, niillä on sinko! Minä huusin ja näin samassa Timon vetävän autonkuljetusrekkansa aivan tien laitaan suhteellisen hurjalla nopeudella.

Kaveri tähtäsi meidän autoamme singolla ja sitten siellä välähti.

Singon ammus lähti hurjalla nopeudella, mutta yhtä hurjalla nopeudella minä tein väistöliikkeen.

Meidän takanamme tuleva musta Mersu ei ehtinyt reagoida, vaan singon ammus osui siihen.

Räjähdyks vavisutti jopa meidän autoamme.

Näin Timon tulevan autonkuljetusautolla minun taakseni. Hän viitteli jotain ja ymmärsin laskea hänet eteeni.

Kaveri singon kanssa ei ehtinyt ladata toista ammusta, kun hurjaa vauhtia lähestyvä autonkuljetusauto tuli häntä kohti mielipuolista vauhtia.

Kaikki muutkin miehet juoksivat pitkin tien reunaa, jotka olivat tulleet tiellä olleesta autosta ulos.

Timo Rotko painoi autonkuljetusauton kaasua ja musta Mersun G-malli lensi kaaressa kaiteen kautta bussikaistalle, kun iso autonkuljetusrekka törmäsi siihen hurjalla nopeudella.

Meidän perässämme oli enää yksi musta Mersun G-malli ja Bruno Waldenin saattueessa olleet kaksi muuta Mersua olivat kadonneet näkyvistämme.

Soitin Lassen autoon, kerroin mitä minulla oli mielessä takana olevalle autolle mielessäni.

Annoimme Timon painua ohitsemme autonkuljetusrekalla jossa näin kuljettajan istuvan Timon vieressä aivan kalpeana. Taisi hän huulenliikkeistä nähdäkseni äänettömästi pyytää meiltä apuakin

Vedin käsijarrun päälle ja jarrutin voimakkaasti Mercedes-Benzin Maybachin S600-mallin.

Näin myös Lassen tekevän niin sinisellä Bentleyllään.

- Mitäs nyt tapahtuu? Jarmo kysyi.

- Kohta näet.

Otin AK-47-rynnäkkökiväärin takapenkiltä ja menin ulos autostani, Jarmo tuli vieressäni ja näin myös Pertin ja Lassen tulevan ulos autostaan.

Maarit sen sijaan jäi Bentleyyn ja myös Jonen naama irvisti sieltä.

Meillä kaikilla oli aseet käsissämme.

Edessämme tuleva Mersu näki meidät jo hyvän matkan päästä.

Siinä me neljä seisoimme moottoritiellä toimivat automaattiasheet täydessä toimintavalmiudessa.

Kaikki muut autot olivat pysähtyneet paljon kauemmaksi ja kuvasivat kännykkäkameroillaan tapahtumia minkä ehtivät.

Edessämme tuleva Mersu pysähtyi ja sieltä katsottiin meidän suuntaamme.

Sitten se käynnistyi ja kääntyi.

Me kaikki painuimme takaisiin autoihimme ja lähdimme seuraamaan Timon rekkaa.

Aavistelin, että olimme matkalla finanssikonserni Soinnun uuteen pääkonttoriin, joka oli aivan lähetyvillä.

Olin ihan varma, että tämänkaltainen rähinöinti ei olisi vielä tässä tämän päivän osalta.

Itseasiassa he tietäisivät meidän olevan tulossa.

Eniten minua kuitenkin pelotti se hullu, joka oli meidän edellämme autonkuljetusautossa matkalla sinne.

44. LUKU

Bruno Walden käveli finanssikonserni Soinnun pääkonttorin ylimpään kerrokseen rakennetussa pyhäkössään ja mietti.

Äskeinen mekkala ei saanut vaarantaa illan seremoniaa, joka tulisi vahvistamaan ja edistämään NWO:n edistymistä Suomessa.

Sekä vapaamuurareista, että illuminaateista puhuttaessa mainittiin välillä se pahamaineinen uusi maailmanjärjestys: new world order tai tutummin NWO ja se tulisi olemaan pienen eliitin päämäärä se endgame.

Sen takia salaseurat ja erään teorian mukaan vain yksi ainoa salaseura, valtasi vuosisatojen aikana vapaamuurarit.

Koska vapaamuurarit olivat verkottuneet yhteiskunnan valtaatekevien keskelle vuosisatojen aikana, niin tämä pieni piiri pääsi ajamaan omaa asiaansa, joka oli saada hallinta kaikista maailman ihmisistä.

Bruno Walden näki sen niin, että pankkiirit, jotka olivat tämän näkymättömän organisaation huipulla nykyään, halusivat yhtenäiset maailmanmarkkinat, joissa valta olisi pääomalla sekä suurilla yrityksillä.

Kuitenkin koko toiminta perustui ydinolemukseltaan salaisuuksien paljastamiseen tarkasti valituille jäsenille vähän kerrallaan, jonka avulla saadaan oikeat ihmiset sitoutumaan organisaation agendaan.

Kyseessä on hierarkinen organisaatio, jossa alempien tasojen toimijoilla ei ole mitään käsitystä siitä ketkä ovat kansainvälisellä tasolla heidän yläpuolellaan ja he vetävät naruista suurta massaa kuin pässiä teuraalle.

Hierarkisella organisaatiolla voidaan saavuttaa näin suuri valta ja levittää pienen huipulla olevan eliitin agenda tehokkaasti ylhäältä alas päin.

Näin kansa ei koskaan näe, eikä ymmärrä valtaapitävien todellisia tarkoitusperiä.

Näin, kun olosuhteet kurjistuvat ja köyhät saavat maksaa rikkaiden juhlinnan, niin silti heidän kritiikkinsä kohdistuu vain hierarkian julkisuuteen asetettuihin syntipukkeihin, kuten pääministereihin tai jonkun suuren yhtiön toimitusjohtajaan.

Hierarkiassa ylemmällä tasolla olevien salaaminen mahdollistaa myös sen, että hierarkian sisällä ei voi syntyä kapinaa agenda vastaan, koska alemmalla tasolla olevat eivät tiedä ketä vastaan tulisi kapinoida.

Maailmanpolitiikassa hierarkian agendan eteenpäinviemisen ensisijainen kanava olivat kansainväliset organisaatiot ja ajatushautomot, joissa jaettiin käskyjä ja toimintaohjeita kokouksiin osallistuville.

Tällaisia organisaatioita konkreettisesti olivat mm. Bilderberg-ryhmä, Trilateraalinen komissio ja CFR (Council of Foreign Relations).

Tämän hierarkin ylhäällä Bruno Walden aavisti olevan Rothschildien pankkiirisuvun, joka tuli koko ajan vastaan, kun puhuttiin vapaamuurareista, Illuminatista, new world orderista tai vaikkapa Bilderbergistä.

Bruno Walden oli tietenkin ottanut aikoinaan selvää minkä pystyi tästä mahtavasta suvusta.

Rothschild-suvun sanotaan syntyneen vuonna 1744, kun Mayer Amschel Bauer syntyi Frankfurtissa Saksassa, Mooses Amschel Bauerille.

Tämä oli rahanlainaaja.

Mayer Amschel Bauer työskenteli aikansa Oppenheimerin pankille Hanoverissa.

Kunnes isänsä kuoleman jälkeen palasi Frankfurtiin, otti isänsä liiketoiminnan haltuunsa ja alkoi myös kerätä harvinaisia kolikoita.

Vuoden 1760 aika Mayer Amschel Bauer muutti nimensä Rothschildiksi ja virallisesti nimen sanotaan tulleen suvun entisen talon nimestä, vaikka myös synkempiä tulkintoja nimestä oli olemassa.

Rothschild näet merkitsee punakilpeä ja kilven saa punaiseksi niin monella eri tavalla.

Liiketoiminta alkoi kasvamaan ja kehittyä sekä tätä kautta Mayer Amschel Rothschild pääsi tekemään liiketoimintaa Prinssi Williamin ja tämän hovin kanssa.

Mayer Amschel Rothschild huomasi pian, että rahan lainaaminen kuninkaallisille sekä hallituksille oli paljon kannattavampaa kuin lainaaminen tavallisille ihmisille.

Ensinnäkin lainojen vakuudet oli turvattu valtion varallisuuden kautta ja ne maksettiin yleensä verotuloilla.

Lisäksi lainat olivat paljon suurempia kuin tavallisille ihmisille

lainattaessa.

Tavalliset ihmiset maksoivat kyllä pankkiireille, mutta valtioiden verotuksen kautta, josta maksettiin pankkiirien lainat ja korot.

Seuraavina vuosina Mayer Amschel Rothschild sai useita poikia, jotka lähtivät hyvin nuorena perheen yrityksiin.

Pienin askelin Rothschildit halusivat laajentaa pankkitoimintaansa useampaan maahan.

Niinpä 21-vuotiaana Nathan Mayer Rothschild lähti Frankfurtista Englantiin, jonne perusti pankkiiriliikkeen.

Mayer Amschel Rothschild halusi pitää suvun omaisuuden vain ja ainoastaan Rothschildin suvun hallussa ja niinpä testamentissaan hän määräsi ne naiset perinnöittäviksi, jotka eivät menneet suvun kesken naimisiin.

Rothschildit eivät koskaan myöskään saaneet mennä naimisiin kuin juutalaisten kanssa.

Rothschildin suku laajeni siis ympäri eurooppaa ja perusti useihin maihin vahvoja pankkeja sekä pankkiiriliikkeitä.

Frankfurtin lisäksi Rothschildit alkoivat toimia Napolissa, Pariisissa, Lontoossa ja Wienissä.

Tässä kohti alkoi liikkua hurjia huhuja salaseuroista ja siitä, että Rothschildit rahoittavat niitä.

Vuonna 1811: Yhdysvaltain Rothschildien pankin peruskirjan aika umpeutui ja kongressi äänesti sen uusimista vastaan.

Tästä Nathan Mayer Rothschild ei ollut ollenkaan mielissään.

Ehkäpä tästä johtuen Iso-Britannia julisti sodan Yhdysvaltoja vastaan 1812.

Eräiden teorioiden mukaan Rothschildien suunnitelma oli saada Yhdysvallat velkaantumaan tämän sodan aikana, jotta Yhdysvaltojen täytyisi antautua Rothschildeille taloudellisesti.

Sekä tietenkin sallia Rothschildien omistaman Yhdysvaltojen Ensimmäisen Pankin peruskirjan uudistaminen.

Samana vuonna Mayer Amschel Rothschild kuoli ja hänen testamenttinsa oli hyvin tarkka sekä yksityiskohtainen.

Ensinnäkin kaikki avainasemat perheyryyksissä saivat pitää vain perheen jäsenet.

Vain miesjäsenet perheestä sallittiin osallistumaan perheyryyksien johtopaikoille.

Vanhimman pojan tuli olla aina suvun johtaja ja se voitiin kumota vain, jos koko suvun enemmistö suostui siihen yksimielisesti.

Mayer Amschel Rothschildin kuoleman jälkeen Nathan Mayer Rothschild valittiin suvun päämieheksi.

Vuoden 1815 aikana Rothschildit rahoittivat Wellingtonin armeijaa englanissa ja Napoleonin armeijaa Ranskassa.

Tästä alkoi se hetki, kun Rothschildit näyttivät rahoittavan molempia sodassa taistelevia osapuolia.

Sota on näet rahoittajille oikea joulu ja jotkut tahot tienaaavat sodassa aina paljon rahaa, vaikka valtaosalle ihmiskuntaa se aiheuttaakin tuskaa, kuolemaa sekä kärsimystä.

Sodassa näet valtiot velkaantuvat huimasti, koska niillä ei ole useinkaan itse täyttä varallisuutta aseistaa armeijaansa omarahoitteisesti.

Armeijat ovat kalliita varustaa ja niiden rakentaminen vaatii suuria määriä velkaa, joka on yleensä rahoittajille täysin riskitöntä.

Lisäksi Rothschildien sanotaan tehneen sopimuksia, joissa voittajavaltio maksaa hävinneen valtion velkoja.

Näin kahden sodassa olleen maan väestö joutuu maksamaan lainat ja korot pankkiireille, tässä tapauksessa Rothschildeille.

Lisäksi Rothschildeilla oli tässä vaiheessa pankkeja eri puolilla maailmaa ja tätä kautta he pystyivät rakentamaan oman postipalveluverkoston, joka käytti salaisia reittejä sekä nopeita kuriireja.

Kuriirien kautta Rothschildit olivat koko ajan täysin tietoisia mitä sodissa tapahtui.

Sekin oli mielenkiintoista, että näillä kuriireilla oli lupa kulkea sekä

Ranskalaisten, että Englantilaisten sulkujen läpi.

Näinä aikoina Nathan Mayer Rothschildit teki merkittävän kauppansa.

Kun Britit voittivat Waterloon taistelun oli tämä tieto Nathan Mayer Rothschildillä 24 tuntia ennen Wellingtonin omaa kuriiria.

Obligaatioita kutsuttiin tuolloin konsuleiksi ja niitä myytiin pörssin lattialla.

Heti, kun Rothschildillä oli tieto sodan kulusta, hän käski kaikkia alaisiaan myymään konsuleita hinnalla millä hyvänsä.

Kun johtava pankkiiri alkaa myymään jotain hinnalla millä hyvänsä, niin muut kauppiaat olettivat, että Rothschildit tietävät jotain, niin kuin tiesivätkin loppupeleissä, ja kaikki alkoivat myymään konsuleita.

Näin niiden arvo romahti hyvin nopesti.

Jonkin ajan kuluttua Nathan Mayer Rothschild käski alaisiaan aloittamaan konsuleiden varovaisen takaisin hankinnan.

Sitten, kun uutinen tuli siitä, että Britit olivatkin itse asiassa voittaneet sodan, niin konsulien arvo nousi arvostustasoon, joka oli vielä korkeampi kuin mitä se ole ennen kuin Rothschild keinotekoisesti romahdutti niiden hinnan.

Näin Nathan Mayer Rothschild sai suunnilleen 20-kertaisen voiton sijoitukselleen.

Hurjan voiton lisäksi se toi Rothschildin perheelle brittiläisen talouden lähes täydellistä kontrollia.

Napoleonin tappioiden jälkeen Englanti oli nyt maailman rahakeskus ja käytännössä Rothschild pakotti Englannin valtaapitäviä perustamaan uuden Englannin Pankin.

Tätä uutta rahalaitosta Nathan Mayer Rothschild kontrolloi.

Rothschildejä alkoi kiinnostamaan taloudellisen vallan hierarkinen hallinta ja 1816: Yhdysvaltojen kongressi hyväksyi lakiehdotuksen, joka sallii Rothschildin ideoiden ja kontrolloivan keskuspankin kontrolloida Amerikkalaisen rahavarannon uudelleen.

Tämä oli niin kutsuttu Yhdysvaltojen toinen pankki ja sille annettiin

kahdenkymmenen vuoden peruskirjan.

Tämän seurauksena brittiläinen sota Amerikkaa vastaan päättyi erään teorian mukaan.

Tästä muutaman vuoden sisällä Rothschildit aloittivat valtavat liiketoimet Vatikaanin kanssa.

Vuoden 1833 aikana Jacob Rothschildista tuli suvun johtaja suvun Ranskan pankin hurjan menestyksen myötä ja sitä kautta suku oli saanut hallitsevan aseman Ranskan talouselämässä.

1800-luvun puolivälissä Rothschildin suku rakennetti suuria palatseja ympäri eurooppaa, osti paljon maata, keräsi suuria määriä taidetta, sekä alkoi tukemaan tämän ajan suurimpia taiteilijoita.

Lisäksi Rothschildit olivat 1830- ja 1840-luvuilla Euroopan rautateiden rakentamisen päärahoittajia.

Pieniä vastoinkäymisiä oli kuitenkin tulossa Rothschildeille.

Vuonna 1833: Presidentti Andrew Jackson alkoi poistaa hallituksen talletuksia Rothschildien hallinnoimalta Yhdysvaltain Toiselta pankilta.

Tämän seurauksena Rothschildit alkoivat panikoimaan sekä alkoivat supistaa hallinnassaan olevia rahavarantoja edesauttaen, jos nyt eivät suorastaan luoneet lamaa.

Taisteltuaan vuosia Rothschildeja vastaan Amerikassa, Presidentti Andrew Jackson lopulta onnistui Rothschildien keskuspankin heittämisessä Yhdysvalloista ulos, kun pankin peruskirjaa ei enää uudisteta vuonna 1836 .

Sitä ennen presidentti Jackson yritettiin murhata 3. tammikuuta 1835 .

Tämän jälkeen salaliittoteoriat suorastaan villintyyvät mitä tulee keskuspankkeihin, salamurhiin tai niiden yrityksiin sekä Rothschildien sukuun.

Vuonna 1861 Presidentti Abraham Lincoln lähestyi suuria pankkeja saadakseen lainoilla meneillään olevan Amerikan sisällissodan kääntymään pohjoisvaltojen eduksi.

Nämä suuret pankit olivat vahvasti Rothschildien vaikutuksen alaisia ja niinpä ne tarjosivat hänelle sopimusta, jossa korko oli 24–36% korkoa

kaikista lainatuista rahoista.

Lincoln oli erittäin vihainen tästä korkeasta korkotasosta ja niinpä hän asettui pankkeja vastaan ja alkoi painattaa omaa velatonta rahaa Yhdysvalloille nimellä Greenback.

Lincoln murhattiin teatterissa 15. huhtikuuta 1865.

Venäjän tsaari Aleksanterii II, joka tuki Lincolnia sisällissodassa, niin myös hän joutui salamurhan uhriksi.

Tästä eteenpäin Rothschildien nimi mainittiin nyt yhä useammin salaliittoihin ja salaseuroihin liittyen.

Ne poliitikot, kuten presidentti James Garfield, jotka painottivat sitä, että hallituksen siis valtion olisi lyötävä rahaa ja julistaa sille itse arvo, näyttävät kohtaavan väkivaltaisen lopun historiassa.

Presidentti James Garfield murhattiin rautatieasemalla 2.7.1881 hänen oltuaan vain neljä kuukautta virassaan.

Bruno Waldenin mielestä seuraava askel jolla Rothschildit ja muut pankkiirit saivat vallan maailmasta oli nerokas.

Vuonna 1910 joukko pankkiireja Rothschildien johdolla, olivat sorsia jahtaamassa Georgian Jekyll Islandissa.

Metsästyksen ohessa heillä oli suunnitelmana luoda pankkiirien omistama keskuspankkijärjestelmä.

Ihan aluksi heidän pankkilakiehdotus hylättiin muutamien epäluuloisten kongressiedustajien takia.

Suunnitelmaa hiottiin, siihen panostettiin ja se esiteltiin uudestaan eri nimellä.

Vuonna 1913, kun suurin osa kongressiedustajia oli lomalla ja asialle omistautuneet tai ostetut kongressiedustajat olivat paikalla, syntyi laki, jonka presidentti Woodrow Wilson allekirjoituksellaan hyväksyi.

Näin syntyi Federal Reserve eli tuttavallisemmin FED.

FED on 12 eri alueen pankkien yksityisesti omistama organisaatio, vaikka se synnytetttiin Yhdysvaltain kongressista.

Sen perusideana oli saada valtuutus keskitetylle pankille, joka pystyisi luomaan rahan joustavan tarjonnan pankkiirien sitä tarvitsaessa.

Toisin sanoen se mahdollistaa yksityisille pankkiireille rahan luomisen tyhjästä ilman pankkipaniikin tai talletuspaon aiheuttamia tuskallisia seurauksia.

Tämän lisäksi keskuspankki on myyntiyksikkö valtion velkapapereille ja siis valtion velalle ja näin edistää siten liittovaltion alijäämän rahoittamista.

Keskuspankki koordinoi pankkien inflatorisia toimia poistaen niiltä setelien lunastamisen uhan, joka muutoin rajoittaisi niiden keinotekoisen rahan luontia.

Bruno Walden tajusi sen, että liikepankkien kontrolloima keskuspankki oli tärkeä askel kultaan perustuvan rahan tuhoamisen tiellä.

Muita askeleita prosessissa olivat siirtyminen kultana lunastettavista keskuspankin seteleistä niiden lunastamiseen ainoastaan laillisena rahana ja itseasiassa koko lunastettavuuden lopettamiseen.

Uuden keskuspankin rahalle ei siis enää tarvittu katetta, vaan sitä voitiin painaa mielinmäärin niin halutessa.

Federal Reservellä ei ole mitään omaa varantoa lainojensa tueksi, kuten kultaa tai hopeaa.

Fedin kautta Rothschildit saivat loppupeleissän otteen Yhdysvaltain talouselämästä.

Kun 1914 aloi ensimmäisen maailmansota: tässä luonnottomassa sekä teorioiden mukaan täysin suunnitelmallisessa sodassa saksalaiset Rothschildit lainasivat rahaa saksalaisille, brittiläiset Rothschildit lainasivat brittiläisille, ja ranskalaiset Rothschildit ranskalaisille.

Veri valui runsaasti niin kuin sodissa on tapana, mutta niin varallisuuskin valui suvun säkkiin.

Rothschildit näyttävät vain rikastuvan entisestään euroopan muiden ihmisten kärsimysten vain kasvaessa ja heidän köyhtyessään.

Vuonna 1929 sanotaan Rothschildien aiheuttaneen Yhdysvaltain talouden romahduksen supistamalla rahavarantoa yllättäen.

Tällä sanotaan olleen ideana se, että kun pankkisektoria ravistellaan todella isolla kädellä, niin isoista pankeista ja pankkiireista tehdään

isompia ja vahvempia.

Sekä heikompia pankkeja ja pankkiireja ajetaan nurin tai isompien syliin.

Siinä samassa voidaan ostaa halvalla vaikeuksissa olevilta ihmisiltä tai yrityksiltä maata, teollisuutta ja kiinteistöjä halvalla.

Vuoden 1933 Tammikuun aikana 30 Adolf Hitleristä tulee Saksan kansleri.

On eräs Bruno Walden mielestä huvittava teoria, jonka mukaan Adolf Hitlerin isoäiti Maria Anna Schicklgruber olisi mennyt piiaksi Rothschildien kartanoon Wienissä nuorena tyttönä.

Hänen väitetään erään teorian mukaan tulleen siellä raskaaksi.

Niinpä siis erään teorian mukaan Adolf Hitlerin isän, Alois Hitlerin isä olisi ollut Rothschild.

Tietenkin tämä näkemys on jyrkästi kiistetty nykymaailmassa.

Kuitenkin sodan jälkeen maailman jälleen rakennus alkoi ja siihen tarvittiin pankkeja, pankkiireja sekä velkaa.

Kun saapuu 4. kesäkuuta 1963, niin presidentti John F. Kennedy, Yhdysvaltain 35. Presidentti halusi laittaa täytäntöön määräksen nro. 11110.

Tämä oli sikäli vekkuli määräys, koska käytännössä se palauttaisi Yhdysvaltain hallitukselle vallan painaa valuuttaa ilman, että sen pitäisi tapahtua Rothschildien omistaman keskuspankin kautta.

Tämä valuutta olisi ollut hopeakantaan sidottua rahaa. Niinpä presidentti Kennedy ammuttiin avoautoon 22. marraskuuta 1963.

Presidentti Lyndon Baines Johnson peruu sitten tämän toimeenpanomääräksen 11110, melkein heti sen jälkeen, kun on vannonut valansa.

Viimeisin iso pankkiirien ja myös Rothschildien voimannäyte oli finanssikriisi, joka alkoi vuonna 2007.

Tällöin maailmanlaajuinen pankki- ja rahoituskriisi alkoi yhdysvalloista, jossa syynä sanottiin olleen keskuspankin liian pitkään ylläpitämä

matala korkotaso ja mukamas maksukyvyttömiä asiakkaiden holtiton asuntoluototus.

Todellisuus oli kuitenkin se, että asuntoluototusta oli lähtenyt pankkien käsistä lähinnä liittovaltion painostuksesta.

Pahinta oli se, että monikymmenkertaisella velkavivulla sijoittaminen ja tämän johdannaiskaupan läpinäkymättömyys ja pankkivalvonnan vakavat puutteet, sekä lainsäädännön porsaanreiät saivat aikaan talouslämän painajaisen.

Käytännössä siis Yhdysvaltain hallitus ajoi luottolaitokset lainaamaan pääosin matalatuloisille ihmisille, vaatimatta heiltä kunnollisista vakuutta velalleen.

Tämä johti asuntolainoihin köyhille, joilla ei ollut edes 10 prosenttia asunnon hinnasta.

Subprime-kriisistä tuli finanssikriisi, koska asuntoluotoista tehtiin edelleenmyytäviä, nimellisarvoltaan monikymmenkertaisia johdannaisia kansainvälisille markkinoille.

Tässä tuhansien miljardien arvoisessa johdannaiskaupassa sijoittajat pelasivat liian suurella velalla ja valtavilla riskeillä, joiden määrästä ei ollut likimääräistäkään tietoa.

Riskien lauetaessa tarkoituksella pantatun tiedon puutteesta johtunut epävarmuus aiheutti paniikkia, joka pahensi jatkuvasti syöksykierrettä.

Markkinoilla ei tiedetty likimainkaan täsmällisesti, millä rahalaitoksilla oli minkäkin suuruiset vastuut.

Jotkut kyllä tiesivät hyvinkin tarkasti kaiken mitä pitikin tietää.

Epätietoisuus lietsoi paniikkimyyntejä, vakuustakavarikkoja ja aiheutti itseään ruokkivan arvonalennusten kierteen.

Epävarmuuden tilassa pankkien keskinäinen lainaaminen loppui, mikä pysäytti koko rahoitusjärjestelmän.

Tässäkin kriisissä isoista pankeista tuli isompia ja niiden valta päättäjiä kohtaan vain kasvoi entisestään ja myös IMF, Maailmanpankki ja WTO näyttivät saavan lisää valtaa kriisin myötä.

Todellisuudessa ne olivat pelkkiä pankkeja, sekä pankkiireja tukevia byrokratioita.

Itseasissa ne ovat säätelyelimiä, jotka toimivat hallitusten välisen toiminnan suojassa vahvojen talous- ja finanssietujen puolesta.

Pankkiirit ja maailman suurimpien talouselämänkeskusten johtajat ovat erottamattomasti noiden globaalien instituutioiden takana, eivätkä oikeastaan edes enää peittele sitä, että he käyttävät niitä käsikassaroinaan täysin häikäilemättömästi.

He ovat säännöllisesti tekemisissä IMF:n, Maailmanpankin ja WTO:n toimihenkilöiden kanssa suljetuissa istunnoissa ja lukuisissa kansainvälisissä tapahtumissa, kuten Bilderbergissä.

Koska pankkiirit ja mittavampien talouselämänkeskuksien johtajat ovat tiiviisti globaalien instituutioiden takana, kuuluu maailman taloudellinen valta ja sitä kautta yhteiskunnallinen hallinta harvainvallalle.

Tämä on tehnyt sen, että maailman valtiot eivät tule enää toimeen omavaraisina.

Niiden itsemääräämisoikeudet ovatkin luisumassa yhä enemmän kansainvälisten organisaatioiden hallintaan ja näiden taustalla taas olivat pankkiirit.

Viimeisimpänä esimerkkinä mainittakoon Kreikan joutuminen IMF:n kontrolliin.

Bruno Walden tajusi myös sen, että taustalla oli myös okkultismisa ja koko toiminnan pohjalla näytti olevan niin sanottu luciferiaaninen filosofia, jonka mukaan ikävien ja pahojen asioiden tekeminen on sallittua, jos tämän kautta voidaan saavuttaa suurempaa hyötyä ja hyvää.

Luciferiaaninen filosofia katsotaan luonnolliseksi ja evoluution kehittämäksi, koska se tuhoaa kilpailevat aattet ja ryhmät, jotta oma ryhmä selviytyy ja kehittyy maailmaa hallitsevaksi.

Ja se oli johtavien pankkiirien, kuten Bruno Waldenin uskonto.

45. LUKU

Suuntamme meni nyt kohti Pikkuniementietä ja sieltä menisimme Kuusisaarentietä kohti Kuusisaarta, jossa sijaitsi finanssikonserni Soinnun uusi ja mahtava pääkonttori, Sointu Tower.

Timo soitti kännykkääni ja kertoi missä oli.

Ohitimme hylätyn autonkuljetusrekan Sigurd Steniuksen puiston kohdalta lähellä Kalastajatorpan tennisklubia.

Autonkuljetusrekkaa ihmiset kuvasivat innokkaasti lähinnä kännykkäkameroillaan. Johtui varmaan luodinrei'istä niin autonkuljetusautossa kuin jäljelle jääneissä pakuissakin, eikä kuljettajaa näkynyt missään.

Emme olleet ehtineet pysähtyä ja miettiä mitä kaikkea olimme tehneet ja mitä olimme saaneet aikaan.

Oli ollut niin sanotusti suhteellisen kiiruspäivä.

Todennäköisesti se kaikki hässäkkä mitä oli tapahtunut hyvin lyhyessä ajassa velloi aggressiivisesti verkossa ja viranomaiset sekä media varmaan koittivat kuumeisesti saada selkoa mitä hemmettiä Helsingissä tänään tapahtui.

Ja ihmiset tekivät omia johtopäätöksiään siitä metakasta ja kaaoksesta jota olimme aiheuttaneet.

Ammuskelua siellä ja täällä, huvila talossa tuolla, takaa-ajoa Länsiväylällä jne... ei ollut menossa normipäivä viranomaisillakaan.

- Älä pysähdy vielä. Kuulin Timon sanovan kännykkääni. Jarmo katsoi vierelläni minua mielteliäästi.

Noin kilometrin päästä hylätystä autonkuljetusrekasta näin tutun hahmon juoksevan puiden takaa.

Pysähdyin ja pian hyvä ystäväni, Timo Rotko, juoksi meidän autoomme.

- Sepäs teki hyvää sielulle. Timo sanoi, kun istui pelkääjän paikalle.

- Kaikkein pahin ei vielä taida olla ohi?

- En usko. Painutaan Soinnun pääkonttorille ja katsotaan mitä siellä meinataan.

Jatkoimme matkaa lähelle finanssikonserni Soinnun pääkonttoria, joka sijaitsi Kuusisaarella.

Kuusisaari oli rikkaiden ja ylipäättään eliitin asuinalueena oleva saari, joka oli Seurasaarenselän ja Laajalahden välissä oleva Munkkiniemen kaupunginosa.

Vaikka alue oli rikkaiden ihmisten omistuksessa ja alueen talot olivat Helsingin kalleimpia, koska poikkeuksellisesti rannat olivat taloyhtiöiden omistuksessa, niin silti finanssikonserni Sointu oli tullut vastustuksesta huolimatta alueella, ostanut paljon tontteja, runnonut väkisin kaavamuutoksen läpi ja rakennuttanut sinne oman pääkonttorinsa.

Nyt tämä 27-kerroksisen Sointu Tower -toimistotalo oli Suomen korkein toimistorakennus.

Pääkonttori oli saanut paljon vastustusta niin kuin finanssikonserni Soinnun toimet ylipäättään, mutta julkisesti Bruno Walden oli todennut tyynesti, että:

- Nyt on meren äärelle noussut veistoksellinen maamerkki ja se istuu maisemaan kauniisti.

Pääkonttorin etuosa oli aidattu ja piha oli täynnä vartijoita.

Kaikesta oikein huokui, että siellä oli jotain isoa tapahtumassa, jonne sivullisia ei haluttukaan.

Ei tänään.

Ajoimme pääkonttorin ohi autoilla, jotka näyttivät kuin sodasta tulleilta.

Sen jälkeen Timo neuvoi minua palaamaan takaisin päin ja ajoimme lähelle pääkonttoria kivaan suojaisaan kohtaan, lähelle rantaa ja nousimme autoistamme.

Timo otti kiikarit ja alkoi katsoa kohti Soinnun pääkonttoria.

- Miten me pääsemme noin hyvin vartioituun rakennukseen sisään?
Kysyi Jarmo.

- Minä mietin, minä mietin. Timo vastasi tiuskaisten ja nosti kiikarit silmiltään.

- Hei, kytät on ajamassa tänne päin. Huusin ja näytin meitä kohti lähestyvää autosaattuetta, joka lähestyi Kuusiaaren siltaa.

- Sattuipa sopivasti, ihan kuin leffoissa. Jarmo hihkui innoissaan ja Jonekin haukahti taustalla kivasti.

Ensin letkassa ajoi poliisiauto ja sen takana oli musta Mercedes-Benz S-sarjan Pullman Guard -limusiini, jossa oli tummennetut ikkunat.

Timo juoksi äkkiä Maaritin luokse, supisi jotain tämän korvaan, löi kädellä perseelle ja tuli meidän luoksemme.

- Nyt kaikki jonnekin piiloon ja toimitaan minun merkistäni.

- Miten me toimimme? Minä kysyin.

- Kyllä sinä sitten tiedät mitä tehdä, kun mylly lähtee pyörimään.

- Voi itku. Sain sanotuksi.

Kun katsoin Maaritin menevän tien sivustalle kävellen viekoittelevasti ja me kaikki äijät juoksimme sinne tänne pusikoihin, aloin miettiä kuinka paljon ystäväni Timo oli valehdellut legioona-ajoistaan ja siitä kuinka harkittua ja suunniteltua siellä mukamas operaatiot olivat olleet hänen mukaansa.

Maarit suorastaan juoksi poliisiauton eteen ja alkoi huitoa hätäisesti käsiään. Poliisiauto ajoi sivuun ja myös limusiini seurasi tätä.

- Hei, autoni hajosi ja tarvitsisin apua. Maarit kujersi.

Vanhempi konstaapeli nousi autosta hymy huulilla, kun tämän kummoisesta ongelmasta ei näyttänyt olevan kysymys.

- Hyvä rouva...

Sanat suorastaan hyytyivät poliisin suuhun, kun pusikosta ilmestyi Timo

Rotko osoittaen poliisia Glockin pistoolia, joihin olimme tämän "operaation" aikana tykättyneet.

Myös minä ja muut osakkaani tulivat pusikoita esiin ja osoittivat toista poliisia sekä arvoauton kuljettajaa aseillamme.

- Tiedättekö te nyt mitä olette tekemässä? Tämä vanhempi poliisimies kysyi.

- On ihan tiedossa mitä me ollaan tekemässä ja mitä on vastassa. Timo vastasi.

- Otetaan rauhallisesti, niin ei käy kuinkaan. Minä sanoin.

- Selvähän tuo. Poliisi sanoi ja nosti rauhallisesti kätensä ilmaan.

- Tarkastakaa limusiini. Timo Rotko huusi.

Limusiinin taka -oven luo juoksi ensimmäisenä Jarmo. Jarmo avasi limusiinin oven ja suorastaan jähmettyi paikalleen.

- Voi jumalauta! Jarmo huusi.

- Mitä siellä on? Timo Rotko huusi.

- Parempi, kun tulet katsomaan.

- Juoksin ensimmäisenä limuusin luo ja kurkkasin sisään.

Sen jälkeen katsoin pääministeriämme suoraan silmiin.

46. LUKU

Bruno Walden oli suhteellisen malttamaton finanssikonserni Soinnun hulppean pääkonttorin ylemmässä kerroksessa ja poikkeuksellisesti tämä rituaali tehtäisiinkin alkuillasta.

Pieni eliitti siis hallitsi maailmaa lähinnä FIAT-rahajärjestelmän kautta ja todellinen yhteiskunnissa oleva valta oli pankkiireilla, jotka olivat vuosisatojen aikana luoneet ja rahoittaneet salaseuroja ja niiden kautta vallanneet vapaamuurariliikkeen.

Ja tätä kautta sitten olikin saatu valtaa jokaikiseen valtioon ja jokaikiseen instanssiin, joka vaikutti miljardeihin ihmisiin.

Kun ihmiset pitivät rahaa todellisena jumalanaan, niin se, joka painoi tuota rahaa, otti vallan suurista massoista ja ennen kaikkea kontrolloi heitä.

Se todellinen voima ja valta saatiin kuitenkin ihan toiselta tietoisuuden tasolta, joka nosti tämän pienen eliitin vallan ytimeen.

Oli olemassa tietoisuutta ja voimaa, joka mahdollisti sen, että alle sata ihmistä maailmassa omisti saman verran kuin noin 3,5 miljardia ihmistä.

Tämä eliitti pääsi kontrolloimaan tuon omaisuuden kautta tuota suurta massaa, joka ei välttämättä edes käsittänyt, että heitä hallittiin ja kontrolloitiin.

Se, joka antoi tuon vallan ja kontrollin vaati palvontaa ja palvontahan taas oli jonkun asian kunnioittamista rituaalien keinoin.

Pelkkä usko mihin tahansa korkeampaan voimaan oli riittämätöntä, jos oikeasti halusi saada kunnollista vaurautta, arvovaltaa tai suoraa valtaa.

Bruno Walden oli hyvillään, että kaikki ihmiset eivät tajunneet mikä niin sanottu "vasemman käden polku", oikeasti oli ja vielä enemmän hän aina nauroi, kun se liitettiin hautoja kaataviin mukamas saatananpalvojiin.

Virallisestihan vasemman käden polkua pidettiin uskonnollisena mentelmäoppina, jonka ydin oli äärimmäisessä yksilöajattelussa sekä vallitsevan ympäristön tai moraalikoodiston kieltojen rikkomisena ja

yleensä vielä salassa.

Käsite tuli Intian hindulaisuudesta ja erityisesti tantrasta.

Käytännössä koko länsimainen yhteiskunta oli jo ajat sitten mennyt sille tielle sosiaalidarvinismin kautta.

Käytännössä Charles Darwinin evoluutio-oppi ja luonnonvalintateoria oli tuotu yhteiskuntaan, jossa vahvin yksilö yksinkertaisesti alisti heikomman omien intressiensä alle.

Suuri päämäärä pyhittää ehkä vähän moraalittomatkin keinot ja kaksinaismoralismi olikin siis ihan hyväksyttävää, jos siitä saa suoraa hyötyä oli nykyajan meininki.

Näin tasa-arvo ja kohtuus vaurauden jakaantumisen suhteen heitettiin romukoppaan ja eliitti, joka kontrolloi auktoriteetteja rahajärjestelmän kautta vaati suurelta massalta auktoriteettien ehdotonta kunnioittamista rangaistuksen uhalla - muodossa tai toisessa.

Näin sairaat, köyhät, työttömät tai vammautuneet saivat suvaitsematonta käytöstä rikkailta, jotka saivat rikkautensa käytännössä riistämällä heitä henkisesti heikompia yksilöitä, jotka eivät ymmärtäneet sitä miten maailma oikeasti toimi.

Nämä unessa olevat ihmiset loivat ja pitivät tätä systeemiä yllä käytännössä.

Näin poliisikin saadaan loppupeleissä suojelemaan pelkästään omaisuutta tai sen etuja sen sijaan, että poliisi huolehtisi, että vahvat eivät jyrää heikompiaan ja että oikeudenmukaisuus yhteiskunnassa toteutuisi.

Ja vaikka kokoomuksen näkemykset olikin erilailla puettuja, niin eivät ne nyt niin kaukana olleet niistä näkemyksistä joita Adolf Hitler onnistuneesti käytti oman valtaannousunsa mahdollistamiseksi.

Yksinkertaisuudessaan vasemman käden polku merkitsi sitä, että yhteiskunnassa oli eliitti, jota yhteiskunnan lait ja normit eivät saaneet sitoa millään tavalla, vaan tällaisen yksilön oli itse tehtävä päätöksensä siitä, mikä oli oikein ja mikä on väärin.

Yhteiskunnan säännöt ja normit, joita muiden oli noudatettava, eivät koskeneet eliittiä, koska he olivat omasta mielestään muiden ihmisten yläpuolella olevia pöllömäisiä huippusaalistajia, jotka loivat olosuhteet otolliseksi menestyäkseen itse.

Nämä yksilöt taas koittivat saada enemmän voimaa voimilta, jotka vaativat tuskaa ja kärsimystä antaakseen vastapalveluksia.

Suuri massa ei edes tajunnut kuinka korkealla vasemman käden polun tallaajia olikaan.

Esimerkiksi Katolisen kirkon ympärillä kuohuneet pedofiiliskandaalit eivät olleet yksittäistapauksia.

Eikä niitä edes harrastettu pelkästään tukahdetun seksuaalisen halun tyydyttämiseksi.

Bruno Walden tiesi, että esimerkiksi katolisen kirkon sisällä oli pitkään harrastettu rituaalisia lapsimurhia ja joiden verta oli nautittu mustissa messuissa.

Eliitin edustajat, jotka olivat salaisesti vallassa myös katolisessa kirkossa, olivat vuosisatojen ajan harkitusti ja suunnitelmallisesti kidnappanneet ja murhanneet vastasyntyneitä lapsia, joiden verta he olivat käyttäneet rituaalisiin tarkoituksiin.

Veren käyttäminen ja varsinkin lapsen veren käyttämisen pääideologia on saada hengellistä voimaa ja valtaa viattoman veren kautta.

Todellista voimaa näet saatiin tappamisen kautta.

Mitä viattomampi uhri oli, sitä voimakkaampi rituaali oli ja sitä tyytyväisempi palvonnan kohde siitä oli.

Palkkio oli myös tätä kautta isompi.

Uhratun veri oli myös addiktoivaa ja siitä sai energiaa aivan uskomattomat määrät ja siihen myös Bruno Walden oli jäänyt koukkuun.

Rituaaleihin ei kuulunut pelkästään tappaminen, vaan niihin kuului myös seksi.

Seksi, jos mikä, oli maskuliinisen voiman käyttöä ja varsinkin seksiriitti, joka oli suunnattu etenkin lapsiin, niin sillä lisättiin voimaa sekä synnytettiin pelkoa.

Se lisäsi myös riittiin osallistuneiden jäsenten keskinäistä

solidaarisuutta.

Hyvä esimerkki tästä oli Bohemian Club, joka kokoontuu Kalifornian Bohemian Grove -alueella. Se perustettiin vuonna 1872.

Se kokoontuu vuosittain, heinäkuun kahtena viimeisenä viikkona.

Klubin jäseniin kuuluu monia taiteilijoita, korkean tason poliitikoita sekä liike-elämän ja hallitusten huippuvaikuttajia.

Naisia ei klubin jäseniksi ole hyväksytty koko sen historian aikana.

Pöllö on ollut Bohemian Groven symbolina sen perustamisesta saakka. Eliitille pöllö oli erityisen merkityksellinen symbolinen eläin.

Pöllöt näet ovat erinomaisia saalistajia, jotka liitävät lähes äänettömästi ja joilla on yönäkö.

Uhri ei edes näe pöllön iskevän, ennen kuin oli liian myöhäistä.

Se oli myös eliitin vallan idea.

He tekivät kaikkensa jotta yhteiskunnan säännöt ja lait olivat heille edullisia ja, että he pystyivät iskemään heitä heikompia kohtaan, niin etteivät uhrin edes nähneet heitä tai edes huomanneet, että isku oli tullut heidän suunnaltaan.

Hyvänä esimerkkinä tässä oli niin yksilön kuin valtioidenkin velkaannuttaminen FIAT-rahalla, joka ei ollut mitään muuta kuin liikepankkien myöntämää velkaa.

Pöllöä pidettiin ylivoimaisena saalistajana ja siksi eliitti käytti sitä esimerkiksi yritysten logoissaan. Esimerkiksi Mazdan logossa vilkuilee pöllö.

Myös Bohemian Groven näyttämöllä joen edessä, seisoivat suuret pöllöpatsas, jonka valitettavasti radiotoimittaja Alex Jones toi koko maailman tietoisuuteen ja myös siinä käytettävän rituaalin.

Virallisestihan Bohemian Groven tärkeintä antia koitettiin väittää olevan se, että jokapäiväisillä puheilla huippuvaikuttajat ja erikoisasiantuntijat kohtaavat toisensa.

Perusidea oli siis sama kuin Bilderbergin kokouksissa, että päättäjät ja asiantuntijat kohtaavat ja keskustelevat keskenään ja saavat uusia näkökantoja.

Bruno Walden oli siitä valtavan surullinen, että internetin ja somen valtakauden aikana myös valtamedia sai kärsiä siitä, että sitä ei enää

kuunneltu.

Näin ollen tuo Bohemia Groven tai Bilderbergin virallinen valhe ei enää uponnut suureen massaan samalla tavalla kuin aikaisemmin ennen nettiä.

Todellisuudessa pieni eliitti palvoi Luciferia tai hänen alaisuudessaan olevia voimia ja Bohemian Grovessa, Bilderbergin kokouksissa ja vastaavissa tehtiin rituaaleja, joilla koitettiin saada yhteys näihin olentoihin.

Lucifer oli kuitenkin pääpalvonnan kohde, joka oli yksi kolmesta arkkienkelistä, Mikaelin ja Gabrielin lisäksi.

Heillä jokaisella oli ollut vastuussa kolmannes valon olennoista, jotka Jumala oli luonut ja nykyisin osaa näistä olennoista palvottiin.

Muutkin kuin vasemman käden palvelijat.

Varsinkin Vuoden 2012 jälkeen esimerkiksi usko enkelihin oli lähtenyt voimakkaaseen nousuun.

Vasemman käden palvelijat kuitenkin palvoivat vain tiettyä enkeliä.

Syy palvomiseen oli se, että Lucifer heijasti Luojan ääretöntä "valoa" suurella kirkkaudella, kun maailmaa luotiin.

Tälle enkelille annettiin nimi Lucifer, "valonkantaja", koska Jumala antoi energiaa, voimaa ja valoa, jolla elämää ja tietoisuutta luotiin.

Lucifer kohdisti tuon valon, jotta elämä maapallolla olisi ollut mahdollista.

Tulkoon valkeus tarkoitti siis sitä, että Lucifer antoi maailmalle sen valon, jonka maailma tarvitsi herätäkseen henkiin tai syntyäkseen.

Kun Lucifer kohdisti valon maailmaan, niin hän alkoi antaa itselleen ansiota tuosta valosta, jota hän kantoi ja mitä sillä luotiin.

Olkoonkin, että se valo ja energia ei ollut alunperin hänestä, vaan Jumalasta - voimasta, joka on luonut ihan kaiken ja jota ei voi ymmärtää.

On ihan luonnollista, että jossain kohti Lucifer tuli kateelliseksi asemasta, joka Jumalalla oli olemassa.

Lucifer näet piti itseään oikeana luojana ja jumalana sen takia, että hän kohdisti samaansa energiaa ja loi maailmaa sillä energialla.

Lucifer halusi olla Jumala eikä Jumalan palvelija, joten hän sitten erosi seuraajiensa kanssa.

Heitä oli noin kolmannes taivaallisista olennoista.

Lucifer vakuutti ja myi heille ajatuksen, että Jumala on epäoikeudenmukainen, ja että hänellä oli aivan yhtä suuri oikeus olla Jumala kuin Kaikkivaltiaalla Jumalalla itsellään.

Bruno Walden näki, että usko Luciferiin oli sama kuin oppi pelastuksesta.

Tämä oppi pelastuksesta piti tietenkin opettaa ainoastaan pienelle piirille maailmassa, jota myös eliitiksikin kutsuttiin.

Ja juuri nyt ennen suurta ja järkäleimäistä fuusiota, joka oli suunniteltu salassa, niin hän tarvitsi loosinsa ja ennen kaikkea herransa voimaa ja siunausta.

47. LUKU

Lähestyimme finanssikonserni Soinnun pääkonttoria autosaattueen kautta.

Saattueen Edessä kulki poliisiauto sinisiä välkkyviä valoja väläyttellen, jossa olin minä ja Jarmo.

Meillä oli poliisiuniformut päällään.

- Nyt on kyllä ihan kyttämäinen olo. Hihkui Jarmo.

Koita nyt kuitenkin vähän rauhoittua. Sanoin.

Takimmaisessa Mercedes-Benz S-sarjan Pullman Guard -limusiinissa olivat Timo, Lasse, Reiska, Jone, Maarit ja pääministeri.

Poliisi ja kuskit olivat sidottuina meidän autoissamme ja saatoimme vain toivoa, että saisimme tarpeeksi aikaa, eikä kukaan ulkopuolinen koiranpissittäjä menisi autojen luo ja huomaisi siinä olevia sidottuja ihmisiä.

Ajoin kohti porttia ja se avattiin.

Tätä saattuetta oli siis odotettu ja se ohjattiin suoraan ajamaan kohti pääkonttoria.

Timo ja Jarmo olivat vielä kuskilta kohteeliasti kysyneet mihin heidät oli pyydetty ajamaan ja väkivallan pelossa kuski oli kertonut tarkasti mihin saattue aina ajoi ja miten siellä toimittiin.

Jotenkin tuntui, että epäilyt alkaisivat herätä, jos edessä oleva poliisiauto pysähtyisi ja kyselisi suuntaa.

Saattue ajoi kuulemma pääministerin takia aina Soinnun pääkonttorin alla olevaan autoparkkiin, että pääministeriä ei olisi tunnistettu.

Olin hivenen hermona, mutta vartijat ohjasivat meitä kuitenkin vain ajamaan maanalaiseen autoparkin ovelle ja kukaan ei tullut tarkistamaan keitä autossa oli.

Aloin ajamaan kohti alaluiskaa ja edessäni oleva hallinovi alkoi aueta.

- Tuleekohan mutkia matkaan? Jarmo kysyi jännittyneenä.
- Tarkoitatko, että he voivat odottaa meitä? Kysyin.
- Joo, ansan mahdollisuus kävi mielessä.
- Se on mahdollista. Voi myös olla, että he eivät usko tai älyä meidän tulevan pääkonttorille.
- Silti hermostuttaa.
- No niin minuakin.

Ajoimme alatasolle.

Siellä oli pari vartijaa vastassa, mutta he olivat sivussa ja katsoivat, että saattue näytti siltä miltä pitikin.

Timo näytti pikkutakissaan, joka oli otettu kuljettajalta ihan henkivartijalta noustessaan ensiksi limusiinista.

Puku olikin revitä liitoksistaan Timon isojen lihaksien jännityksestä.

Mekin nousimme Jarmon kanssa autosta.

- Pääministeri voi kyllä jatkaa tästä ihan yksin hissillä ylös. Kyllähän te tiedätte kuvion. Toinen vartijoista sanoi.

- No me olemme uusia ja meille annettiin sellaiset ohjeet, että pitäisi saatella ihan ylös asti. Sanoin ja aloin jankkaamaan vartijan kanssa jotain sekavaa, kun sivusilmällä katsoin kuinka Jarmo käveli vartijoiden taakse ja Timollakin näytti olevan selkeä vainu mitä oli tapahtumassa.

Vartijan kaveri näytti olevan keskittynyt johonkin oleelliseen, kuten pelaamaan jotain typerää peliä iPhonellaan.

Eipä kai kukaan oikeasti odottanut, että vakuutusyhtiö Soinnun pääkonttoriin oltiin hyökkäämässä isolla miehityksellä, vaikka Länsiväylän rymäkän jälkeen olisi kyllä pitänyt.

Jarmo oli kävellyt vartijoiden taakse ja painoi pistoolin ensimmäisen vartijan selkään kiinni.

- Kuolet, jos päästät äännähdyksenkin. Hän sanoi.
- Elä tapa minua. Vartija ruikutti vapisevasti ja ihan kuin olisin ollut haistavinani kakan hajun.

Minä osoitin toista vartijaa Glockillani.

Katsoin ympärilleni ja huomasin paikalla olevan jonkun verran kameroita.

- Luuletko, että ovat huomanneet meidän olevan täällä? Kysyin.
- Nämä kaksi kaveria saatiin suhteellisen siististi hallintaan. Timo sanoi.
- Luotetaan siihen, että kaikki kuvittelevat asioiden menevän niin kuin pitää.

Timo meni autolle ja toi sieltä pääministerin.

Sitten hän sanoi, että nyt tehtäisiin niin, että Maarit, Jone, Reiska ja Lasse lähtisivät autoilla pois se ja näyttäisi niin kuin pitääkin.

Jone haukahti.

Jarmo, minä, Timo, pääministeri ja nämä kaksi vartijaa menisimme hissiin ja nousisimme ylös.

- Tässä ei ole taaskaan mitään suunnitelmaa? Minä sanoin.
- On tässä.
- Olisi kiva kuulla millainen?
- Pääkonttorin yläkatolla on helikopteri ja sekin näytti Sikorskyn S-76-mallilta.
- Ja mekö aiomme poistua sillä?
- Minä osaan lentää ja sinne mahtuu ainakin neljä.

Katsoin suu auki.

Reiska käveli tyynesti poliisiautoon ja poliisiauton sekä limusiinin saattue lähti pois.

Meidän rytmiryhmämme lähti kohti tavarahissiä ja sitten me lähdimme nousemaan kohti ylintäkerrosta.

48. LUKU

Hissi alkoi nousta Sointu Towerin ylempään kerrokseen.

- Te ette tule selviämään tästä. Pääministeri vinkui.

Kun hissien ovet aukenivat, niin vastassa oli useampi turvamies ja he osoittivat meitä aseillaan.

Jarmo ja Timo osoittivat vartijoita omilla aseillaan.

Minä puolestani osoitin pistoolilla pääministerin päätä ja mukanaamme olevat vartijat olivat hissien lattialla polvillaan pitäen käsiään päänsä päällä.

- Ollaan varovaisia, että pääministerille, tälle pirulle tapahdu yhtään mitään. Sanoin lyhyesti ja päättäväisesti ja tämä tyyli oli toiminut vallan hyvin graffitien tekijöihin Kotkassa.

Paikalle saapui Kalle Kova.

- Te ette voi selviä täältä hengissä. Hän sanoi uhmakkaasti.

- Ihan hyvin on tähänkin asti mennyt. Timo vastasi.

- Jossain kohti se tuuri nyt vain loppuu. Teidän ei olisi pitänyt alunperinkään sotkeutua tähän kuvioon yhden huoran takia.

- Minä en näe asiaa ihan noin. Sanoin kiukkuisesti.

- Et varmaankaan. Kalle Kova vastasi minulle.

- Mitäs nyt tapahtuu? Jarmo kysyi.

- Annatte pääministerin ja aseet meille.

- Ja sittenkö te vain annatte meidän mennä. Timo kysyi lähes sarkastiseen tyyliin.

- Ei teitä kuitenkaan uskota, joten ihan hyvin me voimme laskea teidät, jos saamme pääministerin. Laskimme teidän saattueennekin poistumaan ihan rauhassa Sointu Towerista.

Timo Rotko katsoi kännykkäänsä, jossa oli ilmeisesti Lasselta tai Reiskalta tullut viesti, että he olivat päässeet pois pääkonttorilta, koska hän nyökkäsi minulle hyväksyvästi Kalle Kovan kommenttiin.

- Sinällään noilla ehdoilla voidaan mennä, mutta me haluamme Suskun, sen uhrattavan tytön mukaan. Sanoin.

- Se ei vain käy päinsä.

- Miksihän ei?

- Koska tytölle on muuta käyttöä.

- Kai sinä sitten tajuat, että me tulimme tänne asti ja aiheutimme tämän kaiken hämmingin, jotta saisimme kyseisen tytön mukaamme. Timo Rotko vastasi.

- Me maksamme työstä hyvät rahat ja sillä summalla teidän ei koskaan tarvitse tehdä työtä.

- Me emme tulleet tänne hakemaan rahaa tai tuhoamaan valtaapitäviä saatananpalvojia, vaan me tulimme hakemaan Suskun hinnalla millä hyvänsä. Sinä, jos kuka, olet nähnyt kuinka pitkälle me olemme valmiit menemään saadaksemme Suskun mukaamme. Sanoin.

- Olen nähnyt, mutta miksi yksi tyttö on noin tärkeä?

- Minä rakastan tiettyä naista ylikaiken ja hän rakastaa tytärtään yli kaiken. Näin ihan pelkistettynä.

- Ja ette mitenkään muuta suunnitelmaa?

- Emme. Mutta miksi tyttö on teille puolestaan niin tärkeä? Kysyin.

- Kyse on ajoituksesta ja tämä alkuiltä on hyvin tärkeä hyvin tärkeille ihmisille.

- No hommatkaa uusi tyttö, me tulimme hakemaan tietyn tytön ja se riittää, emme aio muuten asettua teitä vastaan.

- Aika ei vain riitä siihen.

- Nyt on riitettävä.
- Hei, minulla on idea. Pääministeri sanoi.
- No, anna kuulua puhu itsesi tästä tiukasta tilanteesta pois, josta olet niin kuuluisa. Minä sanoin.
- Olen harkinnut itselleni uutta avustajaa ja olen jo haastatellut pari sopivaa.
- Niin?
- Voisin kutsua yhden sopivan tänne tänään työhaastatteluun.

Kalle Kova katsoi arvioivasti pääministeriä ja meitä.

- Sopsisiko se teille?
- Sinällään en pidä tuosta ideasta, mutta meillä ei taida olla valinnanvaraa. Sanoin.
- Hyvä. Te saatte täällä olevan tytön, annatte pääministerin meille ja häivyte.
- Minusta meidän kannattaa suostua. Jarmo sanoi.
- Käske miestesi mennä kauemmas? Timo Rotko sanoi.

Kalle Kovan ympärillä olevat turvamiehet lähtivät menemään kauemmaksi, kun Kalle Kova antoi merkin.

- Ja te ette mukamas lähde meidän perään? Timo Rotko kysyi.
- Te vain otatte tytön ja sen jälkeen häivyte, ettekä piittaa yhtään mitä täällä tänään tapahtuu.
- Miten te aiotte häipyä, kun ne autot, joilla te tulitte, ovat jo poistuneet täältä? Pääministeri kysyi.
- Tiedän, että tuolla ylhäällä on helikopteri. Me otamme sen ja jätämme sivummalle, kun olemme päässeet Sointu Towerista pois ja sen jälkeen me häivymme ja te saatte tehdä mitä teitä huvittaa täällä. Timo Rotko sanoi

- Luuletko, että se sitten vain jää tähän. Minä kysyin.

- Eivätköhän nämä tyypit ole jo tajunneet mihin me pystymme ja lisäksi se video, josta nämä tyypit olivat huolissaan, niin se meidän hallinnassamme ja me käytämme sitä neuvotteluvalttina.

Neuvotteluvaltti oli limusiinin takakontissa ja jos Kalle Kovan käskyläiset eivät olisikaan laskeneet limusiinia läpi, vaan pysäyttäneet sen ja tutkineet, niin meillä ei olisi ollut mitään Bruno Waldenia ja muita hänen kaltaisiaan psykopaatteja vastaan.

- Sitä ei ole siis ladattu nettiin? Kalle Kova sanoi ja katsoi meitä hermostuneesti.

- Ei vielä. Ainoastaan Janhusen alias Esa Veskisen puheet. Kuitenkin tänään on tapahtunut niin paljon, että on ihan selkeää, että joku jossain kohti alkaa vetää pisteitä yhteen ja sitten ne osuvat tänne.

- Täällä on paljon voimaa ja me pystymme kääntämään ja vääristämään kaiken sen mitä tulee vastaan sellaiseksi kuin me haluamme. Pääministeri vastasi.

Syvällä sisimmässäni kuitenkin huomasin, että sopimuksen hyväksyminen Kalle Kovan kanssa haittasi.

Jälleen kerran vallanpitäjät saattaisivat päästä kuin koira veräjältä, vaikka olivat käytännössä vastuussa kaikesta kauheudesta, joka ihmiskuntaa kohtasi päivittäin.

- Me emme siitä piittaa. Me haluamme vain tytön. Mutta sinä ainakin tiedät, että jos te ette jätä meitä rauhaan, niin me tulemme takaisin ja aiheutamme vastaavanlaisen mekkalan ja lisäksi valutamme uhrausvideon nettiin. Timo Rotko sanoi.

- Tuskinpa valtaapitävät haluavat tällaista uutta meteliä mitä nyt viimeaikoina on teille vastaan tullut. Minä sanoin.

- Hyvä on. Saatte tytön ja koplerin.

- Vie meidät Suskun luo. Minä vaadin.

Kalle Kova lähti johdattelemaan meitä pitkin toimistokäytäviä kohti yhtä

huonetta.

- Siellä hän on. Kalle Kova sanoi.

Ovi avattiin.

Näin pienessä hotellihuoneen kaltaisessa huoneessa, jossa oli pöytä ja sänky, ujon nuoren tytön jonka kasvot olivat kalpeina.

Hän katsoi toiveikkaasti minuun.

- Kuka sinä olet?

- Minä olen äitisi ystävä ja minä vien sinut täältä pois.

- Niinkö?

- Meillä ei ole paljon aikaa.

Tyttö tuli käytävään ja näki minun lisäksi Kalle Kovan, Jarmon ja pääministerin.

- Aika hurjaa touhua. Sain sanotuksi.

- Älä muuta sano. Tietäisitpä mitä minä olen nähnyt. Tyttö sanoi.

- Minä olen nähnytkin ja ymmärtääkseni se videoklippi on nyt meillä ja me voimme käyttää sitä hyväksemme voidaksemme elää rauhassa.

- Voi olla, että se ei vain riitä. Nämä tyypit pystyvät vääristämään todellisuutta niin kuin haluavat.

- Se on totta, mutta kuten sovimme, niin me jätämme teidät rauhaan ja te taas ette tee sillä videopätkällä yhtään mitään. Kalle Kova sanoi ja minä nyökkäsin.

- Nyt mennään kopterille ja siellä vapautamme pääministerin.

- Hyvä on. Kalle Kova vastasi.

Lähdimme menemään kohti kattotasannetta jossa, olimme nähneet helikopterin.

Lähestyessämme helikopteria kattotasanteella, oli katolla oli vastassa finanssikonserni Soinnun pääjohtaja Bruno Walden ympärillään paljon aseistautuneita miehiä.

- Ei niin nopeasti. Hän sanoi.

48. LUKU

Jarmo, Susku, Timo Rotko ja minä olimme finanssikonserni Soinnun pääkonttorin katolla.

Minä pidin pääministeristämme kiinni ja osoitin hänen päätänsä pistoolillani.

Kalle Kova oli Timo Rotkon vierellä.

Meidän ja helikopterin välissä oli Bruno Walden ja noin puoli tusinaa aseistettua vartijaa.

Yllätyin, kun huomasin Suskun tulleen lähelleni ja laittavan kätensä kiinni minun vapaaseen käteeni.

Ote oli hellän voimakas.

Tunsin itseni oudon irralliseksi lähestyessäni varoivaisesti helikopteria.

- Vapauttakaa pääministeri, antakaa tyttö takaisin meille ja tehkää tästä sirkuksesta loppu. Bruno Walden huusi.

- Me teimme jo Kalle Kovan kanssa sopimuksen, että saamme mennä, kun pääministeri on järkkäämässä teille uutta naista siihen hirvitykseen mitä nyt olettekin tekemässä.

- Minun kanssani ei ole sovittu mitään ja minä haluan, että tässä rituaalissa on nimenomana mukana Susku.

- Eikö teille jo riitä se mitä me olemme saaneet aikaan ja kuinka paljon tuhoa aiheuttaneet teille.

- Sota vaatii uhreja. Bruno Walden sanoi ylimielisesti.

Huomasin, että Bruno Waldenin miehet olivat voimansa tunnossa.

Kalle Kova lähti kävelemään meistä Bruno Waldenin luo.

- Päästäkää pääministeri, niin pääsette menemään. Kalle Kova sanoi.

- Minä en halua, että tuo tyttö menee. Hänet pitää uhrata tänään. Bruno

Walden huusi.

Äkkiä pääministeri riuhtaisi itsensä vapaaksi.

Kun Timo Rotko näki pääministerin riuhtaisevan itsensä vapaaksi, niin hän alkoi tulittaa samalla Bruno Waldenin edessä olevia miehiä.

Myös Jarmo alkoi äkisti tulittaa. Susku alkoi kirkua ja meni maahan polvilleen.

Myös minä laitoin Glockin laulamaan.

Bruno Waldenin miehet vastasivat tuleen. Bruno Walden koitti kyyristellä Kalle Kovan takana, joka koitti löytää jostain suojaista paikkaa.

Hetken tulituksen jälkeen koin kuuman tunteen jalassani ja tuntui, kun kehoni olisi pettänyt.

Katsoin jalkaani ja sieltä valui verta. Näin myös Jarmon toisen käden valuttavan verta.

Se ei ollut mitään verrattuna toisen puolen kavereihin. Puolet makasi maassa ja puolet piteli käsiään tai jalkojaan.

Pääministeri oli katon reunalla ja suorastaan vapisi.

Bruno Walden ei.

Hän lähti kävelemään pokerina meitä kohti.

- Ei tämä muuta mitään.

- Tänne ovat tulossa poliisit ja kaikki tämän päiväinen ammunta johtaa lopulta tänne. Pelinne on ohi. Minä sanoin.

- Eikä ole. Minä saan kaiken näyttämään ihan siltä miltä haluan.

- Liittykää meihin. Teille voisi olla käyttöä. Kalle Kova sanoi.

Jostain syystä se uho ja ylimielisyys jonka näin Bruno Waldenin kasvoilta sai minut tiloihin.

Hän ehkä oikeasti voisi vääristää kaikki tapahtumat ihan erilaisiksi kuin

ne olivat olleet.

Lisäksi hän ehkä voisi tehdä meistä syyllisiä sekä lähteä minun ja läheisteni perään.

- Unohdat nyt yhden jutun. Sanoin.

- Minkä? Bruno Walden kysyi ylimielinen ilme kasvoillaan.

- Minä en ole poliisi.

Lähdin kävelemään kohti Bruno Waldenia ja otin hänen kädestään kiinni.

Hän huusi jotain epäuskoisena kuin pikkutyttö ja kuulin myös muiden ihmisten huutavan jotain.

Ystäväni Timo Rotko yritti kai huutaa jotain: älä tai sen suuntaista.

En enää välittänyt.

Olin tullut siihen tulokseen, että Bruno Walden muiden kaltaistensa pankkiirien kanssa ei ollut ihminen vaan psykopaatti, joka aiheutti koko yhteiskunnalle pelkkää pahaa.

Bruno Walden alkoi laittaa kunnolla hanttiin, kun tajusi mitä oli tapahtumassa, eikä voinut tehdä asialle mitään, enkä minä ollut ostettavissa.

Hän alkoi rimpuilla voimakkaasti, kun lähestyimme katon reunaa, minä löin häntä pari kertaa kunnolla.

Sen jälkeen otin vauhtia ja työnsin Bruno Waldenin voimalla finanssikonserni Soinnun Sointu Towerin katolta ilmaan.

Huuto oli helvetinmoinen, kun suomen vaikutusvaltaisin ihminen alkoi opetella lentämään ilman siipiä nopeammalla tahdilla.

En jäänyt katsomaan, kun Bruno Walden lähti sukeltamaan kohti kuolemaansa.

Hänen viimeinen lauseensa taisi olla: Lucifer, auta.

Kun kävelin Suskun luokse, Kalle Kova väisti minua.

Otin Suskua kädestä kiinni ja lähdin kävelemään kohti kopteria ja huomasin Jarmon ja Timon tulevan perässäni varmistellen, ettei enempää Kalle Kovan apujoukkoja ilmaantuisi paikalle.

Timo Rotko istui helikopterin ohjaimiin ja nosti Sikorsky S-76 ilmaan kuin hyöhenen.

Mietin poistuessamme yhä kauemmas pääkonttorista, että miksi minä en saanut elää normaalin suomalaisen miehen elämää, vaan siihen tuli aina jotain outouksia.

49. LUKU

Aurinko lämmitti selkääni ihanasti, kun kävelin syöden Cornetto tuuttia San Antonion kaduilla Ibizan aurinkoisella saarella punaisissa shortseissani.

Ibizalle paluu oli ollut pitkäaikainen unelmani ja olin iloinen, että asiat olivat ratkenneet minulle suosiollisella tavalla.

Joihin kuului yhtenä kohokohtana se, että pääsin palaamaan Ibiza-nimiseen paratiisiin.

Maarit ja Susku olivat jossakin vaateostoksilla tai sitten uimarannalla rikkaita miehiä ehkä vikittelemässä.

Hyvä niin, sillä he tarvitsivat aikaa toisilleen juuri nyt ja mielellään etäisyyttä saaden kaikkeen siihen kaaokseen mitä oli tapahtunut.

Nimittäin paljon oli tapahtunut sen jälkeen, kun olimme pelastaneet Suskun.

Kaikkein hämmentävintä oli se kuinka paljon asiat eivät olleet nousseetkaan pinnalle tai ainakaan sillä lailla kuin ne olivat tapahtuneet.

Yhteiskunnalle oli ollut suurin shokki se, että hauska seuramies Esa Veskinen oli paljastunut rikollisneroksi nimeltä Janhunen.

Lehtien ja viranomaisten mukaan Janhunen oli tuhoutunut venäläisen mafialiigan hyökkäyksessä.

Liigaa oli päättänyt tulla Suomeen ja vallata Janhusen liigan ja yhteenottoa ei ollut mahdollista välttää.

Myös se oli ollut yhteiskunnalle iso järkytys, että samana päivänä Bruno Walden oli tehnyt itsemurhan ettei olisi joutunut vastaamaan teoistaan.

Nimittäin hänen itsemurhansa jälkeisenä päivinä oli alkanut löytyä todisteita siitä, että Bruno Walden olisi tehnyt sisäpiirinkauppaa ja että häntä oli tutkittu salaa.

Bruno Walden oli hirttäytynyt kotoaan, josta siivooja oli hänet löytänyt suureksi järkytykseksen.

Ja tietenkin löytyi kirje, jossa Bruno Walden tunnusti kaiken.

Median ja virallisten tahojen mukaan nämä kaksi valtavaa skandaalia olivat toisistaan erillään, vaikka jotenkin oudosti olivat pokahtaneet samana päivänä esille.

Ensiksi Janhusen tuhoaa venäjän mafia ja sitten paljastuu Suomen vaikutusvaltaisemman päättäjän itsemurha sisäpiiriepäilyjen takia.

Näiden päälle tuli sitten omat sekavat sivutarinat Janhusen armeijan ja Venäjän mafian yhteyden otosta Länsiväylällä, sekä Porvoossa ja Suutarillassa aiemmin käydyt ammuskelut.

Kuitenkaan Sointu Towerin luona ei ollut ammuskeltu, vaikka siitä ihmiset olivat tehneet ilmoituksia poliisille - se meni nuorten teinipoikien pilailun piikkiin.

Ja kun Helsingissä oli sinä päivänä muutenkin ammuskeltu, niin Sointu Towerin luota kuuluneet ammuskelut oli helppo siirtää Janhusen ja Venäjän mafian yhteenoton piikkiin.

Viikkojen aikana soppaan oli tullut epämääräisiä rahansiirtoja, outoja silminnäkijöitä, selkeästi lavastettuja tapahtumia ja koko jo alunperin sekava kuvio oli puettu vielä sekavampaan ja järjettömään muotoon, että siitä oli mahdoton saada täyttä selkeyttä.

Lisäksi siihen liitettiin niin outoja kuvioita, että toimittajat eivät tieneet mitä etsiä, eikä poliisi halunnut mennä yhtään syvemmälle kuin sille tasolle minkä päättäjät halusivat tämän asian menevän.

Oleellista oli se, että vallanpitäjien rakenteissa ei muuttunut mitään ja finanssikonserni Sointu jatkoi toimintaansa uuden pääjohtajan vetämänä, EK:lle tuli uusi kaveri, eikä kokoomuskaan ollut kaatunut.

Jännästi kuitenkin ne ihmiset, jotka olivat olleet mukana verisessä messussa, joka oli kuvattu ja joka oli meidän hallussamme, niin siinä kasvoillaan olevat päättäjät alkoivat menettää asemiaan ripeässä tahdissa.

Janhusen organisaatio sen sijaan varmaan joutui kaikkein isoimpaan muutokseen, kun kaikki langat olivat olleet Janhusen käsissä.

Mutta niin kauan kuin huumeille ja huorille olisi kysyntää, ei ollut vaikea aavistaa, etteikö joku uusi kaveri tulisi tilalle.

Eikä ollut mitään takeita siitä, etteikö vastaavanlainen kuvio voisi rakentua uudelleen, jossa suomalaisen politiikan ja talouselämän johtohahmot yhdistäisivät voimansa johtavassa asemassa olevan alamaailman miehen kanssa.

Näin se valta ja varallisuus pysyisi tiukasti tiettyjen tahojen hallinnassa niin laillisessa kuin laittomassakin liiketoiminnassa ja siihen päälle vielä verisiä okkultistisia riittejä, niin kaikki olisi kuin aiemminkin.

Olimme suututtaneet ja pelästyttäneet niin isot tahot, että kun he lähtivät muokkaamaan todellisuutta ja maailmaa sen näköiseksi kuin he halusivat, niin ensimmäiseksi he leikkasivat meidät tarinasta pois.

He tiesivät sen metelin ja tuhon jonka olimme saaneet aikaan ja he eivät rohjenneet lähettää tappajia peräämme tai edes uhata meitä.

Ei, he yksinkertaisesti leikkasivat meidät tarinasta pois.

Kaikki se sotku minkä me olimme aiheuttaneet oli mukamas venäläisen mafian aikaansaamaa ja he käyttivät todella paljon rahaa tehdäkseen sen niin, että se näytti uskottavalta.

Niinpä sitä ei kiistetty, sen ympärille vain luotiin sellainen tarina ja sellaiset kulissit, että ydin, valta ja vauraus ei vaarantunut, vaikka eliitin kesken useita valtapelejä lähtikin päälle, kun keskeiset pelurit, kuten Bruno Waladen olivat nyt poissa pelistä.

Minä, Timo Rotko, firmani osakkaat, Maarit ja Susku katosimme kuvasta ja jos joitain pätkiä oli netissä, jossa meistä näkyi vilaus, niin hetken päästä asiantuntijat tyrmäsivät videon väärennöksenä ja toivat omia väärennöksiään, joita he päättivät pitää totuutena.

Se pahan valta, joka oli tämän kaiken takana ja vielä Bruno Waldeninkin takana, yksinkertaisesti vain loi sellaisen sekamelskan mediaan ja sosiaaliseen mediaan, että kukaan ei saanut heti selkeää kuvaa mistä oli kysymys.

Kun kuvio oli sekava ja media oli keskittynyt tiettyjen valtarakenteiden omistukseen, niin toimittajilta vaadittiin nopeita mustavalkoisia maailmankuvia ja koska toimittajat pelkäsivät omien työpaikkojensa

puolesta, niin heillä ei ollut aikaa, eikä mahdollisuutta perehtyä syvällisesti siihen kaaokseen, jonka me olimme saaneet aikaan.

Lisäksi tavalliset ihmiset olivat säikähtäneet siihen, että yhden päivän aikana Helsinki oli muuttunut taistelutantereeksi.

Suomeen piti saada järjestys ja järki nopeasti ja se tuli tai pikemminkin se luotiin ja valtaosa ihmisistä hyväksyi tämän uuden totuuden, jolla kaikki selitettiin uskottavasti.

Ne, jotka eivät uskoneet sitä, niin heitä pidettiin foliohattusetinä ja salaliittohörhöinä, jotka saivat mieluusti pitää omat teoriansa ominaan ja blogeissaan.

Me Timon kanssa emme oikein olleet tienneet mihin meidän olisi pitänyt varautua, kun pääsimme Finanssikonserni Soinnun pääkonttorista Kotkaan Susku mukaanamme.

Siihen me emme kuitenkaan olleet osanneet varautua, että me katoaisimme kuvasta ja se mitä me olimme tehneet muutettaisiin joksikin muuksi mitä se ei ollut.

Toisaalta ymmärsin kyllä: finanssikonserni Soinnun arvo oli yhä yli 15 miljardia euroa ja toinen mokoma oli niissä yrityksissä joiden johtajia ja hallituksen jäseniä oli uhrivideolla ollut.

Lisäksi vielä tietenkin EK:n puheenjohtaja ja päälle meidän ykkösministerimme ja etunenässä pääministeri.

Jos olimme toivoneet voineemme iskeä mädän järjestelmän rakenteisiin, niin olimme toki huojuttaneet niitä voimakkaasti, mutta se oli edelleen olemassa.

Vain naamat noiden yritysten tai organisaatioiden huipulla vaihtuivat ja nyt vain kakkosmiehet alkoivat nousta ykkösiksi ja entiset ykkösmiehet mustamaalattiin ja heidät teillattiin sekä uhrattiin.

Tuon pääoman ja vallan takana olevat tahot tai voimat varautuivat siihen, että me saattaisimme käyttää videota heitä vastaan ja alkoivat varautua siihen.

Olin kuitenkin takuuvarma siitä, että kaikki jatkuisi entisellään heti, kun asiat vain rauhoittuisivat ja tulisi uusia skandaaleja vanhojen päälle.

Sillä ei sinällään ollut merkitystä, vaan sillä, että saimme tyttären äidilleen ja myös osakkaani saivat kuitenkin kohtuullisen korvauksen Janhusen kassakaapista.

Se ei ollut se summa mitä he olivat lähteneet hakemaan, mutta kunnollinen korvaus kuitenkin.

Lisäksi Lassella oli verinen Helene Schjerfbeckin kaunis maalaus.

Itse olin tyytyväinen siihen mitä oli sattunut ja olin iloinen, että Maarit oli saanut tyttärensä takaisin ja kun aikaa kuluisi, niin mekin pääsisimme paneutumaan suhteeseemme tiivimmin.

Minulla ei ollut kiire saada nyt enempää kuin mitä olin saanut ja nyt oli hyvä aika hengähtää ja niin sanotusti rauhoittaa tilanne, niin päässäni kuin muuallakin.

Kävelin rannalta paikalliseen pizzeriaan ja heti, kun astuin ovesta sisään katsoin edessäni olevaan pöytään, jossa istui pitkänkokoinen hontelo juntti ja hänen vieressään väärään kurkkuun limskaa veti pieni musta kääpiö, joka alkoi kiroilla suomeksi heti, kun minut näki.

Näytti taas tulevan mielenkiintoinen päivä!

LOPPU.